

İmha, inkar ve linç saldırılarına karşı YAŞASIN HALKLARIN KARDEŞLİĞİ

Kuruluşundan bu yana faşist diktatörlükle yönetilen ülkemizde 12 Eylül, ülkemiz halkı için önemli bir tarihtir. Hala bu tarihte çıkan yasalarla yönetilmeye çalışılan ülkemizde başta Kürtler olmak üzere tüm halk üzerinde estirilen terör devam ediyor.

Tokat'taki Özel Tim Lojmanları'na saldırıyı TKP/ML TIKKO ÜSTLENDİ!

Elimize posta kanalı ile gelen bir bildiriye göre 14 Eylül 2005 tarihinde Tokat'taki Özel Tim lojmanlarına yapılan saldırıyı TKP/ML TIKKO üstlendi. TKP/ML TIKKO Karadeniz Bölge Komutanlığı tarafından yayınlanan bilgi notunda geniş açıklamanın daha sonra yapılacağı belirtilerek şöyle denildi; "Gerillalarımız 14 Eylül günü saat 21:00'de Tokat Merkez'e girip, Özel Hareket Timlerinin kaldığı (Vali Mehmet Özgün Sitesi) lojmanlarının, karakoluna saldırıda bulunmuştur. Bu saldırıda, TC'nin iki askeri etkisizleştirilmiştir. Gerillalarımız herhangi bir kayıp verme-

den çekilmişlerdir. Bilindiği gibi bu lojmanlarda 1999 yılında yine TIKKO gerillaları ile TC güçleri arasında bir çatışma yaşanmıştı. En çok korunduklarını düşündükleri Tokat şehir merkezine giren gerillalarımız istedikleri zaman istedikleri yere gireceklerini bir kez daha göstermişlerdir. Bu saldırı konusunda daha geniş bilgi için ayrıca bildiri yayınlanacaktır."

Son süreçte devlet eliyle yükseltelen ırkçı şovenist saldırılara karşı yapıldığı belirtilen eylemin özellikle Kürt halkı üzerinde estirilen terörü kınamak amacıyla taşıdığı da bildiride yer alıyor.

"Barış" ve "Demokrasi" istiyoruz diyor kimileri. Yakılan, arabaya iple bağlanıp sürüklenen gerilla cenazelerinin, sokak eylemlerinde katledilen gençlerimizin, linç edilen halkın ödediği bedeller üzerinden konuşuyorlar. Asker cenazelerinde şaha kalkan milliyetçilik histerisiyle faşistler DEHAP binalarını basarken, devlet diğer taraftan da yöneticilerini tutuklayarak hapishaneye göndermektedir. Bölgeye ziyaret ardına ziyaret düzenleyen devlet hem saldırı mesajları, hem de "ortamı yumuşatma" mesajları veriyor. Bunların tümünün bir aldatmacadan ibaret olduğunu ise Kürt halkı ödediği bedellerden, bilincinde taşıdığı onurdan çok iyi biliyor.

Türkiye'deki ezilen emekçi sınıflar devletin yarattığı bu ortamla karşı karşıya getirilmek isteniyor. Özelleştirme başta olmak üzere bir dizi saldırı yasalarını uygulamaya sokan egemenler, bu saldırılarla halkın gözünü tek bir noktaya kilitleyerek, yaptıkları planları hayata geçiriyorlar. Bir yandan emekçilere yönelik saldırılar artarak devam ederken, diğer yandan milliyetçi, ırkçı rüzgar yükseltilmeye sanki tüm sorunların kaynağı Kürt halkı ve onun demokratik kurumlarıymış gibi gösterilmeye, gözümüze bu perde indirilmeye çalışılıyor. Türk, Kürt çeşitli milliyetlerden halkımız; yalan perdesini söküp atalım, gerçek sorunumuzun Türk-Kürt sorunu olmadığını gö-
rerek, bu tezgahları planlayanlara yöneltelim öfkemizi, kinimizi...

Kürt sorununda yaşananlara kısa bir bakış

TC başbakanı R. Tayyip Erdoğan'ın bir grup "aydın"la görüşmesi ve akabinde Diyarbakır'daki konuşmada "Kürt sorunu vardır" demesi Türkiye gündeminde yoğun tartışmaları da beraberinde getirdi. Bu tartışma sürecine her sınıf ve tabakanın temsilcileri, sistemle ilişkileri paralelinde çeşitli

reaksiyonlar gösterdiler. Faşist diktatörlüğün temel tabularından biri olan Kürt ulusal sorunu ile ilgili özellikle de devlet cephesinden böylesi tanımlamalar her zaman şiddetli tartışmaları beraberinde getirmiştir. Özünde Kürt ulusal sorununun çözümü noktasında gerçek anlamda çözüm getirmeye

dönük olmaktan ziyade, esasta Kürt hareketindeki uysal ve sistemin vereceği kırıntılara çoktan razı kesimlerin elini daha fazla güçlendirmeye ve geniş Kürt kitlelerinde kafa karışıklığına neden olma yönlü hamleler olmasına rağmen böyle olmuştur.

Sayfa 16-17-18

Petrol fiyatlarındaki artış emperyalist saldırganlık ve rekabetin sonucudur!

Giderek artan petrol fiyatları emperyalist sistemde ciddi sıkıntı yaratmaya devam etmekte. ABD'nin Irak işgali sonrası sürekli yükselen petrol fiyatları ABD'de ciddi bir kaosun yaşanmasına neden olan Katrina kasırgası ile birlikte rekor seviyelere ulaştı. Bu yükselişin devam edeceği noktasında da neredeyse tüm uluslararası piyasalar hemfikir olmuş durumda. Irak işgalinden bu yana petrol fiyatları neredeyse iki katına ulaşmış durumdadır. Bu kadar kısa süre içerisinde dahi muazzam kârlar elde eden petrol tekellerinin, yükselişin devam etmesi için ellerinden geleni fazlasıyla yapacaklarından ise kimse kuşku duymamaktadır. Yükselen petrol fiyatları enerji kaynakları üze-

rinde dönen hesapları ve buralarda devam eden emperyalistler arası dalaşı bir kez daha gündeme taşımıştır. Petrol politikalarının temelinde uluslararası sistemin ve ilişkilerin parametrelerini çözmeye çalışırken petrolün dünya ekonomileri üzerindeki etkilerini anlamak çok önemlidir. Strateji, güç ve politik oyunlar, petrol dünyasında ekonominin diğer alanlarında olduğundan çok daha fazla rol oynamaktadır. Sayfa 18-19

12 Eylül Askeri Faşist Cuntası'nın 25. yılı Berlin'de yürüyüş ve mitingle protesto edildi!

Avrupa'nın çeşitli ülkelerinde ve bu arada Almanya'nın da birkaç kentinde 12 Eylül'ün 25. yılı lanetlendi. Almanya'nın başkenti Berlin'de de Türkiye devrimciler bir araya gelerek düzenledikleri yürüyüş 17 Eylül Cumartesi günü saat 15:00'te Hermannplatz'ta başladı. Yürüyüşte bizler TKP/ML taraftarları olarak beş ustanın resimlerinin yer aldığı ve altında Türkiye proletaryasının öncüsünün imzasının bulunduğu büyükçe bir pankartımızla katıldık. Ayrıca demokratik kitle örgütlerinden ATİK de bu protesto yürüyüşüne pankartı ve flamalarıyla katılmıştı. Yürüyüşte ayrıca TKP/ML bayraklarını da taşıdık.

Eylemde ayrıca ILPS'in de flamaları ile yer aldığı görüldü. Biz TKP/ML taraftarları olarak diğer üç devrimci örgütlerle birlikte yürüyüş ve mitingün örgütleyicisiydik. Yürüyüş boyunca 12 Eylül Askeri Faşist Diktatörlüğü'nü ve faşizmi lanetleyen Almanca ve Türkçe sloganlar atıldı. Miting arabasında ortak olarak hazırlanmış olan örgütlerin bildirisini hem almanca ve hem Türkçe olarak hem yürüyüş boyuca ve hem de miting bitiminde okundu.

Berlin TKP/ML taraftarları

12 Eylül mitingine saldırı ESP'lilerce kınandı!

11 Eylül günü Kadıköy'de 12 Eylül Mitingi'ne yönelik polis saldırısını protesto etmek için ESP tarafından basın açıklaması yapıldı. 15 Eylül Perşembe günü saat 13:00'de İstanbul İHD binasında yapılan basın açıklamasına İHD adına yapılan kısa bir konuşma ile başlandı.

Basın metnini ESP'li Figen Yüksekdağ okudu. Yüksekdağ; açıklamada "Emniyetin tutanaklara gerekçe yazarken tutarsız ve düpedüz uyduruk gerekçelere sığındığı gözaltılar güncel bir 12 Eylül resmi çizmiştir" dedi. Açıklamada 12 Eylül ruhunun halen korunduğuna dikkat çekildi.

Özgür Politika SUSTURULAMAZ!

Paris

Özgür Politika gazetesinin yapılan basın sonucu kapatılması üzerine Nürnberg'te devrimci örgütler biraraya gelerek 11 Eylül tarihinde Plarer'de bir basın açıklaması yaptı. Yaklaşık 70 kişinin katıldığı basın açıklaması Almanca ve Türkçe olarak yapıldı.

AGİF, ADHK, ATİK, DİDİF, MLPD (Marksist Leninist Almanya Komünist Partisi), MKM, SI (Enternasyonal Dayanışma), DSP, Kürt-Türk Dostluk Girişimi imzalı bildiriler dağıtıldı. Ve Almanca, Türkçe çeşitli dövizler taşındı. Çocuklar ellerinde Özgür Politika gazetesiyile ve ağızlarını bantlayarak eylem yaptılar.

Açıklama "Basına özgürlük", "Özgür Politika susturulamaz", "Yaşasın devrimci dayanışma" sloganları eşliğinde sona erdi.

(Nürnberg)

Serna-Seral işçileri grevde

Bundan 16 ay önce TEKSİF Bakırköy Şubesi'ne üye olan 130 Serna-Seral tekstil işçisi Nisan ayında başlayan toplu sözleşmesinde ücret ve sosyal yardım maddelerinde yaşanan uyumsuzluk sonucunda 16 Eylül Cuma günü greve başladı. Öğlen saat 13.00'te üretimi durduran işçiler "Örgütlüsek her şeyiz, örgütsüzsek hiçbir şeyiz", "Yaşasın grev yaşasın toplu sözleşme" vb. sloganlarla fabrika önüne çıktı.

Eyleme Deri-İş Tuzla Şubesi, Petrol-İş 1 No'lu Şube ile Tez Koop-İş 2 No'lu Şube yöneticileri de katılarak destek verirken burada işçilere hitaben konuşan TEKSİF Bakırköy Şube başkanı Çetin Yelken "Patronun uzlaşmaz tavrı yüzünden greve çıktık. Tek isteğimiz insanca yaşayacak bir ücret. Taleplerimiz kabul edilene kadar grevi sürdürmekte kararlıyız" dedi. Öğlen greve çıkan işçiler aynı gün akşam saat

17.00'de ise basına ve kamuoyuna bir açıklama yaparak greve çıktıklarını duyurdular. TEKSİF Sendikası'nın "Bu işyerinde grev vardır" pankartının fabrikaya asıldığı görüldürken, burada sırasıyla TEKSİF adına Erdinç Mehmetoğlu, işçiler adına Suzan Gündüz İle TEKSİF 3 No'lu Şube Başkanı Ali Aktaş birer konuşma yaptılar. Yapılan konuşmalarda özetle; işçilerin sendikada örgütlenme süresince yaşadıkları baskı ve zorluklardan, nasıl örgütlendiklerinden ve bugüne nasıl geldiklerinden bahsedildi. Ailelerinden de destek aldıklarını belirten işçiler, sendikacılığın "kapalı yerde" oturularak olmayacağına, birebir işçilerin yanında olmakla mümkün olduğuna vurgu yaptılar. Fabrika önünde 24 saat nöbet tutacaklarını söyleyen işçiler, sık sık "Yaşasın örgütlü direnişimiz", "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek", "Yaşasın sınıf dayanışması" vb. sloganlar attılar. Açıklama saat 17:45 de sona erdi.

(Kartal)

Hindistan'da 17 işçi kaybedildi

Hindistan'da 25 Temmuz'da polis tarafından dövülerek gözaltına alınan 17 Honda Motosiklet Fabrikası işçisinden hala haber alınamıyor. Sendikalaşma hakları ve Honda şirketinin lokavt ilan etmesini protesto etmek için toplanan 3 binden fazla işçiye polis acımasızca saldırmıştı. Haber alınamayan işçilerin ölmüş olabileceğinden endişe ediliyor. Sendika liderlerinin açıklamasına göre 400 işçi gözaltına alındı. Bunlardan 320'si daha sonra serbest bırakılırken 63 işçi Bhondsi Hapishanesi'ne gönderildi.

**işçi-köylü
senin sesin!
OKU-OKUT!
ABONE OL!
ABONE BUL!**

**ABONELİK
ŞARTLARI**

6 AYLIK: 10.200.000

1 YILLIK: 20.400.000

NOT: İstedığınız süreye denk gelen oranda parayı hesap numaralarımıza yatırarak banka dekontunu yayinevimize fakslayınız ya da postalayınız.

Abonelik ücretine posta masrafları dahildir.

25. yılında 12 Eylül sürüyor!

Üzerinden 25 yıl geçen 12 Eylül Askeri Faşist Cuntası'nın yıldönümünü geride bıraktığımız şu günlerde uygulamaları ve yasaları ile bu süreç işletilmeye devam ediyor. Yaşanan derin ekonomik buhranın bir sonucu olarak gündeme gelen ve gerçekleştirilen askeri darbenin, ülkemiz topraklarında kalıcılaştırılması anlamına gelen dönemin saldırı yasaları, bugün hala yürürlükte ve işletilmeye devam ediyor. İşçi sınıfı başta olmak üzere tüm ezilenlere yönelik kapsamlı saldırı yasaları bugün de güncelliğini koruyor. Çünkü sistemin mevcut yönetememe durumu ve krizi varlığını korumaya devam ediyor.

İşçi sınıfının grev ve sendikalaşma haklarından, gençliği cendere altında tutmak amaçlı kurulan YÖK'ün varlığı, Kürt ulusuna yönelik o dönem başta hapishaneler olmak üzere estirilen şovenist dalganın varlığını geliştirerek koruyor olması, o günden bugüne devam eden saldırıların örneklerinden birkaçı sadece. İşçi sınıfının örgütlenme hakkını elinden alan yasaların bugün yürürlükte oluşu ve bu saldırıların, hakim sınıfların içinde bulunduğu duruma paralel ağırlaştırılması bu sürecin devam ettiğinin kanıtıdır. Bunun yanısıra 12 Eylül darbesinin yarattığı kültürel ve ahlaki yozlaşma bugün emperyalizmin boyutlanan saldırıları ile birlikte daha boyutlu bir biçimde kendini koruyor. Darbe ile birlikte katledilen, en temel hak ihlallerine maruz kalanlara sistemin kendi içinde "hak aramasını" kapatan '82 yasaının geçici 15. maddesinin hala yürürlükte oluşu ile sorumluların hiçbirini yargılanmadı.

12 Eylül'ün bilançosu...

Dönemin ağır bilançosunu bir kez daha hatırladığımızda; 600 bini aşkın kişi gözaltına alındı ve büyük bir çoğunluğu ağır işkenceli sorgulardan geçti, 1.5 milyon kişi suçlu olarak kabul edilip fişlendi, 200 bini hakkında dava açılarak sıkıyönetim mahkemelerinde yargılandı, 7 bin ölüm cezası istendi ve 500 ölüm cezası verildi, 50 devrimci idam edildi ve bunların dışında kayıtlara geçmeyen onbinlerce insan işkence gördü, işkencede katledildi. 20 bin kişi kamu görevinden atıldı, 10 bin kişi ise TC vatandaşı olmaktan çıkarıldı. Bu bilançoya bir de "failli meçhulleri" eklediğimizde sürecin fotoğrafı daha net ortaya çıkmaktadır.

Bu bilanço o günden bugüne artarak devam etti. Takvim yaprakları 12 Eylül 2005'i gösterdiğinde bilanço ağırlaşarak varlığını korumaya devam ediyor. Egemenler yönetme krizini yoğun olarak yaşadıkları dönemde katletme, failli meçhuller, gözaltında kayıplar, tutuklamalar vb. bir dizi uygulamayı kesinti-

siz uygulamaktalar. Komünistler başta olmak üzere devrimcilere ve Kürt ulusuna yönelik ciddi ve kapsamlı saldırıların sürüyor oluşu o dönemden günümüze miras kalanlar.

12 Eylül'ün mirası: Neo-liberal politikalar

24 Ocak Kararları'nın hayata geçiriliş koşulları anlamına da gelen 12 Eylül darbe koşulları, her alanda olduğu gibi etki ve gücünü ekonomik alanda da göstermektedir. Bilindiği gibi ülke ekonomisi açısından bir dönemece ifade eden 24 Ocak kararlarını uygulama "başarısı"nın dönemin hükümeti gösteremeyince ordu devreye girmiş ve IMF ve DB'nin direktifleri doğrultusunda program hayata geçirilmeye başlanmıştı. Bugün işçi sınıfı ve köylülüğe ve kamu emekçilerine yönelik saldırıların temelleri o günden atıldı ve uygulamalar bugün sürüyor. Özelleştirme olarak tanımlanan saldırı paketi özellikle bu yıl hızlandırılmış bir programla gerçekleştiriliyor. TEKEL ve SEKA'nın ardından TÜPRAŞ da geçtiğimiz hafta satılarak ülke zenginliklerinin peşkeş çekilmesi ve yağmalanması politikasının yanısıra yüzlerce işçinin geleceksizliğini getiren bir saldırı hamlesi daha tamamlanmış oldu.

Sürecin bir başka ayağı oluşturulan köylülüğe yönelik saldırılar ise yine aynı biçimde devam ediyor. O dönem de ülke ekonomisinin sırtında bir kambur olarak görülen tarıma yönelik kısıtlamalar ve bir dizi saldırı sürmektedir. 2000'li yılların başlarında ardarda yaşanan krizlerle birlikte tarım alanında yüzde 6'lık bir küçülme yaşanmaya başlanmış ve köylünün yaşadığı yoksullukla birlikte devlete olan borcu büyük bir artış göstermiştir. Tarımın tasfiyesine yönelik o gün belirlenen politikaların bugün yaşam buluyor olması, bu anlamda bir tesadüf değildir. Hedeflerini bir bütün olarak o gün gerçekleştiremeyen devlet, bu saldırıların hedefte tutmuş ve uygulamaya çalışmıştır, çalışmaktadır. Devletin 12 Eylül'den bugüne devam ettirdiği bu saldırıların yarattığı tabloyu Türkiye Ziraat Odaları Birliği'nin hazırladığı şu tabloda görmek mümkün: "1997 yılında 34 kg buğdayla 12 kg.'lık 1 tüpgaz alabilen çiftçi, bugün 64.10 kg buğdayla 12 kg.'lık 1 tüpgaz alabiliyor. Satın alma gücü yüzde 47 oranında azalmış.

1997 yılında 3.5 kg buğdayla 1 kg şeker alabilen çiftçi, bugün 5.40 kg buğdayla 1 kg şeker alabiliyor. Satın alma gücü yüzde 35 oranında azalmış.

1997 yılında 0.36 kg buğdayla 1 kg amonyum nitrat gübresi alabilen çiftçi, bugün 1 kg buğdayla 1 kg amonyum nitrat gübresi alabiliyor. Satın alma gücü yüzde 64 oranında azalmış.

1997 yılında 2.86 kg buğdayla 1 litre mazot alabilen çiftçi, bugün 4.88 kg buğdayla 1 litre mazot alabiliyor. Satın alma gücü yüzde 41 oranında azalmış durumda."

Bunlar, üzerinden çeyrek yüzyıl geçmiş olmasına rağmen işleyen sürecin bugün itibarıyla nasıl devam ettiğinin ve yaşandığının göstergeleridir aynı zamanda. "Neo-liberal" olarak tanımlanan ekonomik politikaların Türkiye ayağındaki uygulamaları ile açığa çıkan bu tablonun önümüzdeki yıllarda da devam edeceği kesindir. Zira emperyalist-kapitalist sistemin krizden çıkışının tek adresi ve çıkış yolu olarak gösterdiği bu ekonomik politikaların uygulanmasına devam ediliyor. Ve sistemi daha fazla krizin içine çeken bu politikanın açığa çıkarttığı yıkım tablosunun değişmesi ancak ezilenlerin kendi geleceklerini belirleme iradesini ellerine almaları ile mümkün olacaktır.

O dönemin saldırı yelpazesi içinde yer alan bir diğer kesim ise Kürt ulusu oldu. Askeri darbenin tüm saldırılarına maruz kalan Kürt ulusu bunun yanı sıra şoven saldırıları da en kapsamlı biçimde yaşadı. İnkâr bu süreçte olduğu gibi o günkü koşullarda da en ağır yaptırımlarla birlikte uygulanan bir politika oldu. Kürt halkı boyutlanan saldırıları bugün de yaşamaya devam ediyor. Ülkedeki "terör" ve "terörist" söylemleri ve bu hedefli saldırıları bugün Kürt halkı en yoğun biçimde yaşıyor. Gerilla cenazelerinin yakılmasından, sayısız linç girişimlerine, DEHAP belediye başkanlarının "gerilla cenazelerine katılma ve halkı şiddete kışkırtma" gerekçesi ile tutuklanmalarından, halkın gerillayı sahiplenen ve saldırıları protesto eylemlerinin neredeyse tümünde direkt halka ateş açılması ve yine neredeyse her eylemde bir ya da iki kişinin katledilmesi, asker cenazelerinin ardından gelekselleştirilmeye çalışılan DEHAP ilçe binalarına saldırıların düzenlenmesi ve Türk bayraklarının asılması gibi daha bir dizi saldırı, devam eden sürecin bugünkü yansımaları. İlker Başbuğ'un "topyekün" olarak tanımladığı saldırıların parçalarını oluşturan bu gelişmeler, dünden bugüne süren şoven saldırıların ve sürecekte olan saldırıların kendisidir.

12 Eylül'ün 25. yılı, bize sürecin sendikalar başta olmak üzere tüm demokratik kurumlar üzerindeki etkisini de gösterdi. "12 Eylül Darbecileri Yargılasın" sloganıyla miting düzenleme talebinde bulunan '78'liler Derneği ve yaklaşık 60 devrimci, demokratik kurumun bu miting başvurusuna devlet 1 ay erteleme, yani yapılmaması kararı verdi. Devlet meseleye yaklaşımını bu biçimde gösterdi. Bu süreçte tavrını net koyanlardan biri de DİSK oldu. Yaşanan gelişmeleri gerekçe göstererek mitingin yapılacağı illerde katılmama kararı alan DİSK'in bu tavrıyla 12 Eylül'de yapılan düzeltme hareketinin üzerindeki etkilerini gördük, niteliğinin anlaşılması bakımından çarpıcı bir örnek daha yaşadık. 1967'de kurulan DİSK, kurulduğu günden 12 Eylül darbesine kadar işçi sınıfının mücadelesinde ve belli hakların kazanımında önemli mücadeleler yürütmüş ve tabanında ilerici-devrimci bir potansiyeli taşımıştır. Tabanın da devrimci dinamikleri yoğunluklu olarak taşımamasından kaynaklı sistem açısından tehlikeli olarak tanımlanan DİSK, 12 Eylül sürecindeki ezme ve sindirme operasyonlarına bu niteliğinden kaynaklı daha fazla maruz kalmıştır. DİSK'i hizaya çekme operasyonunda devletin ne kadar başarı sağladığının anlaşılması açısından son dönem yaşanan pratiklere bakmak bu anlamıyla yeterlidir. 1 Mayıs'ta "İşimi ve patronumu seviyorum" dövizleriyle yürüyen DİSK kendi misyonunu çoktan göstermiştir. "Mitinglerde provokasyon olacağı"

gerekçesiyle devletten daha erken davranan sendika yöneticileri tavrılarını "duruşumuz sınıfsal olmalı" gerekçesi ile şöyle açıklıyorlar; "Türkiye'de terörle siyasi taleplerini gündeme getirme ve dayatma yöntemi izleniyor. Ülke hızla bir etnik ayrışmaya, bir Türk-Kürt çatışmasına doğru itilmek isteniyor. Biz buna alet olmak istemiyoruz. Biz sendikayız. Bizim duruşumuz ve bakış açımız sınıfsal olmalıdır. Etnik, dini veya başka bir ölçüyle sendikacılık olmaz. Biz işçilerimize siyasi görüşünü, etnik kökenini, inancını sormuyoruz, sormayız. Ama, bugün içinden geçmekte olduğumuz süreç her ortamın, her etkinliğin, her eylemin Türk-Kürt çatışması ekseninde kullanılmaya çalışıldığını gösteriyor. Provokasyona uygun zeminler olarak her ortam istismar ediliyor. Biz 12 Eylül öncesinde de gördüğümüz bu oyunun payandası olmak istemiyoruz. Mitinglerden çekilme kararını bu nedenle aldık." (DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi)

Süleyman Çelebi'nin yaptığı bu açıklama sınıfsal tavrını ortaya koyduğu kesindir. Ancak mesele bu tavrın hangi sınıfın ideoloji ve anlayışına denk düştüğü ve temsil ettiği değildir. İşçi sınıfının ideolojisine denk düşmediği kesin ise Çelebi'nin bu tavrının egemen sisteme hizmet eden bir tavır olduğunu söylemek abartılı olmayacaktır. Ne de olsa DİSK, ülkesini seven bir sendika. 12 Eylül darbesinin böyle bir sendikal anlayış istediği kesin ise DİSK'in de bu anlayışa bugün tam anlamıyla uyduğu da o kadar kesin.

Sendikanın her türlü şiddeti kınarken "devlet terörü"ne dokunmadığını görmek için Çelebi'nin şu sözlerini okumak yeterli: "Sorunu daha da çözümsüz kılan eylemlere, yol-lara mayın döşenmesine, minibüslere bomba konulmasına, masum insanların öldürülmesine, camın çerçevesinin indirilmesi gibi provokatif eylemlere ve teröre karşı çıkıyoruz." Çelebi bunları lanetlerken devletin insanların üzerine ateş açmasına, halkı linç ettirme terörüne hiç değinmemesinin unutkanlık olduğuna sanırsanız kimse düşünmüyordun.

12 Eylül'de hedef olanlar hala hedef...

Bu arada şunu da vurgulamadan geçmeyelim ki 12 Eylül darbecilerinin yargılanmasını isteyen '78'liler Derneği de esas olarak o sürecin yorgunlarından ve mücadeleye olan inançlarını tüketenlerden oluşuyor. Garip gibi gelebilir ama, "sürecin mağdurları" olarak bu talebi dillendirmek onlara düştü, ancak bedel ödeyenler yine devrimciler oldu. İstanbul mitingine saldıran polis büyük bir çoğunluğunu devrimci güçlerin oluşturduğu onlarca kişiyi gözaltına almış ve bir kişiyi tutuklamıştır. 12 Eylül 1980'de hedef olanlar bugün için de hedef olma özelliklerini kaybetmemişlerdir ve yarın da kaybetmeyecekler. Çünkü onlar o günden bugüne yaşamı ve dünyayı değiştirme irade ve ideallerini hiç kaybetmediler. 12 Eylül Darbesi'nde 16 yaşına ve incecik boyuna geçirilen urgana rağmen Erdal Eren tıpkı kendinden öncekiler gibi böyle olması gerektiğini öğretmiş ve söylemişti.

"Cezaevinde yapılan (neler olduğunu ayrıntılı bir biçimde öğrenirsiniz sanırım) insanlık dışı zulüm altında inletildik. O kadar aşırı, o kadar canice şeyler gördüm ki, bugünlerde yaşamak bir işkence haline geldi. İşte bu durumda ölüm korkulacak bir şey değil, şiddetle arzulanan bir olay, bir kurtuluş haline geldi. Böyle bir durumda insanın intihar ederek yaşamına son vermesi işten bile değildir. Ancak ben bu durumda irademi kullanarak ne pahasına olursa olsun yaşamımı sürdürdüm. Hem de ileride bir gün öldürüleceğimi bile bile." (Erdal Eren'in ailesine yazdığı son mektuptan.)

Sınıfsal Bakış

FARE GEMİYE HİÇ BİNMEDİ Kİ, TERK ETSİN!

“Hükümet ‘Kürt sorunu’ vardır demiştir. Anlaşıyor ki, bunlar çözüm için değil, işbirlikçi ve Kürt hareketini parçalayacak bölücü Kürdü ortaya çıkarmak için söylenmiştir. Öyle ya, Kürt eski biçimde inkar edilirse kullanmak da mümkün olmaz. ‘Kürt sorunu’ var demeyi sorunu çözmek için değil, sorunu ortaya çıkaran iradeyi tasfiye etmek için bir argüman olarak kullanmak düşünülmektedir. Erdoğan’ın konuşmasından sonra basın yayında kullanılan dil ve yaşanan pratik bunu göstermektedir.” (Mustafa Karasu, Ü.Ö.Gündem, 09.09.05)

“Genelkurmay koyduğu çerçevede eğer samimiye, yol açın, imkanlar verin, sorunun farklı yollarla çözümü için demokratik tartışma platformları oluşturuyoruz. (...) Genelkurmay Başkanlığı, ‘eğer sorun varsa sorunu başka yöntemlerle çözelim’ ifadesinde bulunuyorsa, çözüm formüllerini ortaya koysun, biz de bakalım yani bu ordu sorunu nasıl çözmek istiyor? Bu ordu Kürt halkının var olduğuna inanıyor mu? İnanmıyor mu? İnanıyorsa da bu halka nasıl yaklaşmak istiyor?” (Murat Karayılan, MHA ile Röportaj, Ü.Ö.Gündem, 15.09.05)

Her iki yorum ve tutumun bu kadar ciddi aymazlık, tutarsızlık ve soru işareti barındırması; içinden geçtiğimiz sürecin Ulusal Hareket’in fiili önderliği tarafından nasıl yönlendirildiğine açıklık getirmektedir. Tayyip’in içtenliğini öğrenmek için bir süre bekledikten sonra, “anlaşıyor ki” ile başlayan cümle kuranlar, TSK’nın samimiyetini anlamak için de herhalde bir müddet beklemeyi düşünüyorlar.

Faşist diktatörlüğün gerek generalleri gerekse de hükümette görevli kadrolarının bir takım ucuz manevraları belki halkın belli bir kesimi için aldatıcı olabilir ama, bu yanıltmaca özellikle devletle sınıf mücadelesinin dışlıları içerisinde tanışmış olanlar açısından hiç de kolay değildir. Nitekim, Kürt halkı, Tayyip’in konuyla ilgili palavralarına karının tok olduğunu daha işin başında Diyarbakır ziyareti esnasında göstermişti.

Bu durumda, tartışılması gereken aslında Ulusal Hareket’in fiili önderliğinin samimiyetidir. “Ateşkes”, “pasif savunma” kararları ve bu çerçevede verilen bu tarz demeçler, “taktik” “politika” olarak savunulmaya kalkışılacaksa orada kocaman bir “durunuz” demek gerekiyor. Zira hiçbir tek taraflı ateşkes ya da pasif savunmaya geçiş tutumu düşman (bu kavrama yabancılaşma başladığı an, her şeyin bittiği andır!) tarafından herhangi bir biçimde (doğrudan ya da dolaylı, açık ya da örtülü) karşılık görmüyorsa; aksine yanıt daha azgın bir saldırı dalgasıyla veriliyorsa, o durumda “ateşkes” ya da “pasif savunma”ya geçiş aşamasındaki dilin kullanılmaya devam edilmesini “politika”, “taktik” olarak açıklamaya çalışmak, onursuzluğa elbise

giydirmektir.

Gerek İmralı gerekse de yukarıda resminden bir kesit sunduğumuz fiili önderlik hattındaki teslimiyet politikasına karşın, Kürt halkının Faşist diktatörlüğün her türlü baskı ve zulmüne karşı çeşitli biçimlerde geliştirdiği direnişi ve mücadelesi sürüyor. Bu mücadelenin, mevcut önderliğin belli düzeyde örgütlülüğü (ve kontrolü) altında devam etmekte oluşu ve ona güçlü bir bağlılık göstermesi ciddi bir açmaz oluştursa da bu durumun ulaşılabilecek daha kritik safhalarda aşılmasının da sınıf mücadelesinin doğası gereği olduğu unutulmamalıdır.

Kürt halkının devrimci dinamikleri, savaştı ve direnişçi gücü ile kitlesel potansiyelinin harekete geçirilmesi halinde elde edilebilecek sonuçların neler olduğu; MLM bir hattın izlenmemesine rağmen, geçmiş yıllarda dahi görülebilmisti. Halk savaşı stratejisinin ülkemiz özgülündeki gelişim koşullarına dair önemli ölçüde sağlama gerçekleştiren pratiklerle dolu Ulusal Hareket’in yürüttüğü savaş süreci, çok ciddi deneyler biriktirmiş, somut kazanımlar sağlamıştır.

Gelinen aşamada bunun tüketilemeyen mirası üzerinden dost düşman herkesin, ama herkesin hesap yapması, aslında tutulması gereken yolun açık bir biçimde işaret edilmesinden başka bir anlama gelmemektedir. Oysa ne yazık ki, önce nada-sa sürülen gerilla, “devrimler, ulusal kurtuluş mücadeleleri devri sona ermiştir, silahlı mücadele misyonunu tamamlamıştır” diye İmralı’dan fetva verildikten sonra, şimdi de silahlı reformizm/ekonomizmin sıradan bir aracı olarak konumlandırılmıştır.

Bugün bireysel kültürel haklar çerçevesine kadar daraltılan/güdükleştirilen mücadele, esasen önderliğin temsili/meşruiyeti ekseninde yürütülmektedir. Ulusal demokratik talepler son derece geri bir zeminde ileri sürülmekte; faşist Kemalist ideolojinin uzlaşma icazet, anlaşma teslimiyet, birliktelik tabiyet anlayışının ötesine taşınmamaktadır. Faşist diktatörlük taviz vermedikçe çizgi yeniden daha geriye kaydırılmakta ve her geçen gün duvara daha da yakınlaşmaktadır.

Bu çıkmaz noktasında imdada yetişen, Türk hakim sınıflarının “ulusal sorun” konusundaki inkar-imha politikasındaki ısrarı olmaktadır. Bu durum, Kürt halkının temel taleplerden öte kendisine çeşitli biçimlerde yönelen her türlü alçakça saldırıya karşı dayanışma içine de girerek direnmesini beraberinde getirmektedir. Bununla beraber, Kürt dinamiklerinin sürekli diri tutulmaya ihtiyaç duyulmayacak denli şekillenişe tabi oldukları yakın bir süreçten geçtikleri de hatırdan tutulmalıdır.

Ulusal sorun çerçevesinde yaşananlar, ülkemiz tarihinin son çeyrek yüzyılına damgasını vurmuş bulunmaktadır. Sorun

her dönem olduğu üzere bugün de Türk hakim sınıfları için kritik/yaşamsal bir önem arz etmektedir. Buna paralel sorunun alevlendiği, gündemleştiği evrelerde çeşitli sınıfların kimi klik temsilcileri günün koşullarına göre farklı hesaplarla atığa kalkmakta, hamle yapmaktadırlar. Bu aşamalar aynı zamanda saflaşmaların da hız kazandığı süreçlerdir. Örneğin Öcalan’ın hem yakalanması hem de asılmaması, çeşitli hakim sınıf partilerini etkilediği gibi kimi reformist ve revizyonist partilerin seçim ittifaklarını da değiştirmiştir.

Şimdi de, MHP ve BBP’nin sokağa linç çetelerini sevk etmesi ve kuduz demeçler vermesi son derece doğal iken, CHP’nin onları sollaması ise “yadırgatıcı” kaçmaktadır. Bu durum, CHP’nin faşist karakteri ile örtüşmekte, son süreçteki diğer tavırlarıyla bütünlük arz etmekteyse de yine de geçmişte hazırladığı “güneydoğu” hatta “Kürt Sorunu” raporları ve tabanındaki hatırı sayılır bir kesim göz alındığında “şaşırtıcı” kabul edilmektedir. Baykal, konu devletin “namus” sorunu olunca Bahçeli ve Yazıcıoğlu’nu yaya bırakabilmektedir:

“İşte Güneydoğu’da yaşanan olaylar, tedirginlikleri çok somut bir biçimde ortaya koymaya başladı. Böyle bir noktada Türkiye’de ulusal duyarlılıklara yönelik bir sahiplenme duygusunun yükseldiği çok açıktır. Bunu sağlıksız, anlamsız, gereksiz, kaba bir faşizm yükselmesi, bir ırkçılık patlamasıyla açıklamak doğru ve gerçekçi değil.” (D.Baykal, 17.09.05)

Baykal’ın CHP’sini takip edenler arasında hiç kuşkusuz SHP gibileri de vardır. Ancak esas çıkışı DİSK yönetimi yapmıştır. S.Çelebi, “gemiyi ilk önce fareler terk eder” esprisine uygun bir biçimde “batmakta” olduğunu düşündüğü gemiden atlamış ve soluğu efendilerinin kucağında almıştır. Aslında o kucaktan hiç inmemişlerdir Çelebi ve arkadaşları... Ve aslında başında buldukları DİSK bugün kimilerinin yazdıklarının aksine 1980 öncesinde de işçi sınıfını temsil eden bir konfederasyon olmamıştır hiçbir zaman.

Bugün kahraman ilan edilen Kemal Türkler, Abdullah Baştürk gibi genel başkanları ve bunlarla birlikte DİSK’e önderlik eden diğerleri, CHP ve TKP gibi faşist ve sosyal-faşist partilerin azılı temsilcileri olup bu partilerin politikalarını uyguluyordu. 15-16 Haziran’dan Kavel’e Sungurlar’dan Tarış’e bütün kritik işçi direnişleri onlara rağmen yapılmıştır. 1980 öncesindeki DİSK yönetiminin işlevi günümüzdekinden hiç de farklı değildi. En önemli ayırım; kimi üye sendika yönetimleri ile genel olarak tabandaki devrimci faaliyetin giderek güçlenmesine paralel geliştirilen direnişlerin DİSK yönetimini de çaresiz bırakması ve sürüklemesiyle pratikte oluşuyordu.

DİSK’in 12 Eylül ile beraber “güvence” altına alınan yönetici kadrosu, gerek hapishaneler gerekse de mahkemelerde tam bir teslimiyetçilik ve işbirlikçilik sergilemiştir. 1980 sonrası yeniden devreye sokulmasıyla beraber kaldığı yerden hakim sınıflara hizmete geçen sendika yönetiminin gelinen aşamada demokratik içeriğe sahip ezilen ulus milliyetçiliği ile gerici şoven ezen ulus milliyetçiliğini aynı

kapsamda değerlendirmesi bir “hata” değil bilinçli bir saf tutuştur. Bunun, 2005 1 Mayıs’ında “işimi, işyerimi seviyorum” pankartları taşıtmasının ardından, TSK’nın “saflara” komutuyla ve tam da 12 Eylül’ün yıldönümü esnasında yapılması manidardır.

Devrimci, demokrat, ilerici, yurtsever güçlerin oluşturduğu platformları, güç birliklerini ya da kimi etkinlikleri bazı durumlarda böylesine devletle işbirliğine de gitmek suretiyle engellemek, sabote etmek isteyenler daima var olacaktır. İçinden geçtiğimiz ve daha çok sular kaldıracağı açık olan bu dönem ve sorun özgülünde Çelebigilleri başkalarının izlemesi de kaçınılmazdır. Saflaşma aynı zamanda arınma ve bu manada güçlenme de demektir. Ancak bu saflaşmanın sağlıklı olabilmesi için ideolojik mücadelenin güçlü bir biçimde yürütülmesi şarttır. Bugün ilerici demokrat çevrelerin ciddi bir kesiminin dahi kanında yüksek dozda şovenizm mikrobu bulunduğu unutulmamalıdır. Bugün bu zehir daha da yüksek dozda herkese yeniden şırınga edilmeye çalışılmaktadır.

Sorun, MHP, BBP ve artığı bir takım gruplarla mücadele derekesine indirgenirse, işin esasından uzaklaşmış olacaktır. Onların azgınlığı, pervasızlığı ve katliamcılığının yanıtız kalmayacağı açıktır. Ancak okun sivri ucu, bu politikayı devreye sokan ve planda onlara da bu rolleri dağıtan faşist-Kemalist diktatörlüğe yöneltilmelidir. Bir diğer gözden kaçırılmaması gereken husus; yürüteceğimiz mücadelede, katılacağımız platformlar, etkinlikler ve kampanyalarda, Ulusal Hareket’in meseleyi kendi gündemi ve rotası çerçevesinde darlaştırma ve yönlendirmesine izin vermemektir.

Nihayetinde, hakim sınıflara icazet noktasına saplanan, emperyalistlerden medet uman, en temel demokratik talepleri dahi savunmaktan geri bir noktaya savrulmuş bulunan, “barış” talebini fetişleştiren bir platforma kan taşımamız düşünülemez. “Halkların Kardeşliği” temasının, şovenizmin azgınlaştırıldığı, devletin resmi-sivil bütün kurumları ve organlarıyla topyekun saldırıya geçtiği günümüz koşullarında bayrak edinilmesi isabetlidir. Bunun ilkeli bir tarzda ele alınması halinde sınıf mücadelesini ileriye taşıyan bir rol oynayacağı açıktır.

IMF ve DB’nin önceden verdiği takvime uygun olarak bilindiği üzere özelleştirmelerin son hızla ve peşi sıra gerçekleştirildiği bir dönemde ikinci önemli dinamik olarak işçi sınıfının devreye sokulmasının şartları olgunlaşmış bulunmaktadır. Ancak bunun nesnel şartları ile öznel koşulların çakışmadığı açıkça görülmektedir. Tek tek gelişen ve ilk aşamasında oldukça etkili olan direnişler ne sonrasına taşınabilmekte ne de diğer direniş alanları ile buluşturulabilmektedir. Hakim sınıflar sendikalar ile ilgili yaptıkları yatırımların semeresini böylelikle toplamaktadır. Buna rağmen tüm alanlarda direnişleri örgütlemeyi diğer alanlara ise var gücümüzle destek vermeyi sürdürmeliyiz.

İşçi sınıfının “Kürt sorunu”na bulaşması ya da başka bir deyişle “Kürt sorunu” ile buluşması ise en önemli hedeflerimizden biri olmalıdır.

Patronların saldırılarına karşı deri işçilerinin mücadelesi sürüyor!

Balıkesir Gönen Sanayi Bölgesi'nde kurulu olan tabakhanelerde çalışan işçiler buradaki kötü çalışma koşullarından kurtulabilmek için Deri-İş Sendikası'nda örgütlenmeye başlamış, yaklaşık 800 kişinin çalıştığı bölgede 500 işçi sendikaya üye olmuştu. İşçilerin sendikada örgütlendiğini duyan patronlar, örgütlenmede öncü durumunda olan işçileri işten atmıştı. Bugüne kadar toplam 230 işçi atılırken, işten atılan işçiler fabrika önlerinde direnişe başlamış işyerlerindeki işçiler ise arkadaşlarının direnişini desteklemişlerdi.

Sigortasız, günde 16-17 saat çalıştırılan işçiler ile Deri-İş Sendikası yetki tespiti için başvuru yaparak hukuki süreci de başlatmışlardı. Sendikanın ve işçilerin kararlı mücadeleleri karşısında daha da pervasızlaşarak her türlü saldırıya deneyen patronlar, son olarak dışarıdan getirttikleri çeteler aracılığıyla 31 Ağustos 2005 tarihinde bir işçiyi silahla, bir işçiyi de döverek yaraladılar. Patronlar bu yaptıklarıyla işçiler üzerinde terör estirmeye, işçileri haklı mücadeleden vazgeçirmeye çalışıyor.

Polis direniş çadırlarını yakıyor

Keza Çorlu Organize Deri Sanayi Bölgesi'nde de durum aynı. İleri Deri işçileri 18 Şubat'tan bu yana, Birsinler Deri işçileri de iki aydan bu yana her türlü baskıya, saldırıya rağmen direnişler. Burada da işçiler polis tarafından gözaltına alınmış, patronun çeşitli baskılarına maruz kalmışlardı. Birsinler Deri işçilerinin fabrika önüne kurdukları çadır, 12 Eylül 2005 tarihinde gece polis tarafından yakılmıştır. İlk başta polisler durumu inkar etseler de çadır yakma olayında patronların makinelerinin de zarar görmesi nedeniyle işçilerin yanında polisler tartışmaları sonucu polisler çadırları yaktıklarını itiraf etmek zorunda kalmışlardır. Çorlu Organize Sanayi Bölgesi'nde sendikal faaliyetin önüne geçmek isteyen patronlar sermayenin çıkarları için

her türlü yolu deniyorlar. Sermayenin tüm saldırılarına karşı aylardır onurlu bir şekilde direnen işçiler mücadelelerini sonuna kadar götüreceğini, hiçbir baskının, saldırının kendilerini yıldıramayacağını dile getiriyorlar. Gönen ve Çorlu'da işçilerin örgütlenme süreci ile sendika ve deri işçilerinin üzerindeki saldırıyı öğrenmek amacıyla Deri-İş Genel Başkan Vekili Musa Servi'den bize süreci özetlemesini istedik.

"Mücadelemiz devam edecek!"

M. Servi: Gönen'de 192 işçi iki aya yakındır yoğun baskı ve saldırıya rağmen direniş kararlılıkla devam ettiriyor. İşverenler dışarıdan çete elemanları getirtti. Bu çete unsurları akşamları mahalleleri dolaşarak işçileri tehdit ederken işyerleri önlerinde de işçileri sürekli tehdit ettiler. İşçiler Çolakoğulları Fabrikası'nda öğlen yemeğine giderken Harun Özdemir ve yanındaki 3-4 tane çete unsuru işçilere saldırdı ve bir arkadaşımızın kolu kırıldı, bir arkadaşımızın da başı yarıldı. Akşam mahallede gezen işçilerin üzerine kurşun sıktı. 7-8 çeteci arabanın içinden ateş etti ve bir işçi arkadaşımız başından yaralandı. Çetecilerden de yaralananlar olmuştu. Arkadaşımız hastaneye kaldırılırken halk çetecilere müdahale etmiş, arabaları tahrip edilmişti.

Sabahleyin basın açıklaması yaptık, işçiler o gün işbaşı yapmadı, sanayiye işçiler de işverenler de gitmedi. Balıkesir Emniyet Müdürü'nün bölgeye gelmesiyle işverenlerle yaptığımız toplantıda burada bir çalışma olduğunu, halkın hurununu sendikamızın bozmadığını, işverenlerin dışarıdan çete getirerek işçilerin ve sendikamızın üzerinde baskı oluşturmaya çalıştığını dile getirdik. Emniyetle yaptığımız toplantıdan sonra çeteciler Gönen'i terk etmek zorunda kaldılar. İşçilerin direniş ikinci ayına doğru gidiyor. 3 Eylül Cumartesi günü bir toplantımız olacaktı. Toplantıya Belediye Başkanı, AKP Milletvekili, Sanayi ve Ticaret Odası Başkanı ve deri işverenleriyle

Türk-İş 1 Bölge Başkanı Faruk Büyükkucak katılacaktı. Toplantı saat 10:00'da yapılacaktı. Ancak saat 09:00'da bize bir haber geldi. Ahmet Çetinkaya adındaki bir işveren kafasına kurşun sıkarak intihar etmişti. Bu olay sonucu toplantı gerçekleştirilemedi. Yakın bir süreçte bir araya geleceğiz. 4 işyerinde yetki tespiti aldık. Tabi işverenler yetki tespitimize itiraz ettiler. İşverenler kural dışı çalışmayı öğrenmişler, işçileri sömürüyorlar. 45 saat yerine 60-65 saat işçileri sigortasız çalıştırmaya alışmışlar. İşverenler yetki tespitini kolay kolay kabul etmeyecekler. Tabi bu hakları kolay elde edemeyeceğimizi işçi arkadaşlar da, biz de biliyoruz. Hukuki süreci de başlatmış bulunmaktayız. Bu konuda kamuoyunun da duyarlı olması gerekir. İlk davamız 26 Eylül'de. Türk-İş, Balıkesir'de Türk-İş'e bağlı bulunan sendikalar, Deri-İş Tuzla Şubesi dışında kimse direnişimize gelmedi. Önümüzdeki Salı İstanbul'da bulunan sendika şubeleri de ziyaretimize gelecekler. Buradaki süreci böyle özetleyebiliriz.

Çorlu'da da 200 günü aşkındır İleri Deri'deki direnişimiz sürüyor. İleri Deri işvereni sendikayı kabul etmemek için fabrikayı kapalı tutuyor. İşveren "Ben artık çalışmayacağım. Gerek Valiliğe gerek Emniyet Müdürlüğü'ne gerekse Çalışma Bölge Müdürlüğü'ne bu işi yapmayacağımı bildirdim" diyordu. Ama asıl amacı buradaki direniş kırılmaktı. Üç kez firma ismi değiştirdi. İleri Deri İhracat İthalat, İleri Deri Sanayi Anonim yaptı, Limited yaptı olmadı. Bu sefer de değişik bir unvan adı altında, taşeron bir şirket kurdu. Amacı buradaki arkadaşları dışarıda tutarak tekrar üretim yapmak.

Birsinler Deri'de de durum aynı. 16 arkadaşımız iki ayı aşkındır sendikal olarak işe geri dönmek için mücadele ediyor. Burada da işverenlerin ve emniyet güçlerinin çeşitli baskılarına maruz kaldık. 12 Eylül gecesi fabrika önünde

kurduğumuz çadır polis tarafından yıkılmıştır. Polisin böyle bir şey yapmaya hakkı yoktur. Bu da bize gösteriyor ki sermaye kesimi örgütlü bir şekilde hareket ediyor. Şu anda Gönen'de de direniş var. Orada üretmediği malı Tuzla'da, Çorlu'da daha farklı yerlerde üretmeye çalışıyorlar. İşverenler sendikalaşma çalışmalarını içlerine sindiremediklerinden, kabul etmediklerinden bu haklı mücadelemizi polis vasıtasıyla baltalamaya, bastırmaya çalışıyorlar. Ama şu da açıkça bilinmelidir ki, geçmişte de Tuzla'da da ilk sendikalaşma çalışmalarımızda bu tür kaos ortamları yaratmak istemişlerdi, çeşitli saldırılarla karşı karşıya kalmıştık. Sınıf sendikacılığı perspektifiyle bu saldırıları geri püskürtmüş, haklı bir şekilde haklarımızı geri almıştık. Burada da haklarımızı geri alma perspektifiyle mücadelemiz devam edecektir.

Gönen işçilerine destek vermek amacıyla 20 Eylül Salı günü yapılan açıklamaya Deri-İş Sendikası yanısıra Yol-İş 1 No'lu Şube, Tez Koop-İş 1 ve 2 No'lu Şubeler, Belediye-İş 3 No'lu Şube, Petrol-İş, Liman-İş ve Kristal-İş İstanbul şubeleri destek verdi.

Ziyaretçilerle birlikte tek tek direnişteki fabrikalar gezildi. Burada yapılan açıklamalarda tüm saldırılara karşı direnişlerinin devam edeceği vurgulandı. Ziyaret sırasında Gündür Deri Müdürü Veciye Demirel kamerayla çekim yaparak ortamı provoke etmeye çalıştı. Ziyaret boyunca sık sık "Tuzla Gönen omuz omuza" sloganı atıldı. Saat 12:30'da ellerinde Deri-İş Tuzla Şubesi ve DDSB flamaları ile Gündür Deri'ye doğru yürüyüşe geçen yaklaşık 500 işçinin önü polis tarafından kesildi. Yaşanan tartışmaların ardından işçiler yan yola geçerek sloganlarla fabrika önüne geldiler. Burada yapılan açıklamalarda tüm saldırılara rağmen deri işçilerinin omuz omuza mücadeleyi sürdüreceği vurgulandı. (Kartal)

Emekçinin Gündemi

Kamu emekçileri ücretli kölelik için değil, SINIF SENDİKACILIĞI İÇİN MÜCADELE ETMELİDİR

TC devleti ve hükümetleri kamu emekçilerini kapıkulu ve ücretli köle mantığıyla yönetmiştir. 1960 yıllarından sonra kamu emekçileri kendi örgütlenme haklarını kullanmaya yönelik örgütlenip sendika kurma ve dernekleşmeye cılız da olsa başlamıştır. Fakat faşist TC devleti bu örgütlenmelere tahammül göstermemiştir. Ülkede gelişen sınıf hareketlerini boğmak ve bastırmak için ABD yanlısı uşak generaller vasıtasıyla darbe yapılmıştır. (1971 ve 1980 darbeleri) Varolan güdük demokratik kazanımlar bile böylece bir çırpıda geri alınmıştır. Sıkıyönetimler ve Olağanüstü hal dönemleri sürdürülmüştür. Emekçilere yönelik azgın sömürü, talan, gözaltılar, işkenceler, darağaçları ve yargısız infazlar had safhaya varmıştır.

Sınıf mücadelesindeki yenilgiler ve ağır bedellere rağmen mücadele ağır olarak da olsa gelişmeye devam etmiştir. Bu örgütlenmeler içinde işçi sınıfı içinde sınıf sendikacılığına denk düşmeyen, büyük oranda düzen içi uzlaşmacı sarı sendikal anlayış işçi sınıfı sendikalarına hakim olmuştur.

1980 yılında iyice derinleşen ekonomik krizi "çözüm" olarak emperyalistlerin dayat-

tığı neo-liberal politikaların uygulanması için halk hareketinin kırılması gerekiyordu. Nitekim bu krizleri atlatabilmek ve zamana yaya bilmek için işçi sınıfının mücadele içinde kazanılmış bazı güdük demokratik ve ekonomik hakları bile kölelik yasalarıyla geri alınmıştır. Bu süreçte ülkede işçi sınıfına sıfır zam verilmiş ve toplu sözleşme hakkı yok sayılmıştır. Kamu emekçileri de sefalet ücretleriyle, komik yüzdellik zamlarla enflasyon karşısında yok edilmek istenmiş ve açlığa mahkum bırakılmıştır. Bu saldırgan ve sömürücü emperyalist politikaların gelişen süreç içerisinde özelleştirmelerle, işçi sınıfının kazanılmış haklarının gaspını ve sendikasızlaştırmayı, örgüt-süzleştirmeyi, iş güvencesini yok etmeyi dayatmıştır.

1989 yılında işçi sınıfının Bahar Eylemlilikleriyle gelişen mücadele, kamu emekçilerini de örgütlenmeye iterek dernekleşmeyi sağlamış ve bir sonraki aşamada 1992 yıllarında sendikalarını kurarak konfederasyonlaşmayı tamamlamalarını beraberinde getirmiştir. Bu sürecin aktörleri ilerici ve devrimci dinamiklerdir. KESK'in ortaya çıkması, grev ve toplu sözleşmede ısrar etmesi ve siyaset hakkının

kullanılması mücadelesi içerisinde tam sınıf sendikacılığına denk düşmese de gelişmeye açık dinamik bir oluşum içindedir.

KESK 1997 yıllarına kadar devrimci dinamik özünü korumuştur. Fakat daha sonraki yıllarda Konfederasyon'un başına çöreklenen reformist ve bürokratik sendikal anlayışların politikalarıyla KESK ve bağlı sendikalar kamu emekçilerinin taleplerinin karşılanması ve mücadelenin işyerlerinden hareketle fiili meşru mücadele geleneğinden çıkmış, günü kurtarmaya yönelik mücadele hattına oturtulmuştur. Yani sınıf sendikacılığından uzaklaştırılmıştır. Sadece ekonomik ve demokratik kırıntılar, yasal düzenlemeler için mücadele eden noktaya indirgenmiştir. Sınıf sendikacılığı ilke ve esasları TC hükümetlerine karşı mücadeleyi esas alan bir cepheden mücadele edilmemiştir. Emperyalist saldırgan politikalara, F tipi tecrit ve hücre saldırılarına karşı, ücretli köle düzenine, gericiliğe karşı, sınıf mücadelesi geleneğinden yoksun ve sadece düzen içi sendikacılığa kendisini uydurmaya çalışan, arasıra grev ve toplu sözleşmeden bahseden ve anti-emperyalist politikaları dilendiren bir duruma gelmiştir. Bugün için esas olan özelleştirmelere, kölelik yasalarına karşı mücadele etmektir. KESK ise, kamu emekçilerinin ve işçi sınıfının sosyal kurtuluş mücadelesini görmezlikten gelerek düzenin içinde kendisine statükocu yapıyı oluşturmayı amaçlamıştır.

4688 sayılı yasa kamu emekçilerinin haklı meşru taleplerini karşılamayan kölelik yasalarıdır.

KESK, bu yasalara karşı mücadele geleneğini köklü bir çıkışla değil sadece günü kurtarmaya yönelik bir mücadele geleneği ile cevap vermiştir. Aslında son toplu sözleşme görüşmelerinde (toplu görüşme) tabana talepler noktasında yeterince perspektif sunup tartışmamıştır. Kamu emekçilerinin taleplerini yeterince tartıştıran taleplerine sahip çıkan bir örgütlenme yapısını geliştirememiştir.

DDSB anlayışı olarak KESK'in bu reformist yapısına karşı sınıf sendikacılığı ilke ve esaslarını ısrarla hatırlatıp mücadele etmemiz zorunluluktur. Kamu emekçileri bu görüşmelerde sarı sendikal anlayışın devletle anlaşmasından kaynaklı (5 YTL sendika aidatını devlet ödesin mantığını) KESK avantajlı duruma düşse de grev ve toplu sözleşmeye yönelik siyaset hakkını öne çıkartan bir mücadele süreci geliştirememiştir. Biz DDSB anlayışı olarak grev, toplu sözleşme ve siyaset yapma hakkını savunup sınıf mücadelesine hizmet eden bir cepheden bakmalıyız. Çözüm patronlara ve onların çıkarlarının temsilcisi olan devlete karşı mücadele ekseninde sınıf sendikacılığı perspektifiyle hareket etmekten geçer. Ücretli köle değil, üreten ve yöneten bir sendikal anlayışı öne çıkarmalıyız. Emperyalist saldırganlık politikalarına, faşist linç uygulamalarına, özelleştirmelere ve tecrit uygulamalarına karşı sınıf sendikacılığına ve ilkelerine dört elle sarılmalıyız. Eşit işe eşit ücreti savunmalı ve her şeyin panzehiri sınıf kavgamızı büyütmeliyiz. Sınıf kavgamızla bilenelelim. Gelecek ellerimizdedir.

Karadeniz'de çeltik, yağmura yenik düştü!

Yetiştirme döneminde bol su isteyen çeltik (pirinç) üretiminde, yağışların fazla olması ürünün suyun içinde yatmasına, kurutulmayı bekleyen ürünlerinse çürümesine neden oldu. Giderleri sürekli artan çeltik üreticisi köylüler, çeltiğin fiyatının artmamasından şikayetçi.

Samsun'un Terme, Çarşamba, Bafra gibi ilçelerinde Çeltik (Pirinç) üretimi önemli bir yer tutuyor. Çeltiğin ekimi diğer tahıllardan daha farklı. Akarsu ve su kuyularından kanallarla çeltik tarlalarına taşınan sudan gölet oluşturuluyor. Suyun içersine ekilen çeltik başaklaşınca kadar bol suya ihtiyaç duyuyor. Bu nedenle çeltik yetiştiren köylüler için su oldukça önemli. Kurak geçen dönemlerde çeltiğin verimi ve kalitesi düşüyor. Son yıllarda Terme ilçesinde fındık üreticisi köylüler çeltik de yetiştirmeye başladı. IMF politikaları fındık gibi çeltiği de vuruyor. Emperyalizmin uşağı hükümetlerin tarımı yok etmek için "Tarımda reform" adı altında tasfiye çalışmalarını hızlandırması, özelleştirmeler yapması, taban fiyatı belirleme ve desteklemeleri kaldırması tefeci tüccarın işine yaradı. Tüccarın insafsızlığına terk edilen köylülerin ürünleri değer yitirmeye başladı. Birçok ürün ithal edildiği için değerini yitirdi ve köylüler üretmez hale geldi. Çeltik, yaşanan bu sonuçlardan en çok etkilenen ürünlerden biri. Tüccarlar ithal çeltik olarak yerli ürünlerle karıştırıp iç pazara satıyor. Çeltik alımı yapan Toprak Mahsulleri Ofisi (TMO) özelleştirilebilmesi için ilk önce zarar ettirilerek köylüden ürün alımı yapılan depoları bir bir kapatılıyor, bu nedenle Termeli üreticiler Çarşamba ilçesindeki alım deposuna ürününü getiriyor. Terme ilçesinde çeltik üretimi Çarşamba'ya göre yüksek ve aynı zamanda özel çeltik fabrikalarının sayısı Terme'de 14 iken Çarşamba'da 2 fabrika var. Bu yıl çeltik üretimi ekim zamanı kurak geçtiği için veriminde düşüşler yaşanıyor. Aynı zamanda hasat dönemi olan Eylül ayında Samsun'a yağın yağışlar mevsim normalinden yüksek olduğu için hasadı gelen ürünün yatmasına neden oldu. Aşırı yağmur hasadı geciktirirken biçilmiş çeltiğin kurutulmasını da etkiliyor.

10 Eylül günü yağın yağış sonucu Bafra ilçesinde 5000 ton çeltiğin zarar gördüğü açıklandı. Gece yağın ve yaklaşık 1 saat süren sağnak yağışla beraber dolunun ardından tarım arazilerinde hasar tespit çalışmaları başlattıklarını belirten Bafra Ziraat Odası Başkanı Sait Karagöl; ilçenin 21 köyünde 40 bin dönüm arazisinde çeltik üretimi yapıldığını açıkladı. Bu sene 20 bin ton çeltik belediklerini ama sağnak ve dolunun ürüne büyük ölçüde zarar verdiğini, belirlemelere göre de 5 bin ton çeltiğin zarar gördüğünü tahmin ettiklerini açıkladı. Bu arada sağnak ve dolu nedeniyle 19 Mayıs, Alaçam ve Yakacık ilçelerinde de çeltik ekili tarım arazilerinin zarar gördüğü bildirildi. Terme ilçesinde çeltik üreticisi köylülerle, yaşadıkları sorunu gazetemize anlatmaları için söyleşi yaptık.

- Kendinizi tanıtır mısınız?

Tahsin İlhan Önal: 76 yaşındayım. Terme Merkez Elmalık mahallesindeyim. Eski Ziraat Odası Başkanım. 1978-80 arası başkanlık yaptım. 50 dönüm çeltik ekıyorum, 10 yıldır. Fındık da var, öncesinden de soya yapıyordum. Para etmeyince çeltiğe döndüm.

- Çeltiğin bu seneki durumundan bahseder misiniz?

T. Önal: Geçen sene çeltiği biçtiğim zaman 750 bin liradan satmışım. Bu sene 550 bin lira diyorlar. Biçtiğim çeltiği asfaltta kurutuyorum.

- Bu sene çeltiğin fiyatının düşmesinin ya da tüccarın 550 bin liraya alacağı söylemlerinin yayılmasının sebebi nedir?

T. Önal: Başka talep olmadığı için, devlet de sahip çıkmadığı için tüccar istediği fiyata alabiliyor. Köylü başka nereye verecek? Şimdi Fiskobirlik olmasaydı fındık kaç lira olurdu, 4 milyona almazlardı. Aynı onun işi gibi TMO almaya bile ortada olan fiyatı değerlendiriyor. Vatandaş da istediği fiyattan malını satabiliyor. Mecburen diğer fabrikalar da ona uyuyor. Böylece köylü de istifade etmiş oluyor. Şimdi TMO sahip olmadığı için istediği fiyata alıyor fabrikalar.

- Bu sahipsizliğin nedeni nedir sizce?

T. Önal: Nedeni tarım politikaları. İlla biz de mi çiftçiye yollara dökelim? Bunu yapmadığımız için hiç sesimiz duyulmuyor. Eksik kalıyoruz. Binlerce traktörü şu yola döküp yolu keseriz. Zarar ediyoruz. Pirinç 3 senedir 1.5 milyon lira. Bütün tarım girdileri, ilaçlar vs. iki misli-üç misli katlanmasına rağmen pirinç 1.5 milyon lira. Çeltiği 500-600 bin liradan aldılar mı düşecek 1.200-1.300 milyon liraya. Yazık altından çıkılması mümkün değil, yaptığın masrafı alamıyorsun. Zaten Türkiye'de tarım bu şekilde öldü. Her dalda öldü tarım, dışardan geliyor her şey. Yağlı tohumlar, tahıl

ürünleri dışardan, bakliyat dışardan, yazık bunlara dolar gidiyor.

- İthal ürünler köylünün yetiştirdiği ürünleri nasıl etkiliyor?

T. Önal: Mecbur kalıyor vatandaş üretimi bırakıyor. Bu durum karşısında ne üreteceksin, neyi üreteceksin? Hangi mahsulü üretsen altında kalıyorsun. Geçen sene buğdayı 250 bin liraya satamadılar. 300 bin liraya kepeği alıyor, hayvanına yedirmek için. Böyle tarımdan ne bekliyorsun?

- Şu an uygulanan tarım destekleri yeterli oluyor mu?

T. Önal: Tarlanın dönümüne 10-12-15 milyon parayla bu işin altından çıkılır mı? Fiyat desteklemesi olmalı. Almasa bile devlet fiyatı desteklemeli. Devlet, fiyatı şu dese TMO hem çeltiği alır hem de fiyatı ayakta tutar. Bakın, soya hepten piyasadan kalktı. Soya gibi bir ürün kaç dalda kullanılıyor, bakın dışardan ithal ediyoruz şimdi, eskiden biz soya ekerdik. Şimdi vazgeçtik. Sebebi artık kaldıramıyoruz, satamıyoruz, fabrikaları kurulmadı işlenmesi için.

- Türkiye'de uygulanan tarım politikaları hakkında neler düşünüyorsunuz?

T. Önal: Bizde tarım insan gücüyle yapıldığı için pahalıya mal oluyor. Mesela bugün Avrupa ülkelerinde makinelerle yapıldığı için fazla ürün alıyorlar, daha teknik yapıyorlar, ucuza mal ediyorlar. Fabrikalar ucuz olduğu için çeltiği dışardan ihraç ediyor. Bizim çiftçimiz de devamlı perişan oluyor.

- Çözüm yolu sizce ne olmalı?

T. Önal: Çözüm yolu tarım ürünlerinin desteklenmesi, başka çözümü yok. Sonra tarım girdileri, ilaçları desteklenmeli. İlaçlardan randıman alamıyoruz bugün. İlaçların fiyatı her sene katlanıyor fakat kullandığında etki etmiyor, kontrol edilmiyor. İlaçlar çok pahalı ama faydası yok. Çiftçi şaşkın vaziyette. Devlet desteği olmadan ürünlerin altın-

dan çıkamıyor. Çünkü dışarıdan ithal edilen ürünlerle kıyaslanıyor. Dışardan gelen ürünlerle fiyatı uydurmamız mümkün değil. Dışarda ucuz diye getiriliyor. Ne yapacak köylü, dediğim gibi yolları mı kesecek? Çeltik elimizde, ne yapacağız? Aşırı bir fiyat da istemiyoruz, önceki fiyattan düşük olmamalı.

"Malımız para etmiyor"

Çarşamba-Terme ilçesi arasında Söğütlü Köyü yakınında asfalt çalışmasında, trafiğe kapalı olan asfalt üzerinde çeltiğini kurutan köylü Kani Özden'in görüşlerini sorduk.

- Kendinizi tanıtır mısınız? Hangi köydensiniz?

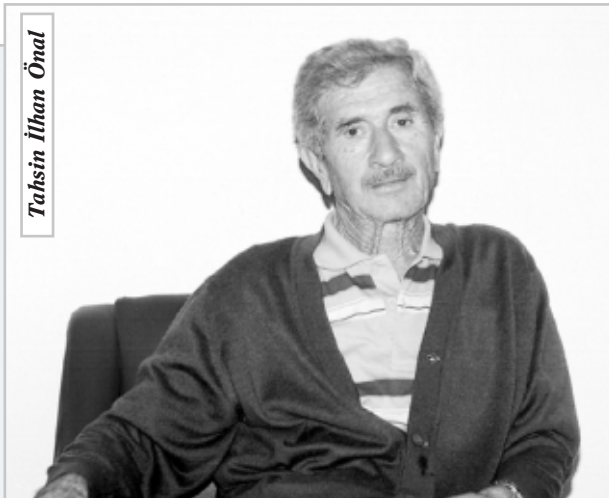
Kani Özden: Burası orta Söğütlü. Benim adım Kani Özden. Bu çeltiği Gündoğdu Köyü'nden getiriyoruz. Köylü mağdur durumda. Aşağı yukarı 15 sene beri uğraşıyorum çeltikle. Şu anda 60 dönüm yerimiz var. Bu sene kurak olduğu için ürün pek o kadar da verimli değil. Fabrikacılar da bu durumu gözetim altına aldıkları için fiyatı düşük tutmaya çalışıyorlar.

- TMO alım deposu Terme'de kapatıldı. Bu durum sizi nasıl etkiliyor?

K. Özden: Evet, kapatıldı. Fabrikacıların bu konuda çok büyük etkisi var. Yani malımız para etmiyor. Ürünümüzü fabrikacıya satıyoruz ama fabrikacılar da bu sene fiyat vermeyecek gibi. Geçen sene 750-800 bin fiyat vermişti. Bu sene 600 bin lira verileceğini duydum. İlaç, gübre, sürüm, mazot masrafları her yıl artıyor. Mazot oldu 2,250 bin lira, masraflar artıyor. İyiyeye gidış yok. Havaların durumu da malum. Bu gece çok büyük bir yağış oldu. Yolda kurutmaya çalıştığımız çeltiklere vurdu. Çıkıştıramıyoruz, bazı yerlerde adam da yok. Fındıkla çeltik çakıştı bu yıl. Fındıkta güzel bir taban fiyat oldu, fındığımız da var. Çeltikte çalışmaya adam bulamıyoruz.

(Samsun)

Tahsin İlhan Önal

Terme'de bulunan TMO alım deposunun kapatılması, tefeci-tüccarların fiyatı isteği gibi belirlemelerine, yani köylülerin zarar etmesine sebep olmuş durumda.

Aslanoğlu köylüsüne ağanın adamlarından silahlı saldırı

Diyarbakır'ın Bismil İlçesi'ne bağlı Sinan köylülerinin topraklarını kendi üzerine geçiren Ağa Reşit Sinanlı'ya karşı başlattıkları mücadelede yine Bismil'e bağlı Aslanoğlu köylüleri de yer almış, kendi köylerinin ağası Nevaf Kahra-

man'ın 47 yıldır el koyduğu hazine arazilerini kendi hakları olduğunu söyleyerek almak için harekete geçmişlerdi. Sinanlı, Aslanoğlu ve Kahramanmaraş Doğanköy köylülerinin ağalığa ve zulme karşı birlikte ördükleri mücadelede Sinan

köylüleri jandarmanın silahlı saldırılarıyla karşı karşıya kalmıştı pek çok sefer. Bu kez de Aslanoğlu köylüleri Nevaf Kahraman'ın silahlı adamları tarafından saldırıya uğradı. Topraklarını geri almak için sürdürdükleri mücadeleyi ağalığın ortadan kaldırılmasına dönük tepkiye de dönüştüren köylüler, daha önce de benzer saldırılarla korkutulmak istenmiş ancak kaybedecek hiçbir şeyleri kalmayan köylüler, bu saldırılara haklılıklarından aldıkları güçle canları pahasına cevap vermişti.

Bu saldırılardan sonuncusu 12 Eylül Pazartesi günü gerçekleşti. Saat 17:30 sıralarında traktör ve kamyonetlerle Aslanoğlu Köyü'ne gelen 100 kişilik silahlı grup, köyün yakınında bulunan tarlalarda anız yaktıktan sonra bir alanda toplanan köylülere önce sözlü saldırıda bulunmuş, sonra da grup havaya ateş açmıştır. Rastgele açılan ateş sonucu M.A adlı bir çocuk kafasına aldığı kurşunla yaşamını yitirmiş, Ş.B adlı bir kadın ise yaralanmıştır. Kendi silahlarından çıkan kurşunlarla

ağanın ileri gelen adamlarından biri olduğu söylenen Halis Kahraman da ölmüştür. Aslanoğlu köyüne yaklaşık 20 km uzaklıkta olan karakoldan ise jandarma 4 saat sonra gelmiştir. Ancak jandarma silahlı eşkiyaları gözaltına almak yerine köylülerden 7'sini gözaltına almıştır.

Köyden torbalarca kurşun toplayan jandarma, köyü abluka altına alarak birkaç köylüyü daha gözaltına almak istedi. Gözaltına alınmaya çalışılan köylüler, avukatlarını getirerek jandarmaya ifade verdi. Köylerinde kurşun isabet etmemiş tek ev olmadığını söyleyen köylüler bu yaşananlara tepki göstererek kendilerinin suçlu muamelesi görmesine ise anlam veremediklerini belirttiler. Savcılık konuyla ilgili soruşturmayı başlattı, köylüler de devletten can güvenliklerinin sağlanmasını ve sorumluların yargılanmasını istedi. Nevaf Kahraman'ın silahlı adamlarının köyde uzun süreden beri terör estirdiğini söyleyen Aslanoğlu köylüleri bu tür saldırılarla yılmayacaklarının altını çizdi.

(H. Merkezi)

Fındık üreticisinin durumu üzerine

Fiskobirlik tarafından 22 Ağustos'ta başlatılan fındık alımlarında, sadece Ordu'da yaklaşık 1 milyon kilo fındık alımı gerçekleştirildi. Fiskobirlik Ordu Müdürü Turgay Cörüt'ün açıklamasına göre 730 üreticiden yaklaşık 1 milyon kilo fındık alımı gerçekleştirildi. Ayrıca 68 üreticiye ait 150 ton fındığın emanete bırakıldığı da açıklamalar arasında. 1 Ekim'de yeni fiyatının açıklanacağını söyleyen Cörüt, köylülerin fiyatların düşmesini önlemek amacıyla fındıklarının mutlaka Fiskobirlik'e emanet bırakılmasını istedi. Turgay Cörüt "üretici ne zaman fındığını satıp parasını almak isterse o günkü fiyattan alacaktır. Buna dikkat etsin ve önem göstereyin" dedi. Ordu Fiskobirlik Müdürlüğü alımlarını, Merkez Karacaömer, Saraycık Beldesi ve Gülyalı ilçesindeki 3 depoda sürdürüyor. Bu sürece kadar alımı yapılan 1 milyon kilo fındık karşılığında üreticilere 2.5 milyon YTL ödeme yapan Fiskobirlik, kalan 4 milyon YTL'nin de 15 Eylül ve sonrası ödeme yapacağını açıkladı.

Gazetemizin önceki sayılarında fındık fiyatlarının pazarda günlük değişimiyle, özellikle Eylül ayına girerken 5.850'lere düşmesinin nedenlerine değinmiştik. Üreticiler borçlarını ödemediği, işçi yevmiyelerini karşıladığı, çocuklarının okul masraflarını karşıladığı vb. ihtiyaçları için ödemelerin, harcamalarının yoğunlaştığı Eylül ayında yeni ürün fındığı satması ve serbest pazarda peşin ödeme yapan tüccara yönelmesine neden oluyor. Bu da fındığın pazarda alım fiyatının düşmesine neden oluyor. Fiskobirlik ortağı üreticiler de dahil olmak üzere peşin ödeme yapılmadığı

için genelde kooperatif yerine tüccara yönelmeye başlıyor. Köylüler Fiskobirlik'ten ortaklıkları düşmesini diyor yeni mahsul ürünlerin bir kısmını kooperatife satarken, büyük bölümünü tüccara satmayı düşünüyor. İşçi yevmiyeleri, gübre, mazot, ilaç borçlarının ödendiği hasat döneminin ilk aylarında alacaklıların zorlamasıyla köylüler fındığını tüccara satmak zorunda kalmakta. 3 yıl üst üste fındığı kooperatife satmayan üreticinin ortaklığını düşüren Fiskobirlik, üreticinin sorunlarına eğitilmeli, alımlarda peşin ödeme yaparak borçlarını, mazot, gübre, ilaç vb. üretim giderlerini çeşitli yardım ve krediler açarak çözümlenmeye gitmelidir. Sadece ürün alımları yapan özel bir kuruluş olmak yerine ortaklıklarının sorumluluklarını taşıyarak katılımcı olmalıdır. Üretici desteği sunan, doğal afetlerde üreticilere yardım sunan özel kooperatifler alabildiği oranda destek alır, üretici Fiskobirlik'e güvenir.

(Samsun)

"Erzincan köylüsü güç durumda"

Hükümetin tarımı tasfiye politikaları sonucu ülkenin birçok yerinde köylüler yıkıma karşı karşıya. Karadeniz'den Ege'ye Akdeniz'e kadar birçok bölgede köylüler ettikleri üründen vazgeçmeyi planlıyor, ancak devletin alternatif ürün projesi de köylülerin derdine derman olmaktan uzak. Bu duruma bir örnek de Erzincan köylülerinin yaşadıklarıdır. Erzincan'da köylülerin bu konulardaki görüşlerini aldık.

- **Bize genel olarak yaşadığınız sorunları anlatır mısınız?**

- Şu an hasat zamanı, yani sorunların nerede ise en fazla yaşandığı dönem. Hangi birisinden başlayayım bilmiyorum. İlk olarak ettiğimiz ürünlerden bahsedeyim. Pancar, buğday, arpa, fasulye vb. ürünleri ekiyoruz, ama kâr edemiyoruz. Çünkü hükümetin uyguladığı tarım politikalarından dolayı taban fiyatları çok düşük. Son üç dört yıldır aynı fiyatlarla satıyoruz ürünlerimizi, hatta düştüğü bile oluyor. Ama tarım ilaçları, traktör saati, sürüm, su, gübre, patos, işçi, taşıma paralarının düşmesini bırakın, bunlar kat kat artıyor.

- **Bu seneki mahsulünüz neye dayalı?**

- Arpa, buğday ve fasulye ettik. Daha yeni buğday hasadını sattım. 2 ton buğdaya karşılık 500 milyon para aldım. Tamamını toprak sahibine icar olarak ödedim, ama yine de buğday hasadımın geliri bu borcu karşılayamadı. 250 milyon daha toprak sahibine borcum var. Fasulyem ise bu sene mevsimden dolayı ve

rimsiz durumda. Arpa hasadını ise fiyatı çok düşük olduğu için ektiğime pişman oldum, artık öğütüp hayvanlarıma vereceğim. Yani anlayacağımız bu sene de diğer seneler gibi kâra mı borca mı ekim belli değil! Böyle giderse bir daha ekmeyeceğim.

- **Erzincan bölgesi pancara elverişli. Peki siz neden ekmediniz?**

- Ekmedim çünkü çıkan mahsulüm kotanın masrafını karşılamıyor.

- **Az önce icar parası verdiğinizi söylediniz, kendi tarlanız yok mu?**

- Tarlam yok, biz 1993'de Dersim'den askeri güçlerin zorbalığıyla gelmek zorunda kaldık. Orada kendi tarlam vardı, durumum iyiydi. Hükümetin sözde geri dönüş projesi var, ama onlar televizyonlara yansıyorlar. Biz daha köyümüze izinsiz giremiyoruz, geri dönüş diye bizi kandırıyorlar.

- **Tarımdan başka gelirin var mı?**

- Dersim'deyken 50 baş küçük hayvanım, 30 baş büyük baş hayvanım vardı. Ama köyümüzden kovulduktan sonra küçük baş hiç kalmadı. Büyük baş ise 10'a düştü. Köylünün zor anında tefeci tüccarlar köylünün elindeki hayvanını ucuz alıyor. Tefecilere vermeyince kasaba satmak zorunda kalıyoruz, yurt dışından getirilen kaçak et köylüden et alımlarını düşürüyor, bir de buna ulaşım parası eklenince köylünün elinde hiçbir şey kalmıyor. Tarımdan aldığımızı hayvanlarımıza, hayvanlarımızdan aldığımızı da tefeci tüccarlara veriyoruz.

- **Son olarak gazetemiz aracılığıyla söylemek istediğiniz bir şey var mı?**

- Ben eminim ki bu yoksulluk ve bu zulüm yok olacak, gün gelecek emekçiler hak ettiğini alacak, başı dik gelecek ve yine eminim ki bu biz sustukça değil mücadele ettikçe bunlar gerçekleşecek. Son olarak İşçi-köylü gazetesine bizim sorunlarımızı dinlediği için teşekkür ederim ve başarılarımızın devamını dilerim. (Erzincan İK okurları)

Dersim, ateş altında direnmeye devam ediyor!

Türkiye Kürdistanı'nda gerillayı imha ya yönelik TC askerlerinin başlattığı geniş kapsamlı operasyonlar, her geçen gün boyutlanarak devam ediyor. Özellikle Kongra-Gel'in "bir aylık eylemsizlik" kararının ardından HPG gerillalarına yönelik saldırıların pervasızlaştığı, şehit düşen gerilla bedenlerindeki işkence izlerinde kendini göstermekteyken, Kürt halkının kurtuluşunun barışçıl yollarla çözülmeyeceğinin de net ifadesidir. Öyle ki, son süreçte özellikle yaratılmak istenen Türk şovenizmi ile tırmandırılmak istenen bu saldırılar Kürt Ulusal Hareketi'nin "demokratik çözüm" istemine cevap niteliği taşımaktadır.

Türkiye Kürdistanı'nın her metre karesinde başlatılan operasyonlar gerillayı imha amacı taşırken aynı zamanda da ezilen emekçi halkımıza gözdağı vermeyi amaçlamaktadır. Ancak son süreçte şehit düşen gerillaların cenazelerinin onbinlerle uğurlanması, TC'nin tüm planlarını bir kez daha boşa çıkardı. Emekçi Kürt halkı oğullarını

ve kızlarını bir kez daha zılgıt ve sloganlar eşliğinde sonsuzluğa uğurladı.

En son 9 Eylül 2005 tarihinde Dersim Merkez'e bağlı Çiçekli nahiyesinde TC ordusu ile girdikleri çatışmada şehit düşen Mahmut Demir, Niyazi Abdurrahman, Osman Cengiz, Mizgin Hadi isimli dört HPG gerillasının bedenlerinin işkenceden tanınmaz hale getirildiği öğrenildi. Dersim Merkez, Hozat ve Ovacık ilçesinde hava destekli başlatılan operasyonlarda Geyiksuyu, Demirkapı ve Çiçekli kırsalında bombalamalar sonucu ormanlık alanlar günlerdir yanmakta iken özellikle karakol çevrelerinde başlayan orman yangınları dikkat çekiyor. Ormanları söndürmek için hiçbir adım atmayan TC devleti, söndürme girişiminde bulunmak isteyenleri ise operasyonları bahane ederek, "güvenlik" gerekçesiyle engelliyor. Bölgede yola döşenen mayınlardan kaynaklı yürümeye dahi cesaret edemeyen kolluk güçleri, tüm öfkelerini havadan sürekli bombalayarak, gerilla muamelesi

yaptıkları ormanlık alanlardan çıkarmakta. Rüzgarın da etkisiyle büyüyen yangınlar bölge halkını endişelendirirken satılık burjuva medyanın ve çevrecilerin yangınlara duysuz kalmaları olayın başka bir boyutunu oluşturuyor.

Yargısız infazlara bir yenisi daha eklendi!

90'lı yıllarda çok karşılaşılan zorla göç ettirme, köy yakmalar, yargısız infazlar son süreçte tekrar devletin sıkça başvurduğu saldırı politikaları olarak gündeme gelmekte. İmam Boztaş'la başlayan yargısız infazlar, Kızıltepe'de baba-oğul Kaymaz'ın katledilmesiyle hız kazanmıştır. İşlediği her cinayeti meşrulaştırmaya çalışan faşizm böylece tetikçilerinin rahat hareket etmesinin önünü açıyor. Yine geçtiğimiz günlerde tatil için gittiği Dersim'de katledilen, oğlu HPG gerillası olan Hasan Şahin'in ölümünün ardından henüz çok zaman geçmemiştir ki yargısız infazlara bir yenisi daha eklendi. Bölgede son günlerde artan faili belli cinayetler sürerken diğer yandan da gerillaya yönelik saldırılar devam etmektedir.

Tüm bunlar henüz hafızalarımızda tazeliğini korurken, geçtiğimiz günlerde Dersim'de taksicilik yapan yirmi yaşındaki Hasan Akdağ arabasına müşteri olarak binen polis memuru R.L. ve yanındaki iki kişi tarafından vurularak öldürüldü. Yaşamlarının sürekli tehdit altında olduğunu belirten taksi şoförleri "cinayetin faileri cezalandırılmadığı taktirde bunun arkası kesilmeyecektir" derken, TC'nin bölgedeki temsilcilerinden Vali Erkal muhtarlar olayında nasıl

ki Namık Dursun'u aklama görevini üstüne aldıysa bugün de aynı vazifeyle "olay siyasi değildir" açıklaması yaparak olayı adliymiş gibi göstermeye çalışsa da cinayetin, son süreçte yaşanan gelişmelerden bağımsız olmadığı aşıkardır. Herkesin Dersim'de potansiyel suçlu olarak görüldüğü düşünülürse bu açıklama daha bir anlaşılır olacaktır. Yaşanan cinayet sonrası Dersim halkı bir kez daha tepkisini dışa vurarak kepenk indirme ve kontak kapatma eylemi gerçekleştirecek Akdağ'ın öldürülmesini protesto etti. Bölgedeki gerginlikten ve halkın tepkisinden endişe eden kolluk güçleri cenazeye katılımı engellemek istediysen de halkın kararlı duruşu karşısında geri adım atmak zorunda kaldı. Özellikle 17'lerle beraber halk üzerinde tehdit, gözaltı tutuklama kaçırma vb. estirilen devlet terörünün bir yansıması olan Akdağ cinayeti bundan sonra yaşanacak olanlara da işaret etmektedir. TC'nin, gerillayı yalnızlaştırmak için yıllardır teslim almaya çalıştığı Dersim halkı dün olduğu gibi bugün de hak arama bilinciyle hareket etmeye devam edecektir. (Malatya)

Mersin'de mahkemede gözaltı terörü

17'ler için yapılan eylemlerden kaynaklı tutuklanan Gonca Özken'in 19 Eylül Pazartesi günü Adana Ağır Ceza Mahkeme-

si'nde görülecek olan duruşmasına çağrı amaçlı Partizan ve ESP ortak bir basın açıklaması yaptı. HÖC'ün de destek verdiği açıklama, 16 Eylül Cuma günü Mersin Adliyesi önünde gerçekleştirildi. Kitle adına basın metnini okuyan Azime Peker yaptığı açıklamada "sistemin devrimci, demokrat ve yurtseverler ekseninde gerçekleştirdiği faşist saldırılar her gün daha da artmakta ve azgınlaşmaktadır" dedi. Açıklamanın devamında İstanbul, Ankara, Samsun ve Adana'da yapılan operasyonlara değinen Peker, devletin bu operasyonlarla tam bir kelle avı başlattığını ifade etti.

Yeni Terörle Mücadele Yasası'na da değinen Peker "AKP hükümeti, devrimci ve demokratik çalışmayı engelle-

mek için hazırladığı yeni TMY'yla Gonca Özken örneğinde olduğu gibi polise hapsedilen devrimcileri sorgulama ajanlaştırma ve operasyonlara götürme hakkı tanıyor ve polisin keyfi baskılarını yasallaştırıyor" dedi ve 19 Eylül Pazartesi günü Adana Ağır Ceza Mahkemesi'nde görülecek olan duruşmaya devrimci, demokrat kesimleri ve tüm halkı çağırdı. Açıklamada sık sık "Baskılar bizi yıldıramaz", "Gonca Özken yalnız değildir", "Yaşasın devrimci dayanışma" vb. sloganlar atıldı. Basın açıklaması polisin tüm engelleme ve provokasyon çabalarına karşın planlandığı gibi sona erdi.

19 Eylül'de yapılan mahkemede Gonca Özken serbest bırakılırken, mahkemeyi izlemeye giden gazetemiz Mersin büro muhabiri Danyal Ülgen ve okurumuz Azime Peker gözaltına alındı. (Mersin)

Malatya'da Gemlik Yürüyüşü'ne yapılan saldırı kınandı!

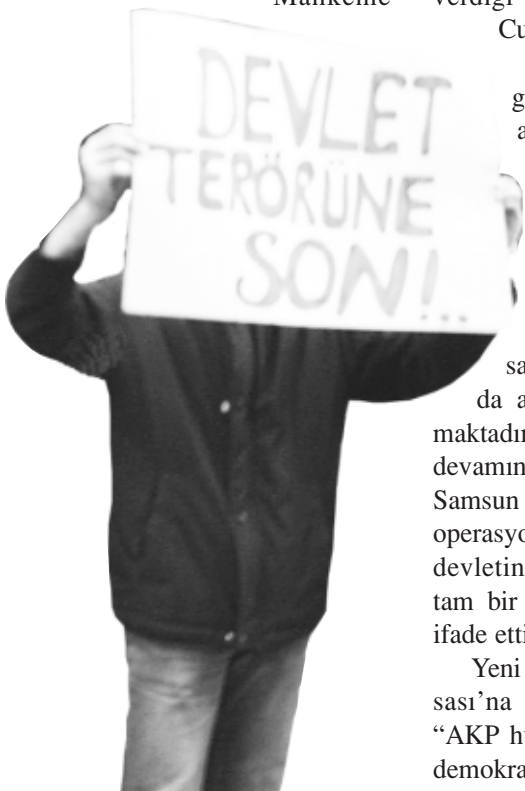
Son aylarda ülke genelinde yükseltelen Kürt ulusuna yönelik linç girişimleri ve provokasyonlar Malatya'da protesto edildi. Malatya'da DTH, ESP, EMEP ve ÖDP'nin örgütleyici olduğu basın açıklamasına Partizan ve Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği de destek verdi.

5 Eylül Pazartesi günü saat 13:00'de Malatya PTT önünde toplanan kitle saldırıyı protesto etti. Açıklamada Kürtlerin en demokratik insani taleplerinin bile "terörizm, bölücülük" diye lanse edildiği, en insani haklarının bile gaspedildiği gibi 21 Mart (Newroz bayramında) bayrak provokasyonu ile başlatılan linç saldırıları dalgasının suni şekilde yaratılıp beslendiği ve devam ettirildiği dile getirildi.

Açıklama bittikten sonra bir sivil polis, halktan birisiymiş gibi provokasyona kalkıştı, polisin provokatif saldırısı birkaç kişinin sözlü desteği dışında ciddiye alan olmadı. (Malatya)

Hatay Dörtyol'da operasyon

Muş ve Hatay'da başlayan operasyonlar devam ediyor. Alınan bilgilere göre Muş'un Varto ile Karlıova ilçesi sınırları içerisinde yer alan Ölçekli, Kaynarca, Kulan, Çayçatı, Yılanlı köyleri kırsalında 9 Eylül günü yüzlerce asker ve korucunun katılımı ile başlatılan operasyon sürüyor. Operasyonlarda şimdiye kadar çatışma yaşanmadığı bildirilirken, Hatay'ın Dörtyol ilçesine bağlı 3 yaylada askeri operasyon başlatıldığı bildirildi. Dörtyol ilçesine bağlı Göçek, Paşa ve Gül yaylalarında askeri operasyon başlatıldı. Kayseri, Muş, Osmaniye ve Gaziantep'e de askeri birlik kaydırıldığı gelen bilgiler arasında. (Mersin)

“Mercan’da öldürmek için operasyon yapıldı”

Dersim Ovacık’a bağlı Mercan Vadisi’nde 16-17 Haziran tarihlerinde TSK’nın düzenlediği operasyonda katledilen 17 MKP kadrosu ve savaşçısının ölümüne ilişkin gazetecilerden ve avukatlardan oluşan delegasyon yaptıkları ön incelemenin sonuçlarını açıkladı. ATİK (Avrupa Türkiyeli İşçiler Konfederasyonu), ADHK (Avrupa Demokratik Haklar Konfederasyonu) ve ILPS (Halkların Uluslararası Mücadele Ligi)’nin çağrısıyla oluşturulan ön inceleme soruşturma delegesi 4-8 Eylül tarihleri arasında Türkiye’ye gelecekte İstanbul’da çeşitli kurumlarla yaptığı görüşmelerde katliama ilişkin bilgi topladı. Toplanan bilgiler ışığında avukatlar aracılığıyla ailelerin suç duyurusunda bulunmasında ısrar eden delegeler devletin tehlikeli olarak gördüğü insanları her zaman benzer yöntemlerle katlettiğini söylediler. Türkiye’nin gündemlerine ve artan saldırılara da dikkat çeken delegeler İnsan Hakları Derneği’nde yaptıkları basın açıklamasında katliamın sorumlularının yargılanması ve cezalandırılması konusunda Avrupa’ya güvenmemek gerektiğini ifade etti.

7 Eylül’de İHD İstanbul Şubesi’nde basın açıklaması yapan Av. Roland Meister (Almanya), Av. Rainer Ahues (Almanya), Av. Cem Cihan (Hollanda), Gazeteci Rio Mondelo (Hollanda) ve Cafer Cangöz’ün kardeşi Hıdır Cangöz delegasyonun Türkiye’ye gelişi nedenlerinin katliamın Alman basınında hiç yer alması olduğunu söyledi. Kobra helikop-

terleri ve F-16 uçakları kullanılarak gerçekleştirilen operasyonda katledilenlerin aileleri, avukatlar, Temel Haklar Federasyonu temsilcileri, DEHAP ve İHD ile yapılan görüşmeler sonucunda araştırmanın belli bir sonuca ulaştığını kaydeden delegasyon üyeleri adına açıklama yapan Av. Roland Meister “Cesetlerin tanınmayacak kadar parçalanmış olması, bu kişilerin roketlerle ve bombalarla öldürülmüş olduğunu çok net göstermekte-

Bu askeri operasyonun günler ve hatta aylar öncesinde planlandığı ve buna göre hazırlıkların yapıldığı ortadadır. Türk güvenlik güçlerinin bu insanları sağ yakalama amacı olsaydı, ölmeyecekleri görüşüyoruz.

Görüşme ve belgelerden, öldürülen kişilerin bir çoğunun fiziksel sakatlıklarından dolayı çatışma imkanına sahip olmadığı anlaşılmaktadır.

Cesetlerin tanınmayacak kadar parçalanmış olması, bu kişilerin roketlerle ve bombalarla öldürülmüş olduğunu çok net göstermektedir.

Türk yetkili makamları, ailelerin ve avukatların keşif ve dosyadaki delilleri inceleme taleplerini reddetmiştir. Ayrıca olay mahalli, askeri kontrol altında tutulmaktadır.

Ölenlerin yakınlarıyla yaptığımız görüşmelerde,

öldürülenlerin bazılarının en az üç kuşak aktif politik faaliyet yürüterek Türk devletini rahatsız eden kişiler olduğunu öğrenmiş bulunuyoruz. Ancak bu durum Türk devletine bu insanları öldürme hakkını vermez.

Delegasyonda bulunan Hollanda’dan gazeteci Rio Mondelo çalışma konusunda gazetemize şu kısa değerlendirmeyi yaptı: “Sayısının azlığına ve sınırlı kaynaklarına karşın, gerçekleri bulma komitesinin iyi bir iş yaptığını düşünüyorum. Herşey tamamlanmadı fakat 17 katliam kurbanı için adalet aranması çabasına katkıda bulduk. Savunmasız politik

aktivistlere karşı Türk devletinin bu son katliamını kınamakta Türkiye ve Avrupa’daki ilerici hareket ve insan hakları örgütlerine katıldık. Devlet terörünün bu 17 kurbanı için adalet isteyen ailelerin çağrılarına katılıyoruz.” (İstanbul)

MKP’den eylemler

Elimize posta kanalı ile ulaşan bir bildiriye göre MKP Adana’da yaptığı çeşitli eylemler ile 12 Eylül Askeri Faşist Darbesi’ni kınadı ve 17’leri andı. Bildiriye göre 11 Eylül gecesi Adana’nın Gülpınar Mahallesi’nde bulunan Salıpazarı girişine “Mercan şehitleri ölümsüzdür” yazılı pankart asıldı. Yine aynı gece Meydan Mahallesi’nde bulunan Atatürk Kız Meslek Lisesi’nin demir parmaklıklarına “17’ler Yaşıyor, Yaşasın Halk Savaşı” yazılı bir pankart asıldı.

Ayrıca “12 Eylül Askeri Faşist Cuntası’nın Hesabını Halk Savaşı Soracak” yazılı pankart da aynı bölgede bulunan Mithatpaşa İlköğretim Okulu’nun demirlerine asıldı.

Samsun’da 2 kişinin tutukluluğu devam ediyor

Kürt halkı yalnız değildir!

Partizan ve ESP Kürt halkına yönelik baskıları ve linç girişimlerini protesto amacıyla Mersin’in Güneş Mahallesi’nde ortak bir eylem yaptı. Eylem 10 Eylül Cumartesi günü Güneş Mahallesi muhtarlığı yanında bulunan parktaki ağaçlara “Kürt Halkı Yalnız Değildir-PARTİZAN-ESP” yazılı pankart asılarak başlatıldı. Eylem sırasında “Kürt halkı yalnız değildir”, “Yaşasın devrimci dayanışma” sloganları atıldı. Eylem atılan sloganların ardından sona erdi.

Eyleme halk da yoğun ilgi gösterdi. Eylemin ardından mahalle Çevik Kuvvet ve TMSH polisleri tarafından abluka altına alındı ve TC’nin kolluk güçleri panzerleri ve halka yönelik yapılan kimlik kontrolü bahanesi ile mahallede terör estirdi. Aynı gün eylemin yapıldığı bölgeden geçmekte olan iki TUM-İGD’liyi ağır makineli silahlarla kimlik kontrolü bahanesi ile durduran kolluk güçleri, “Partizan kim, ESP kim”, “eylemi yapanları tanıyor musunuz?”, “ne işiniz var burada?” gibi sorular sorarak sorguya almış ve daha birçok kişi bu baskıya maruz kalmıştır. Bu uygulamalarla iki gün boyunca halk üzerinde terör estirilmiştir. (Mersin)

Tunceli’nin Ovacık ilçesinde 17 Haziran’da yapılan katliamı kınamak için Samsun’da 21 Haziran günü basın açıklaması yapılmıştı. Daha sonra, 25 Haziran’da sabah 00:06’da Özel Harekat Timleri ve sivil polisler operasyon düzenleyerek basın açıklamasına katılanları gözaltına almışlardı. Haklı tepkilerini basın açıklamasına katılarak sloganlarla haykıran, devrimci demokrat ve yurtseverlere yönelik düzenlenen bu operasyonla ailelere ve çevreye de korku salınmaya çalışılmıştır. 18 kişinin üzerine “halkı isyana teşvik ve yasadışı örgüt propagandası yapmak” suçlaması yüklenerek yapılan bu operasyonda toplam 13 kişi gözaltına alınarak, 2 gün Emniyet Müdürlüğü’nde tutulmuş, gözaltı süresince sivil polisler tarafından zorla ifade ve parmak izi alınmaya çalışılmış, kaba dayak, tacizde bulunularak işkence yapılmıştır. Operasyonda adres yanlışlığı gerekçe gösterilerek gözaltına

alınmayan SDP üyesi Kürşat Arslan 15 kişinin 1 hafta sonra yapılan itirazla tutukluluğunun kaldırılarak tahliye edilmesinin ardından, 3 gün sonra oturduğu cafede, yine aynı yöntem kullanılarak TMSH tarafından apar topar gözaltına alınıp çıkarıldığı Savcılık tarafından tutuklanmıştır. Aynı şekilde İstanbul’a giden Ersin Çelik ise Otogarda gözaltına alınarak F tipi hapis haneye götürülmüştür. Önce Tekirdağ F Tipi Hapishanesi’ne konulan Ersin Çelik, halen Ankara Sincan F Tipi Hapishanesi’nde tecrit altında tutuluyor. Yasaya göre tutuklu bulunan gençlerin en geç 1 ay içerisinde mahkemeye çıkarılması gerekirken hiçbir hukuki gerekçe gösterilmeden 2 aydır keyfi bir biçimde hapishanelerde tecrit altında tutulmaktadır.

SDP bu hukuksuzluğun giderilmesi ve teşhir edilmesi için 10 Eylül günü parti binasında Kürşat Arslan’ın annesiyle beraber basın açıklaması

düzenledi. SDP Samsun İl Örgütü Başkanı Mustafa Cengiz, operasyon ve tutuklama sürecinin açıklamasını yaparak “Bu konuda adli mercileri ve baroları göreve çağırıyoruz. Bu hukuksuzluğun takipçisi olacağımızı kamuoyuna ve ilgililere duyuruyoruz” dedi. Tutuklu annesi Emine Okutan, oğlunun 2 aydır hiçbir gerekçe gösterilmeden tecrit altında tutulduğunu belirtti. Oğlunun yüksek puanla üniversiteyi kazandığını belirten Emine Okutan “kaydımı vekalet alarak yaptım, zor durumdayız. Oğlum Kürşat’ın bir an önce serbest bırakılarak mağduriyetimizin giderilmesini istiyoruz” dedi. Kürşat Arslan Samsun E Tipi Hapishanesi’nde adlilerden ayrı koğuştaki kalarak tecrit ediliyor. Çamaşır vb. ihtiyaçları, görüşe çıkarılması vb. genel ihtiyaç ve taleplerinde hapishane idaresince keyfi zorluklar çıkartılarak sorun yaşıyor.

(Samsun)

“Darbecisiniz, paşa paşa yargılanacaksınız”ın yanıtı: Eylemcisiniz, hak arıyorsunuz, saldırılacaksınız!

1 milyon kişinin gözaltına alındığı, 1 milyon 683 bin kişinin fişlendiği, 230 bin kişi hakkında dava açıldığı, 100 bin kişinin örgüt üyesi olduğu iddiasıyla sorgulandığı, 7 bin kişi için idam istendiği, 517 kişiye ölüm cezasının verildiği, 50 kişinin idam edildiği, binlerce insanın müebbet hapis aldığı, 30 bin insanın baskılardan yurtdışına kaçtığı, 200 kişinin işkencede katledildiği, özelleştirmelerin tohumlarının atıldığı, YÖK’ün kurulduğu, DİSK’in kapatıldığı 12 Eylül Askeri Faşist Cuntası’nın 25. yılında kitleler bir kez daha 12 Eylül vahşetini lanetlediler.

Birkaç yıldır gelişen 12 Eylül mitingleri bu yıl daha kitlesel olarak İstanbul, Ankara, Mersin ve İzmir’de yapıldı. İstanbul Kadıköy’deki eyleme saldıran polis 12 Eylül’ün 80’le sınırlı olmadığını da gösterdi.

12 Eylül Askeri Faşist Cuntası’nı protesto etmek için 11 Eylül’de Kadıköy’de yapılmak istenen mitingde izin vermeyen İstanbul Emniyet Müdürü’nün gerekçesi provokasyonlara zemin yaratmamak olmuştur. Bu provokasyonların devlet güdümlü olduğu biliniyorken, sahte ifadelerle ve komik gerekçelerle izin verilmeyen mitingde basın açıklamasına dönüşüren 78’liler Derneği Girişimi ve 60’a yakın demokratik kitle örgütü üyelerine polis herhangi bir “provokasyon” yaşanmadığı halde vahşice saldırdı.

Saat 12:30’da “Darbecisiniz, paşa paşa yargılanacaksınız” pankartı açılarak başlayan basın açıklamasında konuşan İstanbul 78’liler Derneği Girişimi Sözcüsü Celalettin Can mitingde izin verilmemesini protesto ederken, darbecilerin yargılanmasını engelleyen Ana-

Kadıköy’de yapılan basın açıklamasında son dönemki konseptte uygun davranan polis, azgın bir şekilde kitleye saldırdı.

12 Eylül’ü toplumsal ve siyasal hayatımızdan silmenin mücadelesini hep beraber ve daha güçlü bir şekilde sürdüreceğiz” dedi. 12 Eylül’ü yaşayan analardan biri olan Leman Fırına ise özgür bir yaşam için verdikleri mücadelede pekçok kez yerlerde sürüklendiklerini, ancak mücadelelerini hiçbir zaman bitiremeyeceklerini söylerken kitle “Anaların öfkesi katilleri boğacak” sloganını attı.

Açıklama başlamadan atılan sloganlara müdahale etmeye çalışan polisin önceden saldırıyı planladığı, yaptığı yoğun yığınak ve getirdiği boş belediye otobüsleriyle kendini gösterdi. “12 Eylül darbecileri yargılsın”, “Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiç birimiz”, “Gün gelecek devran dönecek darbeciler halka hesap verecek”, “İşgalci ordu Kürdistan’dan defol” sloganlarını atan 300 kişilik kitle açıklamanın ardından dağılmaya başlarken polis kitleyi ablukaya aldı. Kimse ne olduğunu anlamadan biber gazları insanların doğrudan yüzlerine sıkılarak başlayan saldırıda polis cop kullanmaktan, insanları yerlerde sürüklemekten çekinmedi. Slogan atmaya devam eden kitleden 54 kişiyi belediye otobüslerine doldurarak gözaltına alan polis, saldırısına otobüslerde de devam etti, saldırıyı görüntülemek isteyen gazetecileri de engellemeye çalıştı.

İki kişinin kolunun kırıldığı saldırının hemen sonrasında b a s ı n a açıklama yapan Celalettin Can “Kendileri-

ne ‘60’lar’ adı verilen polis ekibi saldırdı. Asıl provokatörler mitingimizi ‘provokasyon olabilir’ diye iptal edenlerdir. Bu zihniyet tasfiye edilmedikçe kimsenin can güvenliği

yok” derken, 12 Eylül’ün tüm şiddetiyle halen sürdüğünü de yapılan saldırının bir kez daha gösterdiğini söyledi. Gözaltına alınanlar Güvenlik Şube’ye götürüldü. Bu kişilerden bazıları da TMSŞ’ye götürülürken bir kişi aranması olduğu gerekçesiyle tutuklanarak hapisaneye konuldu. 12 Eylül’ü protesto eylemine bile tahammül edemeyen devletin ve polisin saldırısı demokratik kitle örgütleri ve saldırıya uğrayanlar tarafından aynı gün saat 15:00’te Eğitim-Sen 2 No’lu Şube’de yapılan açıklamayla kınandı. (İstanbul)

ANKARA

Ankara’da tren garında toplanan kitle “Darbeciler yargılsın” pankartı ve o süreçte şehit düşen devrimcilerin resimleriyle yürüdü. Coşkunun zayıf olduğu mitingde öne çıkan 12 Eylül’ün yaşadığı vurgusuydu. Sloganların ortaklaştığı mitingde Ferhat Tunç da türkülerıyla kitleyi coşturdu. Eyleme Partizan kitleleriyle beraber ESP, Kurtuluş, Halkın Kurtuluş Partisi, BDSP gibi ilerici devrimci kurumlar ve reformist partiler de katıldı. DİSK ise eyleme katılmadı.

İZMİR

İzmir’de düzenlenen “Anayasa’nın 15. maddesi kaldırılınsın. Darbeciler yargılsın” mitinginde kitle Bornova Cumhuriyet Meydanı’na kadar “Geçmişle yüzleş 12 Eylül ile hesaplaş”, “Sivas’ı unutmadık, unutturmayacağız” pankartları taşıırken, sık sık “Darbeci generaller yargılsın” sloganlarını attı.

Miting alanında kitleye hitaben konuşan Ege 78’liler Dayanışma ve Demokrasi Derneği İzmir Şube Başkanı Servet Ali Çınar, Türkiye’de yaşanan darbelerin mimarı olan generallerin yargılanması için Anayasa’nın 15. maddesinin kaldırılması gerektiğini belirtti.

Mitingde konuşma yapan Eğitim-Sen İzmir 1 No’lu Şube Başkanı Mahir Ulus, 25 yıl önceki karanlığı ortaya çıkarmak ve darbecilerin yargılanması için Anayasa’nın bazı mad-

delerinin kaldırılması gerektiğini ifade etti.

ÇHD İzmir Temsilcisi Av. Senih Özay ise, “Muhalliflere iç düşman güzüyle bakılmasın diye buradayım” dedi.

MERSİN’DE PANKARTLARA TAHAMMÜLSÜZLÜK!

Mersin’de Devlet Hastanesi önünden başlayıp Metropol Miting Alanı’na yürüyen kitle 12 Eylül’ü ve getirdiği uygulamaları protesto etti. Mitingde 78’liler dışında pankart açılmamasını yasaklayan anlayışa rağmen Partizan kendi pankartını açarak yürüyüşe katıldı. ESP, TÜMİGD ve DHP de imzasız pankart açarak mitingde katıldılar. Partizan kitle “Kahrolsun Faşizm Yaşasın Halk Savaşı- Partizan-YDG” yazılı pankartıyla alanda yerini aldı. Saat 11:00’de başlaması gereken yürüyüş taşınacak olan resimlerin 26’sının yasaklanması ve bu resimlere polisin el koymak istemesi üzerine saat 12:00’de başladı. Polis İbrahim Kaypakkaya, Mahir Çayan, Deniz Gezmiş, 17’ler, Hasan Ocak, Didar Şensoy gibi simgeleşmiş isimlerin resimlerine el koymak istedi. Tertip Komitesi ise bu tutum karşısında “yürüyüşü başlatmak” adına resimlerin bir kaçını toplamaya çalıştı. Ancak kitle bu tutuma tepki gösterince resimler toplanamadı. Sadece İbrahim Kaypakkaya’nın pankartı alana alınmazken diğer resimlerle beraber yürüyüş başladı.

Yürüyüş boyunca sık sık “Darbeciler yargılsın”, “Kahrolsun faşizm” vb. sloganlar atıldı. Mitingde Partizan disiplinli duruşuyla dikkat çekti. Partizan kitle yürüyüş boyunca sık sık “Kahrolsun faşizm, yaşasın Halk Savaşı”, “Faşistlerden hesap lafla sorulmaz, bizde hesapları namlular sorar”, “Halkın iktidarı lafla kurulmaz, bizde iktidarı namlular kurar”, “Kahrolsun patron ağa devleti” sloganlarını attı. Alana girildiğinde 80 öncesi ve sonrası şehit düşenlerin isimleri okundu. Ardından saygı duruşunda bulunuldu. Mitingde Mersin 78’liler Derneği Başkanı Müslüm Tank bir konuşma yaptı. Alanda “Yaşasın Partimiz TKP/ML, Halk Ordusu TİKKO, TMLGB” sloganlarının atıldığı da duyuldu. Ayrıca miting esnasında “11. yılında şan olsun MLKP’ye” sloganları da atıldı. Miting yapılan konuşmalar müzik ve şiir dinletisinin ardından sona erdi.

MALATYA

Aralarında İHD, KESK, ESP, ÖDP, EMEP ve DTH’nin bulunduğu kitle 11 Eylül günü Malatya Postanesi önünde bir basın açıklaması düzenledi. “Faşizme karşı omuz omuza”, “12 Eylül Anayasası’nın geçici 15. maddesi kaldırılınsın”, “Darbeci generaller yargılsın” yazılı dövizlerin taşındığı basın açıklamasını ÖDP Malatya İl Başkanı Hasan Kaya okudu. Kaya, 12 Eylül’ü gerçekleştirenlerin, insanlık tarihinde dünyanın azıllık diktatörleri ile birlikte anılmaya ve bu utancı taşımaya mahkum olduklarını söyledi.

Kaya ayrıca 12 Eylül askeri darbesinin ürünü olan Anayasa’nın hala yürürlükte olduğunu da sözlerine ekledi.

ya - sa’nın 15. maddesinin bir an önce kaldırılmasını istedi. Basın açıklamasını okuyan Nimet Tanrıku mitingde izin verilmemesi gerekçelerinin sorumluluğunun devlete ait olduğunu söyledi. Güvenlik gerekçesiyle miting yaptırılmıyorsa bunun devletin ve emniyet güçlerinin aczi olduğunu söyleyen Tanrıku, “Türkiye’nin geleceğini karartan, toplumsal dinamiklerin eğilimlerini gözetmeyen

Devrimci sosyalist basına SALDIRILAR ARTIYOR!

Devrimci ve sosyalist basın üzerindeki baskılara son örnek Yenibosna Zafer Mahallesi'nde bürosu bulunan Ekmek ve Özgürlük Mücadelesi'nde Emegün Bayrağı dergisinin 9 Eylül günü silahlı polisler ve ülkü ocakları üyesi faşistler tarafından basılması oldu. Dergi muhabiri Fehmi Karaman da bu sırada "burayı yakarız", "seni kaybederiz" şeklinde tehdit edilmiştir.

Arama izni gösterilmeden büroyu dağıtan polis teknik araçlara, kitap ve fotoğraflara zarar verirken tepki gösteren Karaman, faşistler tarafından dövülmüştür. Emegün Bayrağı bürosunun basılarak dergi muhabirinin tehdit edilmesini DHP, DTH (Bahçelievler), Emegün Bayrağı, Köz, SDP ve Tohum Kültür Merkezi 18 Eylül günü Zafer

Mahallesi'nde yaptıkları eylemle protesto ettiler. "Zafer faşizme mezar olacak", "Yaşasın devrimci dayanışma", "Sosyalist basın susturulamaz", "Biji Azadiya Kürdistan" sloganlarının atıldığı eylemde açıklamayı yapan Fehmi Karaman yıllardır ilerici ve devrimci kesimlerin çalışmalarını engellemeye çalışan devletin başarılı olamayacağını söyledi. "Karanlığın aydınlatılması için mücadele veren, aydınlığın sesi olan devrimci-sosyalist basın asla susturulamaz" diyen Karaman, Yenibosna Zafer Mahallesi'nin bundan sonra da ülkücü faşist çetelerin giremeyeceği bir mahalle olacağını söyledi. Basın açıklamasına mahalle halkı çok yoğun ilgi gösterirken eylem sloganlarla son buldu. (İstanbul)

12 Eylül faşist darbe anlayışı bugün de devam ediyor

12 Eylül AFC'nin üzerinden çeyrek asrın geçtiği bugünlerde ülkemiz toprakları üzerindeki baskı-zulüm-katliam politikaları 12 Eylül'ü aratmayacak boyutlardadır. Buna birkaç örnek verecek olursak, Ankara'nın göbeğinde infaz edilen Eyüp Beyaz, Dersim Mercan Vadisi'nde katledilen 17 devrimci, kısıtlanan sosyal haklar, İmralı yürüyüşünde Kürt halkına karşı estirililen terör, 12 Eylül'ün yıldönümünde İstanbul Kadıköy'de yapılan protesto eylemine yönelik azgın saldırı ve 54 kişinin gözaltına alınması...

12 Eylül Türkiye'nin bir çok ilinde çeşitli eylem ve etkinliklerle protesto edilirken bu protestolardan biri de 12 Eylül 2005 tarihinde Güleusu'da Partizan, DHP, BDSP ile Proleter Devrimci Duruş okurları tarafından gerçekleştirildi. Güleusu Dinler Sokak'ta "12 Eylül'ü Unutmadık, Hesabını Soracağız" pankartı açan kitle "Faşizme karşı omuz omuza", "Gün gelecek devran dönecek katiller halka hesap verecek", "Yaşasın devrimci dayanışma" vb. sloganlarla Heykel'e kadar yürüdü. Burada kitle adına bir kişi yaptığı basın açıklamasında "Darbe sonrasında uygulanan sıkıyönetimle birlikte 650 bin kişi gözaltına alınarak işkence tezgahlarından geçirildi. 2 milyona yakın kişi fişlendi, 7 bin kişi idamla yargılandı ve

bunlardan 50 tanesi idam edildi. Devletin resmi kayıtlarına geçen bu istatistiklerin dışında kayıtlara geçmeyen yüzlerce insan hapisanelerde ve sokak ortalarında infaz edildi. Hapishanelerde katliamlar gerçekleştirildi. Tek tip elbise uygulamaları devreye sokulmaya çalışıldı. Milyonlarca emekçinin kazanılmış bütün hakları gasp edildi" dedi. Konuşmanın devamında "12 Eylül Askeri Faşist Darbesi'ni lanetlerken tüm emekçi halkımızı örgütlenerek bu sömürü ve baskı düzenine karşı mücadele etmeye çağırıyoruz" denildi.

Son dönemlerde Gülsuyu'nda yapılan basın açıklamalarına kolluk güçlerinin yoğun yığınak yapması halkı terörize etmeye, halkın en demokratik talep ve istemlerini sınırlandırmaya ve halkı sindirmeye yöneliktir. 12 Eylül 2005 tarihinde de kolluk güçleri bu faşist tavırlarını sürdürmüşlerdir. Daha basın açıklaması bitmeden polis megafonla yaptığı konuşmada basın açıklamasının sona ermesini isteyerek grubun dağılması durumunda müdahale edeceğini söylemiştir. Polisin duyurusuna rağmen kitle "Gündoğdu" marşını okumaya devam etmiş ve kitlenin sergilediği militan tavır karşısında polis geri adım atmak zorunda kalmıştır. Basın açıklaması sloganlarla sona ermiştir. (Kartal)

6-7 Eylül olayları: Devlet eliyle talan

1955 yılında Kıbrıs Konferansı yapılırken, Türkiye, Kıbrıs konusunda kendisine baskı uygulayan devletlere ve gayri müslimlere gözdağı vermek için binlerce Rum'un İstanbul'u terk etmesini sağladı. 6 Eylül sabahı Atatürk'ün Selanik'teki evinin bahçesinde bomba patladığı haberi öğleden sonra radyolar ve ikinci baskı yapan gazeteler aracılığıyla yayıldı. Aynı saatlerde de İstanbul'da Rumlara ait tüm evler ve işyerleri faşistler tarafından tahrip edildi, 200 kadın tecavüze uğradı, 37 kişi katledildi. 6-7 Eylül günlerinde yaşanan bu vahşet "Türk halkının Atatürk'e olan sevgisi" olarak, bugün Türk bayrağıyla yapılan provokasyonlarla başlayan saldırılarda olduğu gibi "milli hassasiyet" olarak adlandırıldı. Ancak hem patlayan bomba hem de hemen sonrasındaki saldırının bizzat TC devleti tarafından yapıldığı ortaya çıktı ve Yassıada duruşmalarında da kayıtlara geçti. Bombalayan kişi Selanik Hukuk Fakültesi'nde okuyan Oktay Engin adlı bir Türk öğrenci, bombalama planını yapan ise Selanik Başkonsolosu M. Ali Balin, yardımcısı M. Ali Tetikalp ve Kavas Hasan Uçar'dı. Bombalamayı gerçekleştiren Oktay Engin İçişleri Bakanlığı'nda çeşitli görevler

aldı, birçok ilde vali olarak çalıştı, üstelik halen Nevşehir Valisi olarak çalışıyor.

6-7 Eylül olaylarının üzerinden tam 50 yıl geçti. Ancak devlet aynı icraatlarına devam ediyor. 1955'te Rumlara yapılan saldırı yıllardır Kürt halkı üzerinde en vahşi biçimleriyle sürdürülüyor. Aynı "milli hassasiyet"lerin yönlendirildiği sivil faşistler bugün tüm pervasızlıklarıyla sokak ortasında muhalif kimliğinden dolayı insanları öldürmek için saldırıyor, Kürt halkını "terörist" ilan edip yakmaya çalışıyor.

6-7 Eylül saldırılarının en vahşi yaşandığı yerlerden biri olan İstiklal Caddesi'nde saldırının yıldönümünde Büyükparmak Sokak'ta toplanarak Galatasaray Meydanı'na kadar yürüyen İHD üyeleri ellerindeki karanfilleri bir zamanlar Rumlara ait olan dükkanlara attı. "6-7 Eylül utançtır. Bir daha asla" pankartı açarak "Yaşasın halkların kardeşliği", "Bir daha asla"

sloganlarını atarak Meydana gelen İHD'liler adına açıklama yapan İHD İstanbul Şube Başkanı Eren Keskin olayların devlet tarafından planlandığını söyledi.

Yine 6-7 Eylül olaylarını fotoğrafların diliyle anlatan Tarih Vakfı'nın Karşı

cesinden daha büyük şiddet kullanacağız" açıklamaları yapan faşistler, akşam saatlerinde Türk bayraklarıyla bastıkları sergide yer alan 250 fotoğraftan 15'ini söküp birini yırttı.

"Türkiye Türk'tür Türk kalacak", "Ya sev ya terk et" sloganlarıyla fotoğrafları yırtmaya çalışan ülkücüler sökemedikleri fotoğraflara da yumurta attı. Ellerindeki Türk bayraklarıyla İstiklal Caddesi'nde dolaşan saldırganlar, polis tarafından gözaltına alındı. Böylesi bir saldırının yaşanacağı günler öncesinden belliyken önlem alınmamasına tepki gösteren ziyaretçiler, fırlatılan ve parçalanan fotoğrafları oldukları yerde düzelterek sergilemeye devam etti.

İrkçı faşist saldırıların yıldönümünde, bugüne kadar yayımlanmamış fotoğraflarla dile getirilmek istenen vahşetin 50. yılında da aynı ırkçı-faşist saldırıyla karşılanmasına karşı biz de İşçi-köylü gazetesi olarak sergiyi ziyaret edip, Tarih Vakfı'na dayanışma duygularımızı ilettik. (İstanbul)

Sanat Merkezi'nde düzenlediği "50. yılında 6-7 Eylül olayları" isimli fotoğraf sergisi faşistler tarafından saldırıya uğradı. 6-7 Eylül olaylarının yıldönümü öncesinde de bazı gazetelere "50 yıl ön-

Halkın örgütlü öfkesi gericiliğe ve kültürel yozlaşmaya geçit vermiyor!

Sarıgazi'de gelenekselleşen festival, AKP'li Belediye Başkanının engelleri nedeni ile yapılmayınca Sarıgazi halkı tepkisini yaptığı eylem ile gösterdi.

Sarıgazi'de gelenekselleşen festival etkinlikleri son iki yıldır AKP'li Belediye Başkanı'nın provokatif tutum ve yaklaşımlarından kaynaklı yapılamamaktadır. Belediye Başkanının Sarıgazi halkının özlem ve taleplerini, muhalefetin iç dinamiklerini hiçe sayarak, adeta halkla alay edencesine bir avuç yaveriyle birlikte oluşturduğu/oldu bittiye getirdiği festival programı, halk kültürünün korunup geliştirilmesi yerine, gerici/yoz kültürü Sarıgazi halkına dayatmıştır. Bu durum kaçınılmaz olarak Sarıgazi halkının örgütlü öfkelerini önce festival alanına sonra da Sarıgazi sokaklarına taşınmasına neden olmuştur. Festival geçen sene olduğu gibi bu sene de başlamadan bitirilmek zorunda kalmıştır. Geçen sene uyarı mahiyetinde yapılan müdahale, egemenler tarafından yeterince iyi algılanamamış olacak ki, aynı aymazlığı bu sene de sürdürmeye kalkmışlardır. Tabi ki bu durum kabul edilebilir bir durum değildir. Nitekim kabul edilmedi de. Halk bu gerici-yoz kültür dayatmasına karşı haklı tepkisini sergilemiştir. Halkın bu haklı tep-

kisi gericiğin-yozlaşmanın merkezi olan devletin kolluk güçleri tarafından gerici şiddet kullanılarak bastırılmaya çalışılmıştır. Birçok insan yaralanmış, protesto eylemiyle ilgili/ilgisiz 70'in üzerinde insan gözaltına alınmış, yine aynı biçimde içlerinde hiçbir şeyle ilgisi olmayan insanlar da dahil, okurlarımızın da bulunduğu 9 kişi tutuklanmıştır.

Bu olayın ardından devrimci yapılar biraraya gelerek hem Belediye'nin bu aymazca ve halkla alay edencesine yaptığı uygulamaları, hem de jandarmanın faşist saldırılarını protesto etmiştir. Haksız yere tutuklananların serbest bırakılması için 6 Eylül 2005 tarihinde Demokrasi Caddesi'nden Sarıgazi Meydanı'na kadar yürünüp meydana basın açıklamasının metni okunarak eylem sonuçlanmıştır. Saat 19:30'da başlayan eylemde yaklaşık 250 kişilik grup "Tutuklananlar Serbest Bırakılsın/SARIGAZI HALKI" yazılı pankartın arkasında "Baskılar, tutuklamalar, gözaltılar, bizi yıldırılmaz", "Sarıgazi faşizme mezar olacak", "Yaşasın devrimci da-

yanışma" vb. sloganlar attı. Jandarmanın eyleme engel olma girişimleri kitlenin kararlı duruşuyla boşa çıkartılmıştır. Bu durumu içine sindiremeyen faşizmin kolluk güçleri Sarıgazi'de kimlik kontrolü, üst arama vb. girişimlerle psikolojik baskı uygulamaya çalışmakta, her zamanki gibi terör estirmeye devam etmektedirler. İnanıyoruz ki Sarıgazi halkı AKP'li Belediye Başkanı'na olduğu gibi terör estiren jandarmaya da bir ders verecektir. Bizler İşçi-

köylü okurları olarak çeşitli milliyetlerden ezilen emekçi halkımızın haklı taleplerinin takipçisi olmaya, onların yanında saf tutmaya, faşizmin baskı ve zulmüne karşı direnişi örmeye ve bu saldırıları geri püskürtmeye devam edeceğiz.

- YAŞASIN DEVRİMCİ DAYANIŞMA!

- BASKILAR, TUTUKLAMALAR BİZİ YILDIRAMAZ!

Sarıgazi'den İK okurları

"Munzur Kültür ve Doğa Festivali halkındır, halkın kalacak!"

Festivaller halkındır. Evet, gerçekten olması gereken budur. Ülkenin birçok ilinde, ilçesinde, köy ve kasabasında kültürlerini tanıtmaya etkinlikleri de diyebileceğimiz, birkaç gün devam eden etkinlikler düzenleniyor. Yöresel kültür etkileşimi ve tanıtımı itibarı ile bakıldığında bunlar olumlu gelişmelerdir. Ancak amacına hizmet edip edemedikleri noktası da tartışılabilir bir konu olarak karşımızda duruyor.

MUNZUR DOĞA VE KÜLTÜR FESTİVALİ

Şubat 2005'ten itibaren organizasyonuna başlanan Munzur Doğa Ve Kültür Festivali, Haziran 2005'te yoğun olarak tartışıldı. Yapılış tarihi 28-31 Temmuz 2005 olarak ülke ve dünya kamuoyuna deklare edildi. Dünya kamuoyu diyoruz çünkü festivale yurtdışında yaşayan Dersimlilerin katılımı da oldukça yoğun oluyor.

Festivalden birkaç gün ön-

ce İçişleri Bakanı, Vali ve ilgili devlet erkine talimatlar ve yetkide sınırsızlık verdi. 24 Temmuz 2005'te bütün demokratik kitle örgütleri basılıp didik didik arandı. Kurumların önde gelenleri gözaltına alındı, sorgulandı, evleri basıldı. Gerekçe her zaman olduğu gibi "güvenlik" idi. Dersim'de "halkın güvenliği" egemenler ve kolluk güçleri için o kadar önemli ki, halktan insanlar gözaltına alınıp işkenceye maruz bırakılarak güvenliklerini sağlamak hedefleniyor.

Bu saldırı furyası yetmiyor ki, festival 45 gün sonrasına erteleniyor, hem de halkın festival dolayısıyla Dersim'de bulunduğu ve binlerce insanın Dersim'e gitmek için hazırlık yaptığı son 2 günde. Gerekçe olarak gösterilen ise yine "Dersim halkının" güvenliği.

Dersim'in sahiplenilmesini Türkiye devrim hareketinin bir parçası olarak gören, Dersimli olsun olmasın halk kültürü ile yoğrulmuş halkın ço-

cukları, gençleri, yaşlıları Dersimlilerin "gelin festivalinize sahip çıkın" çağrısını duydu. Ve festivali sahiplendi. Halk biliyordu ki bugün sahiplenilmez ise bir daha olmayacaktı halkın Dersim'le buluşması.

Evet, devrimci yapıların özverili ve yoğun çalışmaları ile hiç olmadığı kadar olması gerektiği gibi yapıldı festival eksikliklerine rağmen. Şöyle de denebilir; festivali engellemeye çalışanlara teşekkür borçluyuz. Yaptıklarının bu devrimci dayanışmayı harlandırdığını öngöremediler anlaşılabilir. Devlet engellemeyle Dersim'de kazdığı derin ve pis kokan çukura kendisi düştü, bize düşen leşin üstünü bir daha zerre kokusu duyulmayacak şekilde kapatmaktadır.

MUNZUR'DA BARAJLARA VE SİYANÜRLE ALTIN ARAMAYA HAYIR!

YAŞASIN DEMOKRATİK HALK KÜLTÜRÜ! ÇUKUROVA DDSB

MİTAŞ işçisinin kararlılığı kazandı

Ankara'da kurulu bulunan MİTAŞ Fabrikası'nda patronun sendikayı yok etme saldırılarına karşı işçilerin direnişi kazandı. Yaklaşık 1.5 yıl önce fabrikaya giren sendikaya tahammül edemeyen patron, 23 Ağustos'ta 19 işçinin iş akdini fesh etmişti. Hatta patron işçilere sendikadan istifa etmeleri için para bile önermişti. Şubat'ta yapılacak toplu sözleşme öncesi fabrikadaki birliği, dayanışmayı kırmayı hedefleyen patron son olarak 7 Eylül Çarşamba akşamı fabrikada üretimi durdurarak, Savcılık kararıyla işçileri fabrikadan dışarı çıkardı ve 22 Eylül'e kadar süre tanıyarak sendikadan istifa etmelerini aksi taktirde işlerine son verileceğini söyledi.

Kendilerini fabrikaya kapatan, fabrikanın önünde kartonların üzerinde yatarak direnen işçiler sendikaya sahip çıkmakta kararlı. "Asfaltta yatar yine direniriz" diyen işçiler, sendikada yetkinin düşmesine izin vermeyeceklerini söylüyorlar. Yemek boykotu da dahil çeşitli eylemlerle aralarındaki birlik ve beraberliğin de geliştiğini dile getiren işçiler, toplu görüşmelere sendikalı gideceklerini belirtiyorlar.

MİTAŞ patronu işlerinin azaldığını söyleyerek 3 vardiyayı 2 vardiyaya düşürdü. İşlerinin azaldığını, bu yüzden işçi çıkaracağını açıklayan patron diğer taraftan işlerini taşeronla vermektedir. "10 yıllık sipariş var" diyen patron, toplu sözleşme yaklaşınca birdenbire işlerin düştüğünü söylemekte ve 19 işçiyi ihbar ve kıdem tazminatı olmadan işten çıkartarak ikiye küçüldüğünü sergilemektedir.

Tüm bunlardan sonra işçilerin kararlılığını gören MİTAŞ patronu geri adım attı ve Türk Metal Sendikası'yla anlaşma yapmak için görüşmek zorunda kaldı. Yapılan görüşme, işten atılan işçilerin geri alınması ve işçilere bir daha baskı yapılmayacağı sözünün verilmesiyle sonuçlandı. Görüşme yapılırken MİTAŞ işçileri ve aileleri fabrika önüne doğru bir yürüyüş düzenlediler. İşçiler vardiya bitiminde "işçiyiz, haklıyız, kazanacağız" sloganlarıyla fabrikadan ayrıldılar. (Kartal)

Umudun çiçekleri tohum olmuştu dağ başlarında, ışıklar saçmıştı...

Bilindiği gibi yoğun olarak göç almış ve hala da almakta olan şehirlerimizden İstanbul. Yurdun en ücra köşesindeki köylerde, mezralarda, özellikle gelinlerimizin ve genç kızlarımızın rüyalarını süsler, hayallerini renklendirir bu koskoca şehir. "Metropol" derler adına ama başka isimler de yakıştırılır. "Yedi tepeli şehir", "düşlerimizin şehri" derler. "Varoş şehri" de derler aynı zamanda, gecekondu, açlıklar, işsizler şehri, kavgalar, sevdalar şehri.

İşte bu gecekondu şehirlerinden, tarihi kayıt altına alınmamış birkaç şafaktan önce, sırtımızda yol çantalarımız, yüreğimizde heyecanlar, sevinçlerle yola çıktık. Öyle ya yıllardır yıkılan, yıkılan, vurulan yine de pes etmeyen sevdalımız, hani gizli bir aşk gibi, sevda gibi yüreğimizde hasretliğimizi büyüttüğümüz sevdalımızla buluşacaktık... Hani bize en yakın, bize en uzak, prangaya vurulmuş, direnişler, ihanetler ve pusular yurdu Dersim'le buluşacaktık, ondandı heyecanımız, sevincimiz.

Sürgünü olduğumuz acılarımız, yıllardır içten içe kendince kanamıştı. Gidelim dedik, selamımız kabul görürse... Gidelim o asi dağlara. Sırt çantamızda anaların,

babaların özelemlerini, selamlarını götürüyorduk. Analar, doğurgan yürekli analar. Yoldaşlarımıza canlarından can katan analar, hasretlerini yolladı bizimle, Munzur'da yatan oğullarına ve kızlarına.

Dersim topraklarına adım attığımızdan itibaren birkaç gündür bizi neredeyse boğan, bunaltan sıcak havanın yerini bir anda meltem rüzgarları aldı, rahatladık, hoş bir ferahlık duyduk hücrelerimizde.

Otobüsten inmemizle birlikte meydana gelen bir heykele takıldı gözlerimiz, daha önce bir yoldaşımız anlatmıştı öyküsünü. Şeyh Hüseyin'miş adı, hayatı trajik bir sonla noktalanmış, yöre halkı onun ermiş olduğuna inanıyor. "Munzur'un tükürük donduran kışında sokakta yatar da üstüne kar yağmaz" diyorlar. Bu yüzden de mezarını türbeye çevirmiş köylüler. Bu heykelin öyle bir duruşu var ki, sanki taş yontması değil de sürgün edilmiş köylerde büyüyen, çocuk bakışlarında donup kalmış hüznüleri, öylesine onurlu, öylesine mağrur bir insanlık abidesi...

Gün ertesi güne evirildiğinde ilk ziyaret yerimiz Çiçekli... Hani şu Rubayik Mezrası'nın olduğu Çiçekli. Çiçek çiçek açan, elvan elvan kokan yer. Yoldaşlarımız geçmişti oradan. O yoldaşlar ki nice güzellikleri paylaşmış, nice değerlerin farkına varmıştı birlikte. İnsan olmanın güzelliklerini aynı pınardan yudumlamış ve gün doğumlarını onlarla karşılamıştık.

Aynı evi, aynı odayı paylaşırken ben'lik canavarından kurtulup biz yüce coşkusunu yaşamıştık ve biz onlarla bedenimizle değil yüreklerimizle aynı yolda yürüdük. Ne fark eder ki, aramızda kilometrelerce yollar olsa da, varsın bedenlerimiz ayrı olsun ne çıkar...

Sözün özü, işte

bu Çiçekli'ye bir gidelim dedik, çiçekler mi solmuştu? Gelincikler mi açmıştı orada? Karanfiller mi, Nergizler mi?... Bir de vardık gördük ki umudun çiçekleri tohum olmuştu dağ başlarında, ışıklar saçmıştı...

Tarlanın aşağısına baktığımızda kocaman umudun ateş topunu gördük. Yanına gittik ki Muharrem yoldaşımızın vurulup düştüğü yer. Biraz dikkatli bakınca bir de ne görelim! Tek bir kara lastik kalmış orada, 44 numara... Bir de hemen yanı başında üç kök Nergiz çiçeği büyümüş. Ak... Apak üç kök Nergiz... Heybetli ve dik başlı. Muharremimiz gecenin acılı yüreğine bir demet kan gülü bırakır gibi bırakmış ayakkabısını toprağa. Üstelik ormana, ormanda izini kaybettirmesine bir iki adım kalmışken... Hemen eğilip, köklerini toprakta bırakarak, üç dal Nergiz'i kopardık, bir tekini özenle tek lastiğin yanına bıraktık, bıraktık ki tek lastiğin ve tek Nergiz dalının etrafında hercai menekşeler, nar çiçekleri, kasımpatıları, kardelenler boy versin, yeşersin. Elimizde kalan diğer iki sap Nergiz'i de Aşkın ve Cafer yoldaşlara götürmek istedik...

Oyy can yoldaşlarım, nerede buluruz sizi, hangi gecenin, yıldızında, hangi çiğ damlasında. Hala sizin nefesiniz var havada, bir zaman sizlerin kokladığınız havayı koklamak, gezdiğiniz yerlerde gezmek bu kadar mı acıtır ciğerlerimizi... Hasretlikler bu kadar mı zalim olur insana. Munzur bu

kadar mı zalim?...

Sizden geriye bir sloganlarınız kalmıştı, bir de Nergiz sapları. Aşkınla Cafer bizi bekler şimdi dere yatağında... Yaralarını sağaltıp merhem eylesinler diye bir de "Nergiz saplarını, emanetlerini teslim etmek gerek" deyip indik dere yatağına. Nergizleri bıraktık, geri döndük. Geriye dönerken gövdeleri kurşunlanmış meşeler gördük. O meşeler ki utanmışlar meşelikten yoldaşlarımızı saklayamadıkları için... Ve denir ki, o gece gökten çivit mavisini yıldızlar kaymışlar toprağa, ay da ölmüştü o gece meşelerde, şafaktan önce kar karası gülüşler inmişti geceye ve geceyi ışıtan ay, utancından buluta sarılmıştı. Çiçekli, Çiçekli olalı böyle çatışma görmemiş, son ana kadar yoldaşlarımızın sloganları, sialahları hiç susmamış...

Sorduk köylülere, yas tutmuş o kış ve o yaz Çiçekli, tarlalar ekin vermemiş, meşeler yaprak tutmamış, sular yatağından çekilmiş ve toprakta bizim ufaklığın (Aşkın), Cafer'in ayak iziyle Muharrem'in tek lastiği, yağ bidonlarının saplarının sapları kalmış.

Daha önceki bir yazımda da belirtmiştim "Aşkın'la vedalaşamadım" diye işte o ufaklığı bizi bekler bulduk... "Gel yoldaş ana vedalaşmak vaktidir" dedi, sımsıkı sarıldık, öptük doyasıya. Gözyaşlarımız birbirine karıştı, ayrılık vaktidir artık...

PŞTA'lı bir aile

Botaş'ta iş bırakma eylemi

Ceyhan BOTAŞ Bölge Müdürlüğü işçileri, sözleşme görüşmelerindeki uyuşmazlığı yarım gün iş bırakarak protesto etti. Petrol-İş Adana Şube Başkanı Ahmet Kabaca, BOTAŞ Bölge Müdürlüğü önünde yaptığı açıklamada, görüşmelerde ücret ve saha tazminatı konusunda anlaşma sağlanamadığını söyledi. BOTAŞ'a bağlı diğer işletmelerde sorun yaşanmadığını ancak Dörtüol İşletme Müdürlüğü ile Ceyhan BOTAŞ Bölge Müdürlüğü'nde sıkıntılıların sürdüğünü ifade eden Kabaca, "amacımız, bu iki işyerinde çalışan arkadaşlarımıza da aynı hakkın verilmesi" dedi. (Mersin)

Temizlik işçileri direnişte kararlı

Bornova Belediye Başkanı Sırrı Aydoğan'ın, Belediye'de sözleşmeli olarak çalışan 251 temizlik işçisinin iş akdini feshederek işi taşeron bir firmaya vermesi üzerine işçiler 12 Eylül tarihinde direniş başlattı.

Konuya ilişkin bilgi veren Genel İş 6 No'lu Şube Başkanı Atilla Pasin, işçilerin daha önce taşeron firmalarda çalıştıklarını ve 1 Temmuz tarihi itibarıyla de Valilik vizesi doğrultusunda Bornova Belediyesi'nde çalışmaya başladıklarını söyledi. Pasin, 1 Ekim tarihiyle vizerinin sona ereceğini belirterek, iş akitlerinin vize tarihi dolmadan feshedilmesinin işçilerin sendikalarına üye olmalarından kaynaklandığını söyledi. İş akdi fes-

hedilen işçilerin en az 8-10 yıllık işçiler olduğunu belirten Pasin "karar anti-demokratiktir. Sendikal hakkın engellenmesine yönelik geliştirilen bu tavrı işçiler direnerek protesto ediyorlar" dedi.

Belediyenin taşeron firmaya bin 383 YTL ödediğini, işçilerin bin YTL'ye çalışmayı teklif etmesine rağmen Belediye Başkanı'nın teklifi kabul etmediğini belirten Pasin, ayrıca işçilerin alacağı karara göre kendilerinin de tutum belirleyeceğini ifade ederek, işçilerin şu an için işyerinden ayrılmayarak belediyeyi protesto edeceğini belirtti. 14 Eylül günü tekrar bir açıklama yapan Pasin, direnişin sürdüğünü belirtti. (İzmir)

Diyarbakır'da işçi direnişi

Diyarbakır'da Akyıl Tekstil Fabrikası'nda 7 aydır maaş alamayan işçilerin eylemi fabrikada devam ediyor.

Şanlıurfa yolu üzerinde bulunan Akyıl Tekstil Fabrikası'nda 7 aydır maaş alamayan işçiler, eylemlerine kararlılıkla devam ediyor. Fabrika yetkilileriyle yaptıkları görüşmelerden sonuç alamayan yaklaşık 600 işçi ve aileleri, eylemin 4. gününde (17 Eylül) sabah saatlerinden itibaren fabrika önüne gelerek oturma eylemini sürdürdü.

Burada "İşçiyiz, haklıyız, kazanacağız", "Yaşasın işçi mücadelemiz" sloganları atan işçiler, davul zurna eşliğinde halaylar çektik. İşçiler, haklarını alıncaya kadar eylemlerini sürdürmede kararlı olduklarını dile getirdiler. İşçilerin fabrikadaki bekleyişi sürüyor. (H. Merkezi)

Prachanda yoldaşla söyleşi

“Ateşkes kararı partinin analizlerine dayanmaktadır”

Açıklama: Gazetemizin bir önceki sayısında Nepal Komünist Partisi (Maoist) tarafından 3 Eylül 2005 tarihinde tek taraflı ateşkes ilan edildiğini yayınlamıştık. Bu ani gelişmenin ardından 6 Eylül günü Haftalık Janadesh'in Baş Editörü Maheshwar Dahal tarafından NKP (Maoist) Başkanı Prachanda ile yapılan röportaj sunuyoruz sizlere. Birçok kişinin kafasında belli sorulara neden olan ateşkes ilanı hakkında Dahal'ın sorularıyla Prachanda yoldaş, kısa da olsa net yanıtlar vererek birçok konuya da açıklık getiriyor röportaj içinde. Ateşkes hakkında bir takım soruların oluşmasının nedeninin bir yanını kuşkusuz içinde bulunduğumuz süreçte yaşanan ve her yazımızın, her konuşmamızın başına ekle-

diğimiz tasfiyecilik rüzgarlarının sertliğini de gösteren gelişmeler oluşturmaktadır. Özellikle ulusal düzlemde yürütülen ve ülkemizde de yakından takip ettiğimiz bazı hareketlerin “ateşkes, eylemsizlik, silah bırakma, barışçıl mücadele yollarının esas alınması” vb. söylemlerle tasfiyecilik sürecine girdiği bir konjektürde Nepalli Maoistlerin, “politik müdahale” olarak adlandırdıkları bir süreç başlatmaları kuşkusuz ki önemlidir. Bu noktada kısa yanıtlardan oluşsa da Prachanda yoldaşın verdiği yanıtlar üzerinde önemle durmak ve tasfiyeci hareketlerle arasındaki farkı görmek gerekiyor. Ayrıca özellikle 1 Şubat Kraliyet darbesiyle ülkenin içine girdiği sürecin de çok yönlü olarak tahlil edilmesi, Nepal Komünist Partisi (Maoist)'in bu hamlesini daha iyi anlamaya hizmet

edecektir. Röportaj içinde Monarşinin temsilcileriyle herhangi bir görüşme olasılığının yok denecek kadar mümkün olmadığını altını çizen Prachanda yoldaş, bu vurgusuyla monarşiden amaçlarına yönelik bir beklenti içinde olmadıklarını da göstermekte, bu yönüyle de tasfiyeci hareketlerden ayrılmaktadır. Yine belki bizim çok fazla yakından takip edemediğimiz ancak Nepal halkı açısından önemli olan bir takım dezenformasyonlara, söylentilere de yanıt vererek kafa karışıklıklarını gidermektedir. Nepal Halk Savaşı açısından yaşanan gelişmeleri önümüzdeki sayılarda da sizlere aktarmaya devam edeceğiz. Böylece tasfiyeci yaklaşımlarla Kardeş Parti Nepal Komünist Partisi (Maoist)'in tavrı arasındaki farkların daha da yakından görüleceğini düşünüyoruz.

Başkan yoldaş neden birden bire tek taraflı ateşkes ilan ettiğinizi açıklar mısınız?

İleri bakış açısına sahip bir çıkış için hem ulusal hem de uluslararası düzeyde çevre yaratmak, yedi politik partinin acil sloganlarını açıklığa kavuşturarak işbirliği yapmalarına vesile olmak, sivil toplum hareketini güçlendirmek, eski devlet üzerindeki politik müdahaleyi artırmak ve partinin geniş kitlelerle ilişkisini onların düşünce ve arzularına saygı göstererek sağlamlaştırmak ateşkes ilanının arkasındaki motive edici temel nedenlerdir.

Kraliyet devletinin kendisine ait bir ordusu mevcut. Onunla başarılı bir anlaşma olmaksızın ateşkes nasıl ilan edilecek?

Bizim düşüncemize göre, üç-dört günlük olayların gelişimi eski devlete karşı politik müdahalenin doğruluğunu ve ateşkes ilan etmedeki amacımızı haklı çıkarmıştır. Kraliyet ordusuna yönelik psikolojik savaş görüşünün öneminin bu ateşkesin esasını oluşturduğu gerçeğine dikkat etmek gerekiyor. Kraliyet ordusunun barışı ve yeni bir süreçten çıkışı desteklemediğini kanıtlamak da az bir öneme sahip de-

ğildir.

Kraliyet devleti, baskının diliyle konuşuyor. Bu ateşkes, parlamentarist yedi politik parti somut bir programla bir araya gelemediği durumda karşı bir etki yaratmaz mı?

Benim düşünceme göre, ateşkesin doğruluğu, kraliyet devletinin faşist karakterinin dünya çapında teşhir edilmesinde ve parlamentarist yedi politik partiyi tereddütlü ve net olmayan karakterini değiştirmeye sevk etmesinde yattığı için karşı bir etki yaratması söz konusu değildir. Somut konuşursak, ateşkes üç-dört gün içinde bu rolü zaten oynamıştır.

Demecinizde Birleşmiş Milletler Örgütünden tüm uluslararası topluluğa kadar herkesin Nepal'in mevcut durumu üzerine kendi açılarından ilgi gösterdiklerini ve soruna kendi çözüm biçimlerini sunduklarını söylemişsiniz. Bunu biraz daha açar mısınız lütfen?

Sanırım, mevcut Nepal iç savaşı üzerine gösterilen uluslararası ilgi, tavır ve endişe herkes tarafından bilinmektedir. Aynı zamanda bazı güç merkezlerinin hareketimizi kral ve parlamento partileri arasında bir ittifak yaratarak, bazılarının partimizle parla-

mento partileri arasında kesin bir sınır için işbirliği baskısı yaparak ve kralı anayasal monarşiye razı etme stratejisiyle çalışarak hareketimizi tecrit etme stratejisiyle çalışmakta oldukları gizli değildir. Aynı zamanda bazılarının da Nepal'de gerçek bir demokrasi ve barış taraftarı olduğu bilinmektedir. Tam da bu koşullarda, bildiride bazı unsurların Nepal'i başarısız bir devlet olarak ilan ederek bundan kazanç sağlamaya çalışmadığını kimsenin iddia edemeyeceğine açıklık getiriliyor. Bildiride, daha önce sözü edilen uluslararası toplumun hepsinin aynı birleşik tavra sahip olmadığı gerçekliği Nepal halkına daha açık anlatılmaktadır.

Kısa bir süre önce, Hindistan size karşı çok daha saldırganı ve bir önceki Merkez Komite toplantısı Hindistan yayılmacılığı tehlikesine dikkat çekmişti. Hindistan'ın bugünkü rolü nedir?

1 Şubat 2005 adımının ardından, Nepal Kralı ile Hindistan yönetici sınıfı arasında belli bir derecedeki anlaşmazlık ve çelişkinin arttığı gerçeği açıktır. Sınıf birliği yerine bugün gerekli olan onların arasında ortaya çıkan çelişkiyi Nepal halkının demokratik istemleri lehinde kullanmaya çalışmaktır.

Başkan yoldaş, sizin Hindistan Dışişleri Bakanı ile görüşükten sonra ve Hindistan'ın tavsiyesine göre ateşkes ilan ettiğiniz yönündeki propagandalar medya ve kraliyet hükümetinden gelmekte. Gerçekler nedir, açıklayabilir misiniz?

Böylesi bir propaganda, ateşkes ilanımızın kraliyet elebaşlarının beyinlerini dumura uğratmış olduğu gerçeğinden başka bir şeyi kanıtlayamaz. Ülkemizin ulusal bütünlüğünü ve egemenliğini yaşamlarından daha çok seven en iyi oğullarımızı ve kızlarımızı öldüren ulusal ihanetçilerin dezenformasyonu yenilgilerini gizlemek için bir bahaneden başka bir şey değildir. Nepal'in ve Nepal halkının çıkarlarına kimin duyarlı ve sorumlu, kimin suçlu olduğu gerçeği gün gibi açıktır. Feodal sarayın yurtsever Nepal halkının, planlanmış dezenformasyonla aklının karıştırılması hareketi çok eskiye dayanır. Fakat Nepal halkı gerçek dostlarını ve düşmanlarını ayırt edebilmektedir. Feodal sarayın uşaklarını Hindistan hükümetinin yetkililerinden herhangi biriyle görüştüğümü ve onların planlarına göre ateşkesin ilan edildiğini kanıtlamaya davet ediyorum. Bu tür dezenformasyonlar çöplüğe atılmak üzere uçurumda duran feodal unsurları asla kurtaramayacaktır.

Bu ateşkes, objektif olarak gerekli olsa da, Maoistler ve yedi politik parti arasında diyalog ve işbirliği henüz somut bir biçim almadığı durumda somut bir sonuca yol açar mı?

Yedi politik partinin, bizim ateşkes ilanımızdan sonraki gün aldıkları karar, ateşkes ilanımızın onları somut bir karar alma yönünde ilerlemek için motive ettiği gerçeğini göstermektedir. Fakat yedi politik partinin bazı liderlerinin tereddütlü, net olmayan ve işbirlikçi duruşları nedeniyle inisiyatif ve kararlılıkları gözlenmemektedir. Bununla birlikte, zamanla ileri doğru adım atacakları konusunda iyimseriz.

Başkan yoldaş, bu ateşkes yedi parlamentarist parti ile tartışma yapıldıktan sonra mı ilan edildi? Bu ateşkes silahlı mücadele yürüten güçlerle barışçıl hareket arasında yükselen güçlükleri çözmek için mi ilan edildi?

Mevcut ateşkes kararı partimizin hiç kimseyle görüşerek değil, kendi politik analizine dayanarak alınmıştır. Bu deklarasyonun barışçıl ve silahlı mücadele arasındaki güçlükleri çözmek için yayımlandığı doğru değildir. Neyin doğru olduğu daha önce söylenmişti.

Feodal otokraziye karşı politik hareket şimdi doruk noktasına ulaşabilir mi? Yakın zamanda ileriye dönük bir politik çıkış olasılığı için ne kadar iyim-sersiniz?

Politik tarihi içinde Nepal, ciddi bir dönüm noktasındadır. Yakın zamanda ülke, sadece feodal iktidara karşı halkın zaferiyle ileri doğru gidebilir. Kendi adımıza biz, hem sağlam hem de gerekli olduğunda esnek taktikleri kullanarak halk hareketinin zaferini gerçekleştirmek için çaba harcıyoruz. Feodal otokratik monarşi politik tecrit içinde ve halkın her yönden kuşatması altında hapsedilmiş bulunmaktadır. Tarihin bu dönüm noktasında, hepimiz için yolumuza devam etmek gereklidir. Burada gerekli olan bu politik çıkışın devrimci bir partinin önderliği altında gerçekleşmesini istemeyen bazı uluslararası güç merkezlerinin özel olarak da Amerika Birleşik Devletleri'nin stratejisini dikkate alınması gereken bir başka nokta olarak etkisiz hale getirmektir.

Herkes demokrasi sorunundan bahsediyor. Gerçekte siz ne tür bir demokratik cumhuriyetten bahsediyorsunuz?

Bizim söylediğimiz demokratik cumhuriyet, bugünün Nepal'inde sınıf, bölge ve cinsiyete bağlı problemleri ele alabilecek geçiş cumhuriyetidir. Geçiş derken, yeni demokratik cumhuriyet ve parlamentarist cumhuriyet arasında Nepal'in kendine özgü karakterine uygun bir cumhuriyeti kastediyoruz.

Nepal Kongresi ve UML partilerinin

yeni kararları üzerinde Parti'nin görüşü nedir?

Partimiz, objektif olarak Nepal Kongresi'nin parti tüzüklerinden anayasal monarşiyi çıkarma ve anayasa meclisi için ilerleme kararı, yine UML'nin anayasa meclisi yoluyla demokratik cumhuriyete ilerleme kararını olumlu ve ileri olarak değerlendirmektedir, her ne kadar nedenleri subjektif olsa da.

Sivil toplumun şimdi oynamakta olduğu role nasıl bakıyorsunuz?

Nepal'deki politik hareket içinde, sivil toplum Panchayat karşıtı hareket döneminden beri çok önemli bir rol oynamaktadır. Davendra Raj Pandey de dahil çeşitli entelektüel şahısların inisiyatifi altında gerçekleşen politik açıklık ve kitle seferberliği ve sivil toplum hareketi politik partiler için taklit edilebilir ilham kaynağı haline gelmiştir. Bu anlamda sivil toplumun rolüne dair yüksek bir takdire sahibiz.

Savaş içinde olan bir parti için, askeri başarı düşmana karşı bir basınç haline gelir. Şimdi, ateşkesten kaynaklı partinin bir endişesi var mı? Değişik iç ve dış güç merkezlerinden gelecek bir komplo olasılığı ne kadar mevcut?

Politik ve askeri müdahaleyi asla soyut bir düzlemde anlamamalıyız. Politik müdahale ve askeri başarının politik doğruluğu için askeri destek almak, hareketin ulusal ve yabancı gerici güçlerin komplosuna kurban gidebileceğini hak-

Politik müdahale ve askeri başarının politik doğruluğu için askeri destek almak, hareketin ulusal ve yabancı gerici güçlerin komplosuna kurban gidebileceğini haklı çıkaramaz. Asla on yıllık Nepal Halk Savaşının bu çarpıcı/belirgin titizliğini unutmamalıyız. Düşmanın işi her zaman entrika çevirmektir. Askeri ve politik müdahalenin koordinasyonunun, bu tür komploları etkisiz hale getirmesi kaçınılmazdır. Bu anlamda mevcut ateşkes ilanı gerici güçleri köşeye sıkıştırmaktadır, bizi değil.

lı çıkaramaz. Asla on yıllık Nepal Halk Savaşının bu çarpıcı/belirgin titizliğini unutmamalıyız. Düşmanın işi her zaman entrika çevirmektir. Askeri ve politik müdahalenin koordinasyonunun, bu tür komploları etkisiz hale getirmesi kaçınılmazdır. Bu anlamda mevcut ateşkes ilanı gerici güçleri köşeye sıkıştırmaktadır, bizi değil.

Parlamentarist partilerin, sarayın parlamento talebini karşılaması durumunda size karşı durma olasılığı var mı?

Her ne kadar saray komplo piyonunu oynayabilirse de, şu anda hemen olabilecek bir şey değildir bu. Bu nedenle, Partimiz parlamento partilerinden, artık modası geçmiş olan ve saray için oynayacak bir silaha dönüşen parlamentonun restore edilmesi sloganları yerine, geçici hükümet ve anayasal meclis için

direkt olarak öne çıkmalarını önemle rica etmektedir.

Parti içindeki iç-mücadelenin durumu nedir? Çözüm yönelimine girdi mi?

Sağlıksız iç-mücadele problemi zaten çözülmüş durumdadır. Sağlıklı iç-mücadele parti yaşamının kendisidir. Bu nedenle kesintisiz bir şekilde sürmektedir.

Hindistan Komünist Partisi (Maoist) Genel Sekreteri Ganapathy ile ortak açıklamanız yayınlandı. Bölgedeki ve dünyadaki komünist hareket nereye gidiyor?

İdeolojik olarak, Güney Asya ve dünyada yeni bir devrim dalgasının yükselmekte olduğu gerçeğinden eminiz. Yoldaş Ganapathy ile ortak açıklamamız özdeş ideolojik inancın ifadesidir.

“Askeri başarı durumunda adım atarak yapılan bu politik müdahale eski devlet için asla bir mühlet olmamıştır.”

Simdi, partinin askeri başarıları kazandığı bir süreçte ateşkesin kraliyet devleti için zaman kazandıracığı yönünde bazı söylentiler yayılıyor!

Askeri başarı durumunda adım atarak yapılan bu politik müdahale eski devlet için asla bir mühlet olmamıştır. Nepal Halk Savaşının gelişiminin politik ve askeri müdahalenin uyumlu koordinasyonunda yattığı tarihsel gerçeğini ciddi olarak gözlemleyen ve anlayan hiç kimse bu şekilde konuşamaz. Ayrıca Halk Kurtuluş Ordusu'nun aktif savunma stratejisine, saldırıldığında (ateşkesin) bozulacağına da dikkat etmek gerekir.

Kraliyet hükümeti ateşkes ilan ederek size diyalog çağrısı yaparsa ne yapacaksınız? Hükümetle hiçbir durumda diyaloga girmeyeceğinizi söylemiş miydiniz?

Şu anda Kraliyet hükümetiyle herhangi bir diyalog olasılığı ve nedeni

görmüyoruz. Böyle bir deklarasyon yayınlar ve halkın kendi kaderlerini tayin etmeleri için fırsat sağlamak için hazır olduğunu açık bir şekilde ortaya koyarsa politik partiler ve sivil toplumla anlaşma içinde bir diyalog olabilir. Bizler halkın tüm haklarını sağlamak amacıyla görüşme konusunda asla mutlakçı değiliz.

Nepal'in özel gündeminin Birleşmiş Milletler Genel Kongresinde müzakere edileceği ve Gyanendra'nın da bu toplantıya katılacağı yönünde bir dış propaganda var. Bu ateşkes, Birleşmiş Milletler'in önümüzdeki toplantısını etkilemek amacıyla mı ilan edilmiştir?

Partimizin politikaları üzerinde dünyanın çeşitli kesimleri içindeki mevcut şüpheyi ortadan kaldırma ve eski feodal iktidarı teşhir etme hedefi kesinlikle mevcuttur. Fakat bu, ateşkesin Birleşmiş Milletler'in önümüzdeki toplantısını etkilemek ilk hedefiyle deklare edildiği anlamını taşımıyor.

“Feodal sarayın uşaklarını Hindistan hükümetinin yetkililerinden herhangi biriyle görüştüğümü ve onların planlarına göre ateşkesin ilan edildiğini kanıtlamaya davet ediyorum. Bu tür dezenformasyonlar çöplüğe atılmak üzere uçurumda duran feodal unsurları asla kurtaramayacaktır.”

TC Başbakanı R. Tayyip Erdoğan'ın son açıklamaları ve linç saldırıları ekseninde

Kürt sorununda yaşananlara kısa bir bakış

Şu an açısından farklı çıkar gruplarını temsil eden egemen sınıflar ve sözcüleri arasında faşist diktatörlüğün "kırmızı çizgileri" noktasında hemfikirlik devam etmektedir. Erdoğan'ın Diyarbakır'daki konuşmasında "tek dil, tek bayrak, tek vatan" ırkçı-faşist üçlemesi bunun somut kanıtıdır. Faşist diktatörlüğün temel egemenlik noktaları ve faşist ideolojinin temel referans noktalarına yapılan bu kuvvetli vurgu, egemen güçler arasındaki farklılıkların öze değil biçime yönelik olduğunu bizlere açıkça gösterir.

oranda kan uyuşmazlığı yaşayan önemli bir kesimde dahi sisteme yedeklenen bir ideolojik şekillenişe neden olmuştur.

Kürt sorunu mu "Terör" sorunu mu?

Kürt ulusal sorunu noktasında da bu durum devam etmektedir. Ve egemen yapıda ciddi sarsıntılar yaratacak bir sorun olduğu için, Kürt kelimesine dahi tahammül edemeyen egemen yapının ağırlıklı kanadı, "terör sorunu" olarak ifade ettikleri soruna "Kürt sorunu" denilince deyim yerindeyse kudurmaktadır. Geçmişte gerek Turgut Özal gerekse de Süleyman Demirel tarafından farklı tonlamalarda da olsa bir Kürt sorunundan bahsedilmiş ve akabinde de şiddetli tartışmalar yaşanmıştı. Özellikle Özal ve ekibinin söylemlerine Sabancıların başını çektiği bir grup tarafından Bask Modeli laflarıyla "katkı" sunulunca başını MHP lideri Alpaslan Türkeş'in çektiği kesimler tarafından "çizmeyi aşmakla" tehdit edilmesi ve aynı süreçlerde Turgut Özal'ın arkasında çeşitli spekülasyonlar bırakan ölümü hala hafızalardadır.

İçerisinde bulunduğumuz dönemle önceki dönemin koşullarının aynı olmaması ve bölgede yaşanan değişimler, bu tür sorunların tartışılma tarz ve yöntemlerini de doğal olarak etkilemektedir. Faşist diktatörlüğün iplerini elinde bulduran kesimler açısından sorun birilerinin tehdit edilmesi ile savuşturulamayacak iç ve dış dinamiklere ulaşmış durumdadır.

ABD'nin Kürt kartı

ABD'nin Afganistan ve Irak işgalleri, akabinde de Suriye ve İran'ı sıraya koyması başta olmak üzere BOP (Büyük Ortadoğu Projesi) kapsamında bölgeyi yeniden düzenleme sürecinin başlaması ile birlikte, ABD açısından bu bölgedeki Kürtlerin önemi oldukça arttı. Ortadoğu'da ABD'nin öncelikli hedeflerinin başında gelen Irak, İran ve Suriye başta olmak üzere Türkiye de dahil dört ülkede silahlı ve silahsız güçleri ile bu ülkelerdeki egemenlere karşı ciddi bir karşı koyuş içerisinde olmaları nedeniyle objektif olarak ABD ile aynı noktalarda buluştular. Özellikle Irak Kürdistanı'nın egemen

güçleri Barzani ve Talabani başta olmak üzere önemli bir Kürt kesimi, pragmatist bir tarzda ABD'nin emperyalist işgalciliğine açık olarak destek oldular.

Emperyalist işgaller merkezli bölgede yaşanan süreç, dört parçaya ayrılmış Kürt ulusu açısından belli değişim ve gelişmeleri de beraberinde getirmektedir. Bu değişim sürecinden Türkiye Kürdistanı'nın muaf tutulmayacağı açıktır. Ortalama 20 milyon civarındaki nüfusuyla dört parçadaki Kürtlerin en yoğun olduğu ve ulusal talepleri noktasında oldukça ciddi bir bilince ulaşmış, bunun için silahlı ve silahsız her alanda ciddi bir mücadele sürdüren Kürt ulusal güçlerinin değişim sürecinde hesaba katılmayacağını düşünmek oldukça safça bir yaklaşım olacaktır. Bölgeyi kendince yeniden düzenlemeye çalışan ABD'nin böylesine ciddi bir gücü hesapları içerisinde bir yerlere oturduğu açıktır. ABD'nin her fırsatta "suyunu ısıtmaya çalıştığı" İran ve Suriye'de uzun dönemdir boşta duran Kürt ulusal mücadelesi İran'da hem gerilla ile İran kolluk güçleri arasındaki çatışmalara hem de iktidar karşısı onlarca Kürdün katledildiği gösterilerle canlılık kazanırken, Suriye'de de benzer gelişmeler yaşandı. Her iki ülkede de Kürt ulusal talepleri eksensiz mücadele süreçlerinin giderek daha da boyutlanacağını rahatlıkla söyleyebiliriz. Açık ki Kürt ulusal güçleri de bölgenin içerisine girdiği süreçten, kendi lehlerine sonuçlarla çıkmak istemektedirler.

Emperyalist işgal güçlerinin hesapları ve çıkarları çerçevesinde gerçekleşecek değişimlerin, özgürlüğe hasret ve bunun için yıllardır büyük bedeller ödeyen ve ödemeye de devam eden Kürt ulusuna, gerçek anlamıyla bir özgürlük getiremeyeceği açıktır. Daha başından itibaren, başka halkların kanı, canı ve esareti üzerinden ya da böylesi süreçlerde işgal güçlerinin destekçiliği pahasına elde edilecek "bağımsızlığın" ne menem bir bağımsızlık olacağı birçok Arap yönetimi örnekleriyle orta yerde durmaktadır.

**TC'den ABD'ye:
"PKK'ye müdahale edin!"**
Bölgede süreç Kürtler açısından

TC başbakanı R. Tayyip Erdoğan'ın bir grup "aydın"la görüşmesi ve akabinde Diyarbakır'daki konuşmada "Kürt sorunu vardır" demesi Türkiye gündeminde yoğun tartışmaları da beraberinde getirdi. Bu tartışma sürecine her sınıf ve tabakanın temsilcileri, sistemle ilişkileri paralelinde çeşitli reaksiyonlar gösterdiler. Faşist diktatörlüğün temel tabularından biri olan Kürt ulusal sorunu ile ilgili özellikle de devlet cephesinden böylesi tanımlamalar her zaman şiddetli tartışmaları beraberinde getirmiştir. Özünde Kürt ulusal sorununun çözümü noktasında gerçek anlamda çözüm getirmeye dönük olmaktan ziyade, esasta Kürt hareketindeki uysal ve sistemin vereceği kırıntılara çoktan razı kesimlerin elini daha fazla güçlendirmeye ve geniş Kürt kitlelerinde kafa karışıklığına neden olma yönlü hamleler olmasına rağmen böyle olmuştur.

Ulusları birbirine kırdırma politikası

Faşist diktatörlüğün ideolojik temelini oluşturulma süreçlerinde "Misak-ı Milli" olarak tarif edilen alanda, Türkler dışında diğer ulus ve milliyetlerin varlığının inkarı emperyalistlerin de onayı ile temel argüman olarak benimsenmiştir. ("Misak-ı Milli" sınırları içerisinde parçalanmamış ve Lozan Anlaşması'nın devam ettiği günlerde topladığı İzmir İktisat Kongresi ile tercihini kesinkes emperyalist sistemden yana koymuştur. Osmanlı'dan kalma borçlar dahil emperyalistlerin tahakkümlerini devam ettiren egemen yapıya sahip bir oluşum, doğal olarak emperyalistler tarafından onaylanacaktır. Bu oluşumun hemen yanı başında gerçekleşen 1917 Ekim Devri-

mi'nin model olarak algılanma olasılığının son derece yüksek olduğu koşullarda emperyalizme biat etmiş bir iktidar doğal olarak tercih edilir durumdadır ve tercih edilmiştir.) I. Emperyalist Paylaşım Savaşı'na genç emperyalist Almanya'nın yanında "Büyük Turan" hayalleri ile savaşa katılan ama büyük bir yenilgi yaşayıp akabinde de işgale uğrayan Osmanlı İmparatorluğu da işgal sürecinde de en güçlü ve örgütlü grup olarak varlığını koruduğu için yenilgiye rağmen ipleri elinde bulduran İttihat ve Terakki grubu üyeleri, savaş döneminde neredeyse soykırıma tabi tutularak yurtlarından sürdükleri Ermenilerin mallarına el koyarak hem sermayelerine sermaye katmış, hem de egemenlik alanlarını korumuşlardı. Bu süreçte Ermenilere karşı Kürtlerden oluşturulan Hamidiye Alayları'nı kullanarak halklar arasında da kin ve nefret tohumları atan egemen güçler, iktidarlarını sağlama alınca ve emperyalistlerin esasınca yeni egemen güçler olarak kabul görmüşlerdir. Bundan aldıkları güçle de bu kez Kürtlere yönelik katliamlara yönelmiş, sonraki yıllarda da önce Yahudiler, ardından da Rumlara yönelik saldırı ve mallarına el koyma süreçleri yaşanmıştır. Türkler dışındaki ulus ve milliyetlere yönelik saldırganlık süreçleri "vatanın dış güçlerin kışkırtmaları ile içteki uşakları eliyle bölünmeye çalışıldığı" ideolojik argümanı üzerine oturtularak geniş halk kitlelerinin bu talan ve katliamları onaylaması ya da en azından sessiz kalarak benimsemesi sağlanmıştır. Yıllardır her türlü devlet olanağıyla yapılan bu demagojik ve ırkçı propaganda, birçok önemli meselede demokrat-ilerici tavırlar koyan, varolan sistemle önemli

belli açılımları beraberinde getirmeye gebe bir seyir izlerken, Kürt ulusal sorununu noktasında en ırkçı ve en saldırgan tutum içerisinde olan TC faşist diktatörlüğünün egemen güçleri ise tam bir çıkmaz içerisine girmiş durumdadır. Bu çıkmazlarını ise daha fazla saldırganlaşıp Kürt ulusu merkezli fakat tüm ezilenleri hedefleyen yoğun bir saldırı dalgasıyla bastırmanın hesaplarını yapmakta, buna uygun siyasal ve örgütsel-hukuksal düzenlemelere gitmektedirler. ABD'ye tezkerenin reddi sonrası gösterdikleri tüm biat ayinlere, askeri ihalelere ve üs-liman gibi stratejik alanları peşkeş çekmelerine rağmen ABD'den PKK'ye karşı istedikleri müdahaleyi alamayan egemen klik çaresizleştiğçe saldırganlaşmaktadır.

Geçmişteki gibi Irak Kürdistanı'na girip PKK'ye yönelik operasyon yapamayan, T. Kürdistanı'nda gerçekleştirdiği operasyonlarda ise sonuç almak bir yana PKK'nin mayın ve bombalamaları ile şaşkına dönüp çaresizliğe düşen faşist diktatörlük güçleri, bu süreci kendi lehlerine çevirmek için çeşitli hamleler yapmaktalar. Bu hamleler egemen sınıflar arasında da belli farklılıkları ve çatlakları beraberinde getirmektedir. Egemen sınıflar cephesinde ortaya çıkan bu durum kamuoyuna da son dönemde sık sık yansıldı/yansıtıldı.

Diktatörlüğün iplerini kuruluşundan itibaren elinde tutan asker-sivil bürokratlar ve merkezi egemen güçler, islami etiketli sermaye gruplarının temsilcisi olan hükümetteki AKP'ye Genelkurmay eksenli yüklenerek sürecin faturasını AKP'ye çıkarmak istemektedirler. Askeri yetkililerin son dönemlerde sık sık "kısıtlı yetkilerle mücadele ediyoruz", "yollar asfaltlanmadığı için PKK rahatça mayın döküyor" vb. doğrudan hükümetteki AKP'yi hedefleyen açıklamaları, bu sürecin bir parçasıdır.

Sistem içi klik çatışmaları

Genelkurmay adına konuşan İlker Başbuğ'un "terörle mücadele"de Başbakanlığa bağlı yeni bir oluşuma gidilme talebine Erdoğan'ın önce tamam sonrasında böyle bir oluşuma gidilmesine gerek olmadığını söylemesi, Genelkurmay'ın "kısıtlanmış yetkilerle mücadele ediyoruz" sözlerine hükümetin "kimseden yetki esirgemiyoruz" karşılığını vermesi, ardından da daha önce 15 Haziran'da PKK'ye koşulsuz silah bırakma çağrısı yapan bir grup yazar ve aydını kabul etmesi, bu görüşme esnasında ise daha önceden kendi söylediğini de tekdip eder bir biçimde "Kürt sorunu vardır" demesi ile bu iki kesim arasında karşılıklı tavırlar devam etmektedir. Nitekim, Erdoğan'ın "Kürt sorunu" söyleminin ardından Genelkurmay'ın bildik "Kürt sorunu yoktur, terör sorunu vardır" yönlü bir rapor hazırlattığı ve bu sıra-

larda bu raporun kamuoyuna sunulacağı basına yansımıştır.

Erdoğan'ın yaptığı konuşma ve görüşmenin, İlker Başbuğ'un topyekün saldırı naralarını attığı toplantının sonrasına denk gelmesi, faşist diktatörlük güçleri arasında bu temel sorunda belli farklı yaklaşımların oluşması olarak algılanabilir ama aradaki bu "farklılığı" sorunun temeline yönelik bir farklılık olarak ele almak abartılı ve erken bir tespit olacaktır. Şu an açısından farklı çıkar gruplarını temsil eden egemen sınıflar ve sözcüleri arasında faşist diktatörlüğün "kırmızı çizgileri" noktasında hemfikirlik devam etmektedir. Erdoğan'ın Diyarbakır'daki konuşmasında "tek dil, tek bayrak, tek vatan" ırkçı-faşist üçlemesi bunun somut kanıtıdır. Faşist diktatörlüğün temel egemenlik noktaları ve faşist ideolojinin temel referans noktalarına yapılan bu kuvvetli vurgu, egemen güçler arasındaki farklılıkların öze değil biçime yönelik olduğunu bizlere açıkça gösterir. Genelkurmay'ın Başbakanlığa bağlı yeni bir koordinasyon oluşturma fikrini gereksiz bularak en azından şimdilik böyle bir oluşuma gitmeyen hükümet, diğer taraftan Genelkurmay ve Emniyetin TMY'nin 8. maddesinin geri getirilmesi veya benzer bir yasal düzenlemeye gidilmesi noktasında ısrar etmektedir.

TC'nin çözümü: Daha fazla şiddet

Genelkurmay Başkanı açıkça AB uyum yasaları çerçevesinde kaldırılan TMY 8. maddenin tekrar getirilmesini istiyor. Genelkurmay'la birlikte Emniyet de TMY'nin İngiltere Terörle Mücadele Yasası örnek alınarak sertleştirilmesini istiyor. Bu kurumların istediği düzenlemelerin içeriği ise kamuoyuna öz olarak şöyle yansdı:

"-Terör örgütü militanları, yasada yapılan değişikliklerden sonra her türlü yayını yurtiçinde yapabiliyor. Terör örgütünü övücü, terörü teşvik edici yayınlar açıkça yapılıyor. Bunun önlenmesi için yasal düzenleme yapılmalı,

-Terör örgütü lideri İmralı'dan her türlü mesajı rahatça veriyor. Avukatları aracılığıyla gönderilen bu mesajlar, avukatlık yasası ve TMY'de yapılacak düzenlemelerle önlenemez,

-Terör örgütü gösterisine dönüşen miting ve toplantılar önlenmeli. Bu toplantılarda suç unsuru slogan atanlar hakkında adli işlem yapılacak düzenlemelere gidilmeli,

-Örgütle ilişkisi bilinen dernek ve bazı sivil toplum kurumları için önlem alınmalı,

-Yurtiçinden ve yurtdışından terör örgütünün propagandasını yapan TV ve radyoların önlenmesi için gerekli düzenlemeler yapılmalı, yurt içindeki bu yayınlar süresiz kapatılmalı, sorumlular hakkında adli takibata geçi-

lecek düzenlemeler TMY içinde öngörülmeli."

Tüm muhalif kesimlere yönelik kapsamlı bir saldırının yasal dayanaklarının daha güçlü bir biçimde oluşturulma çabasının içerdiği bir içerige sahip bir yasadır istenen ve hükümet de bu yönlü bir hazırlık içerisinde. Topyekün saldırının taşları oturtulmaktadır.

TC: Ortadoğu'ya model ülke...

Türk egemen sınıfları arasında kimi meselelerde farklılıkların zaman zaman arttığı bir gerçektir. Özellikle de islami etiketli ve sonradan çeşitli nedenlerden dolayı palazlanmış-palazlandırılmış sermaye kesimiyle bu çelişkiler kamuoyuna da yansımaktadır. Varolan pastanın kırıntılarıyla idare etmek yerine pastayı paylaşmaya

başlaması üzerine korkuya kapılan egemen güçler, bilindiği gibi dönemin hükümetinde yer alan Refah Partisi'ne yönelik "post-modern 28 Şubat darbesi" gerçekleştirmiş, ardından da bu süreç Refah Partisi'nin kapatılarak bu partinin kendi içinde de ayrışmasını beraberinde getirmişti.

Merkezi egemen güçlerin tüm bastırma ve geriye çekme çabalarına rağmen bu kesim her geçen gün giderek daha fazla palazlanmış ve iktidar odaklarında önemli alanları işgal etmeye başlamıştır. Bu kesim yalnızca "hükümet etmekle" sınırlı bir süreç yaşamamakta aynı zamanda merkezi iktidara da ortak olmaktadır. Merkezi elinde bulunduran güçlerin esas kaygısı da bu noktadadır. ABD merkezli BOP kapsamında alternatif İslam modeli olarak sunulan AKP modeli ve BOP içerisinde "değişime gidilecek devletlerden biri" olarak TC'nin de adının geçmesi egemen kanatta derin endişelere neden olmaktadır. Diğer taraftan da islami etiketli egemen kesim TC'nin kuruluşundan itibaren kendisini üzerine oturttuğu

ve birçok faşist ve saldırgan uygulamalarına dayanak-gereke yaptırdığı söylem ve uygulamaları kendi varlık gerekçesi olarak algılamadığı için "önemsememekte", bunlardan "vazgeçebilmektedir". Bu yönlü emperyalist çö-

zümlere daha fazla yatkındır. Çünkü bu kesimin ideolojik çatısı bu argümanlarla örülü değildir. Koşullar yeterince olgunlaştığında ya da emperyalist efendilerince olgunlaştırıldığında "tek bayrak", "tek dil", "tek vatan" kolayca "ümme" bağlamında ele alınarak bu meselede geçiş yapılabilir. Kıbrıs meselesi bu noktada oldukça önemli bir somutluktur. Gerek Kıbrıs meselesinde hükümetin takındığı tavır gerekse de Erdoğan'ın son söylemleri ve yine Kürt dilinde yayımla ilgili yerel televizyon ve radyolarında yayım yapmasına yönelik son ham-

leleri aslında merkezi egemen güçlerin altındaki taşları çekmeye yönelik hamleler olarak da görülmelidir. İslami etiketli sermaye grupları güçlendikçe bu çelişkilerin daha da artıp çatışmaların da sertleşmesini beraberinde getirmesi kaçınılmazdır. Türk egemen sınıfları arasındaki çelişkileri artıran en önemli unsurların başında ise bölgedeki gelişmeleri hazırlayan emperyalistler gelmektedir. Emperyalizme göbekten bağımlı faşist diktatörlük içindeki egemenlik ilişkileri, egemenler ile ezilenler arasındaki ilişkide nasıl ki emperyalistlerin hesap-plan ve yönelimleri ciddi bir rol oynuyorsa, egemen sınıfları kendi içlerindeki ilişki ve çatışmalarda da emperyalistlerin ciddi bir etkisi olmaktadır.

Önce palazlandı, sonra bastır

Kasım ve Şubat krizleri ile emperyalistlere bağımlılığı daha da derinleştirilen faşist diktatörlüğe bu süreçte hükümet eden üçlü koalisyonun görevini tamamlayıp miadını doldurmasına paralel, Erdoğan ve ekibi, ABD'nin bölgeye yönelik planları açısından işe yarayacağı hesabıyla palazlandırılarak ciddi bir destekle iktidara getirildi. İslami etiketiyle ABD emperyalizminin bölgesel hesaplarında işlevlendirilmesi düşünülen AKP böylece hükümete geldi. Başta ABD emperyalizmi olmak üzere neredeyse tüm emperyalistler ve ülkede TÜSİAD dahil esas sermaye gruplarının da destek ve övgüleriyle AB uyum yasaları, özelleştirmeler, yeni TCK vb. noktalarda attığı adımları övgüyle karşılanan AKP hükümeti, tezkerede tökezleyerek çıktığı zirveden yuvarlanmaya başladı. Geçtiğimiz aylarda efendisine bağlılığını ifade etmek için ABD'ye giden Erdoğan ve ekibi oraya gitmeden askeri ihalelerden tutalım da üs ve limanların peşkeş çekilmesi de dahil çeşitli sunumlarda bulunmalarına rağmen, ne kendi hükümetlerinin korunması ne de diğer sermaye grupları ve ordunun talepleri noktasında bir sonuç elde edemediler. Ortaya çıkan bu tablo ve faşist diktatörlüğün içerisine girdiği sıkışmışlık öyle rahatça atlatılabilecek türden bir sıkışma durumu değildir ve egemen sınıflar cephesinden de bu oldukça net görülmektedir.

Egemenler cephesinden kaba hatlarıyla böylesi bir durum yaşanırken devrimciler ve Kürt ulusal güçleri cephesinde ise belli sorunların olduğu açıktır. Kürt ulusal sorunu hem ülke içinde hem de bölgede emperyalistler ve yerli egemen sınıflar açısın-

dan ciddi bir politik argüman haline gelmiş ve çeşitli politik ve pratik müdahalelerle kendi lehlerine doğru bir kanala akıtmaya çalışırken, özellikle devrimci cepheye bir politikasızlık ve müdahalesizlik yaşanmaya devam etmektedir. Devrimci hareketin kitlelere nüfuz etmedeki geri durumu devrimci hareketin bu özgüldeki handikapını oluşturmaktadır. Dolayısıyla da pratik olarak kimi zaman doğru politik ve pratik yönelimler belirlense de, Kürt ulusal güçlerinin Kürt ulusu üzerindeki etkisinin ağırlığı nedeniyle genel anlamıyla etkisiz kalabilmektedir. Objektif olarak şu veya bu gerekçelerle devrimci hareket açısından böylesi bir güçsüzlüğün yaşanıyor olması, bu noktada hareketsizliği değil alabildiğine hareketli bir politik ve pratik yönelime girmeyi gerektirmektedir.

Devrimciler sürece müdahil olmak zorundadır

Emperyalistler ve bölge gericiliklerinin her fırsatta kendi çıkarlarına doğru yönlendirmeye çalıştığı ve Kürt ulusal güçleri önderliklerinin de uzlaşmacı ve pragmatist ideolojik konumlanışları nedeniyle her tarafa eğildikleri bir ortam giderek kendisini daha fazla hissettirmektedir. Dünya çapında sosyalizmin geniş halk kitlelerinin zihninde kapitalist sisteme alternatif olmadığı ve

ülkemiz başta olmak üzere Kürt ulusal sorununun yaşandığı bu bölgede sosyalizm hedefli komünist ve devrimci hareketlerin mücadele düzeyi ve kitlelere nüfuz edişinin geri oluşu, ulusal hareket önderliklerinin giderek daha fazla emperyalist politikalara yedeklenmesini ve kibleyi emperyalistlere dönmelerini getirmiştir. Giderek daha fazla gelişen bu yön, öyle "ulusal hareketin karakteri" gibi genellemeyle geçiştirilecek bir durum değildir. Ve sorun yalnızca ulusal sorunla sınırlı bir sorun olma durumunu da aşmaktadır. Çünkü ezilenlerde emperyalizmi sorun çözücü olarak görme eğiliminin gelişmesi -ki Kürt cephesinde böylesi bir yan gelişmektedir- ve buna paralel olarak da komünist ve devrimci güçlerin önemli bir bölümünde yaşanan tavır alma sıkıntısı sınıfsal taleplerle hareket eden güçlerle aralarındaki mesafeyi de derinleştirmektedir. Bir taraftan ulusal hareketin önderliğinde her süreçte daha fazla derinleşen emperyalist sistemle uyumlu düşünsel ve pratik yönelim, diğer taraftan da işbirlikçi ve reformist cephenin Kürt ulusal hareketini her fırsatta daha fazla sisteme yamamaya çalışan yaklaşımları ile Kürt ulusal mücadelesi karmaşıklığını sürekli artırmaktadır.

Kürt halkına yönelik saldırlara karşı duralım!

Giderek daha fazla aktörün işin içerisine girdiği Kürt ulusal sorunu, Kürt ulusunun gerçek anlamıyla sorunlarının çözümüne yol açacak müdahalelere ihtiyaç duymaktadır. Komünist ve devrimci güçlerin böylesine önemli bir sorunda edilgenliği kabul edilemez bir durumdur. Bu sorunun doğru tarzda çözümü, en başta sınıfsal perspektifle hareket eden ve bu temelde bir gelecek inşa etmeye çalışanların omuzlarındadır. Gerek egemen sınıflar, gerek reformistler ve gerekse de bizzat Kürt Ulusal Hareketinin önderliği tarafından içi boşaltılıp içi boş edilerek kabul edilebilir bir argüman olarak ele alınmasının engellenmesinin yolu da budur. Kürt ulusal güçlerinde oldukça derinleşmiş ve Kürt kitlelerine de önemli oranda nüfuz etmiş geri yaklaşımların etkisizleşmesi için müdahalelerde bulunmanın ve belli sonuçlar almanın tek yolu, faşist diktatörlüğün son dönemlerde olduğu gibi doğrudan Kürt ulusal güçlerini ve Kürt halkını hedef alan yaklaşımlarına somut müdahalelerle olacaktır. Kürt Ulusal Hareketi'ne önderlik eden güçlerin yalpalamaları bizim esas alacağımız kıstas değildir. Bizler açısından esasa oturması gereken, Kürt ulusunun haklı ve meşru taleplerinin savunulması ve bunlara yönelik saldırılara da her düzeyde birinci elden karşı durulmasıdır. Faşist diktatörlüğün, en yetkili ağızlarından topyekün saldırı emri verdiği karşı devrimci saldırganlık dalgası devrimci cepheye çarpmalıdır. Cephenin başında yer almak aslılandır. Doğru olan egemen sınıfların Kürt ulusuna yönelik ideolojik ve pratik saldırganlık ve yok saymalarına karşı Kürt Ulusunun Kendi Kaderini Tayin Hakkı'nı ısrarla savunmak ve büyük bedeller ödeyen Kürt ulusunun boş beklentilere girmesine izin vermemektir.

Kürt Ulusal Hareketi'ne önderlik eden güçlerin yalpalamaları bizim esas alacağımız kıstas değildir. Bizler açısından esasa oturması gereken, Kürt ulusunun haklı ve meşru taleplerinin savunulması ve bunlara yönelik saldırılara da her düzeyde birinci elden karşı durulmasıdır.

Petrol fiyatlarındaki artış emperyalist saldırganlık ve rekabetin sonucudur!

Giderek artan petrol fiyatları emperyalist sistemde ciddi sıkıntı yaratmaya devam etmekte. ABD'nin Irak işgali sonrası sürekli yükselen petrol fiyatları ABD'de ciddi bir kaosu yaşanmasına neden olan Katrina kasırgası ile birlikte rekor seviyelere ulaştı. Bu yükselişin devam edeceği noktasında da neredeyse tüm uluslararası piyasalar hemfikir olmuş durumda. Irak işgalinden bu yana petrol fiyatları neredeyse iki katına ulaşmış durumdadır. Bu kadar kısa süre içerisinde dahi muazzam kârlar elde eden petrol tekellerinin, yükselişin devam etmesi için ellerinden geleni fazlasıyla yapacaklarından ise

kimse kuşku duymamaktadır. Yükselen petrol fiyatları enerji kaynakları üzerinde dönen hesapları ve buralarda devam eden emperyalistler arası dalaşı bir kez daha gündeme taşımıştır. Petrol politikalarının temelinde uluslararası sistemin ve ilişkilerin parametrelerini çözmeye çalışırken petrolün dünya ekonomileri üzerindeki etkilerini anlamak çok önemlidir. Strateji, güç ve politik oyunlar, petrol dünyasında ekonominin diğer alanlarında olduğundan çok daha fazla rol oynamaktadır. Petrol politikalarının ve uygulanan stratejilerin temelinde, temel enerji kaynağı haline gelmiş olan petrol ve doğal gazın sağla-

cağı muazzam kârların kimlerin cebine gideceği hesapları yatmaktadır. Petrolün denetimi, sistemde ekonomik ve siyasal etkinliğin önemli anahtarlarından biridir. Ticari amaçla ilk petrol arama faaliyetinin başladığı 1950 sonlarından günümüze petrolün uluslararası güç ilişkilerinde giderek daha fazla öne çıkması süreci, her geçen gün artarak devam etmiştir. Alternatif enerji kaynaklarının kullanılmaması, daha doğrusu alternatif enerji kaynaklarının kullanılıp yaygınlaştırılmasının engellenmesi nedeniyle petrol, dünya piyasaları üzerinde elinde bulundurana muazzam güçler sağlamaya devam edecektir.

Petrol fiyatlarındaki artışın etkilediği iki karşıt cephe bulunmaktadır. Birinci cepheye her geçen gün daha vahşice bir kapışma yaşayan emperyalist devletler-tekeller yer alırken, diğer cepheye bu sürecin esas yükünü çeken ezilenler yer almaktadır.

Emperyalistler arası dalaşta Afganistan ve Irak işgalleri ile özellikle enerji kaynaklarının hakimiyeti noktasında ABD ciddi bir mevzi kazandı. ABD emperyalizminin "Birinci Körfez Savaşı" ile Ortadoğu devletlerine yönelik başlattığı saldırı süreci Afganistan ve Irak işgalleriyle sonuçlanmıştır.

Ve Irak ve Afganistan BOP'nde de açıkça ifade edildiği gibi sadece bir başlangıçtır. ABD ve müttefiklerinin büyük yeniden sömürgeleştirme hareketini engelleyebilecek ciddi bir direniş cephesi oluşturulmadığı takdirde bu başlangıcın devam edeceği, ABD'nin Suriye ve İran'a yönelik yaklaşımlarında oldukça somuttur. Bu sürecin temel aktörleri büyük petrol ve silah tekelleridir. Bush'un etrafındaki neredeyse tüm kişiler şu veya bu tekelin sözcüsü durumundadır.

Her ne kadar petrol fiyatlarındaki artışın esas sorumlusu ve aslan payının sahibi olarak OPEC bir bütün olarak gösterilse de bunun tamamıyla gerçek olmadığı bilinmektedir. Artan her petrol fiyatının tüm OPEC üyeleri açısından artan kârlar anlamına geldiği açıktır. Fakat OPEC içerisinde önemli üretici devletler konumunda olan Arap ülkelerinin hemen her türlü tarım ve sanayi ürünü noktasında diğer emperyalistlere ve özellikle de ABD emperyalizmine bağlı oluşları petrolden kazandıklarının diğer yollarla tekrar ABD'nin cebine gideceği düşünüldüğünde her koşulda kârlı çıkmanın ABD olduğu görülecektir. Öte yandan OPEC içerisinde önemli petrol rezervlerine sahip olan ülkelerdeki petrol rezervlerinin başta ABD tekelleri olmak üzere emperyalist tekellerce işletildiği düşünüldüğünde gerçek durum daha iyi görülebilir. Dünya petrol piyasalarını yönlendiren asıl güçler de bunlardır. Dünyanın her geçen gün özellikle de petrolden elde edilen enerjiye bağımlılığının giderek daha fazla arttığı bu koşullarda, enerji kaynakları üzerinde hakimiyeti olan güç veya güçlerin sürecin gidişatı üzerinde de ciddi bir etki ve yönlendirmeye sahip olacakları-oldukları açık değil midir? Bu durumun ezilenler cephesine yansımaları ise yeni savaşlar, daha fazla sömürü, açlık ve yoksulluk olmaktadır-olacaktır. ABD merkezli emperyalist saldırganlık blokunun Afganistan ve Irak işgalleri dünyanın en önemli enerji kaynağı olan petrolün fiyatının giderek artmasının temel nedenidir. Irak direnişçilerinin petrol boru ve kuyularına yaptıkları sabotajlar dahi petrol tekelleri açısından kârlarını artırma malzemesine dönüştürülmüştür. Son dönemde petrol fiyatlarının artma gerekçelerinin başında gelen sebeplerden birisi olarak Irak'taki petrol kuyularına yönelik sabotajlar gösterilmektedir.

Irak petroleri ABD'nin elini güçlendirmektedir

ABD dünyanın en büyük petrol rezervlerinden birine sahip olan Irak'ı işgal edip buradaki petrolün akışını kendi denetimine alarak emperyalistler arası dalaşa pozisyonunu güçlendiren bir hamle yapmıştı. Ortadoğu ve Hazar bölgesindeki petrole en az bağımlılığı olan emperyalist devlet ABD'dir. Buna karşılık Rusya dışında tüm emperyalist güçler bu bölgelerden elde edilen petrole hayati derecede ihtiyaç duymaktadırlar. Petrol fiyatlarında meydana gelen her artış bu alanlardan çıkarılan petrole bağımlı her emperyalist devlet açısından milyarlarca dolarlık ek

yük anlamına gelmektedir. Geçmişte yaşanan ve emperyalist ekonomiler üzerinde ciddi sonuçları olan "petrol krizi" benzeri bir süreci yaşamak istemeyen emperyalist güçler, çeşitli çözüm önerileri ile gidişatı durdurmaya çalışsalar da petrol fiyatlarındaki artış önlenemez bir biçimde devam ediyor. Hemen her gelişme petrol fiyatlarının artışı için bir gerekçe olarak sunulmaktadır.

Öte yandan da ABD'nin bölgedeki hedefleri olan Suriye ve özellikle de İran'a yönelik "eleştirilerini" her fırsatta yinelemesi ve Irak'taki tüm sıkışmışlığına rağmen Ortadoğu petrolünün diğer önemli üreticilerinden biri olan İran'ın da işgal edilmesine yönelik hamlelerini ar-

Petrol politikalarının ve uygulanan stratejilerin temelinde, temel enerji kaynağı haline gelmiş olan petrol ve doğal gazın sağlayacağı muazzam kârların kimlerin cebine gideceği hesapları yatmaktadır. Petrolün denetimi, sistemde ekonomik ve siyasal etkinliğin önemli anahtarlarından biridir.

tırması, diğer emperyalist güçleri daha fazla telaşlandırmaktadır. ABD'nin devasa askeri gücü karşısında etkisiz kalan ABD karşıtı emperyalist güçler, bir taraftan böylesi bir durumu engellemeye çalışırken diğer taraftan da engelleyemezlerse hiç değilse Irak'ta olduğu gibi pastanın paylaşımında tümünden dışta kalmamak için Suriye'nin Lübnan'dan çıkarılmasında olduğu gibi İran'a yönelik baskılara da katılmaktadırlar. Bu süreç bugünden yarına işlemeyecek bir süreç olsa da yaşanması muhtemel bir süreç olduğu için tüm emperyalistler açısından ileriye yönelik hamlelerin bugünden atıldığını söyleyebiliriz. ABD bugün Irak'ta hatta Afganistan'da ciddi anlamda bir direnişle karşı karşıyadır. Son Anayasa tartışmalarında olduğu gibi ciddi bir parçalanma süreciyle karşı karşıya olan Irak'ta hem direnişin hem de farklı etnik ve mezheplere mensup halklar arasındaki çatışmaların artarak devam edeceği açıktır.

ABD'nin iki büyük petrol devinin son süreçte artırdıkları kârların devasılığı dahi başlı başına savaşların neden devam etmek zorunda olduğunu gözler önüne sermeye yetmektedir. Exxon Mobil kârını 2003 yılına göre yüzde 17.8, satışlarını ise yüzde 21.5 artırmıştır. Yine Chevron da kârını 2003 yılına göre yüzde 84.3 oranında artırmıştır. 2004 yılında dünyanın beş büyük petrol tekelisi tarihsel bir rekor kırarak 85 milyar dolar kazanç sağlamışlardır. Bunun 25.33 milyar dolarını Exxon

Mobil alırken sırasıyla Shell 18.5, BP 16.2, Chevron Texaco 13.3 ve Total 11.2 milyar dolarlık kârlar elde etmişlerdir. Bu muazzam kârlar açıklanırken BP Genel Müdürü John Brown esas rekorun 2005'te kırılacağını söylemişti ve nitekim dediği gibi de oldu. "Öngörüsü"nü doğal olarak Katrina kasırgasının petrol fiyatlarının artışına yaptığı katkıyla bir ilgisiz yoktur, ama bu petrol tekel sözcüsünün, sistemin nereye gittiğini tahmin ettiği ve gidişatı etkileyebilen güçlerin içerisinde yer aldığı için oluşan ortamda petrol fiyatlarının nereye gidebileceğini tahmin etmesi öyle fazla bir yetenek de gerektirmemiştir.

Herşey daha fazla kâr için

Irak'ta ya da Afganistan'da Amerikan askerlerinin ölmesi ABD tekelleri için hiçbir anlam ifade etmez. Bu durum diğer emperyalistler ve gerici-faşist iktidarlar açısından da geçerlidir. Önemli olan tekellerin kârlarını artırması ise ve bu gerçekleşiyorsa o zaman tekeller hedeflerine ulaşıyorlardır. Tekeller açısından önemli olan da budur. Onların hizmetinde olan askeri güçler ancak bu tekellerin kârlarının işbirlikçi iktidarlarca güvenceye alındığına inanıldığında yerlerini bu devletlerin yerli ordularına bırakacaklardır. Günümüzde Afganistan ve Irak'ta yapılmaya çalışılan da budur.

Emperyalist tekeller arasında kıran kırana yaşanan rekabetin sonuçları olarak görülmelidir emperyalist saldırganlık savaşları. Savaşların kendisi emperyalist te-

keller açısından vazgeçilmez öneme sahip pazarlardır. Emperyalist sistemin temel aktörleri olan tekellerin varlıklarını koruyup devam ettirebilmelerinin olmazsa olmazları vardır. Tekeller ancak yayılarak, rakiplerini alt ederek, yeni teknikler geliştirerek ve hepsinden de önemlisi ucuz işgücü noktalarına yönelip yoğun bir artı değer sömürsü yaparak emperyalist dalaşa ayakta kalabilirler. Kapitalist ekonomiler ancak yayılarak yaşarlar. Durmaksızın devam eden rekabet, tekelleri hem kendi içlerinde hem de işçi ve emekçilerle kesintisiz bir mücadeleye sevk eder. Rekabet ise firmaları hep daha ucuz ve verimli emek, makine ve hammadde bulmaya sevk eder. Kârlı yatırımlar için yeni pazarların bulunması ve yayılma şarttır. Dünya üzerinde esas olarak tüm alanlar paylaşılmış olduğu için her emperyalist yeniden yayılma süreci doğal olarak aynı zamanda diğer emperyalist güçlerle oldukça yoğun bir kapışmayı beraberinde getirmektedir. Emperyalistlerce neredeyse her defasında kutsallık misyonunu biçilerek göklere çıkarılan ve insanlığın en önemli gelişim parametresi ve demokrasinin güvencesi olarak sunulan serbest pazar ekonomisi denilen sistem, yalnızca mal ve hizmet alanında emperyalist tekeller arasında bir rekabetle sınırlı bir işleyişe sahip değildir. Ya da sistem bu kadar "masumane" işlemez. Emperyalist ekonominin önemli bir parçasını askeri sanayi kompleksleri oluşturur. Bunun sistemdeki anlamı oldukça açıktır. Askeri türden her türlü ürüne sürekli genişleyen pazarlar bulmak ya da sürekli üretileni tüketecek yeni pazarlar oluşturmak gerekecektir. Bu noktada en büyük tüketim alanları ise savaşlardır. Ve savaşlar yalnızca askeri sanayinin canlanmasını, bu sanayide üretilenlerin tüketilmesini sağlamakla sınırlı bir işleve sahip olmaz, aynı zamanda neredeyse tüm ekonomik noktalarda yeni pazar alanları oluşturur. Örneğin yıkılan yerlerin yeniden inşası gibi. ABD Vietnam Savaşı'nda günde 5.1 milyar dolarlık harcama yaparken Irak'ta daha şimdiden 5.6 milyarlık harcama yapmaktadır. Askeri sanayi tekelleri doymak bilmeyen bir mideye sahip oldukları için yeni savaşlar dolayısıyla da yeni pazarlar yaratma noktasında geri durmayacaklardır. Ayrıca enerji tekelleri ile kol kola yürüyen savaş sanayii tekelleri de bu sürecin kârına kâr katan aktörlerinin başında gelmektedirler.

ABD'nin içerisine düştüğü Irak'taki direniş girdabı ABD ve diğer işgalcileri boğmaya devam ederken Anayasa oluşturma noktasında yaşanan kriz Irak'ın geleceğinin de sürekli bir kriz içerisinde olacağı anlamına gelmektedir. Irak'ı özgürlük ve demokrasi getirme yalanları altında işgal eden emperyalist güçler Irak'ı oluşturan çeşitli ulus, milliyet ve dinsel mezhepsel kimlik sahibi kitleler arasında giderek derinleşen düşmanlık tohumlarını da atarak bölgede önlenemez bir kaosun ve düşmanlığın oluşmasını da başardılar. Ancak halklar gerçek düşmanlarını asla unutmazlar. Irak halkı da işgale karşı direnişin esas olduğunu görmektedir.

“Gelecek sabırla, inatla, zorluklar karşısında yılmayanların yarattığı değerlerle kazanılacaktır!”

“Sürecimizin zorlukları açıktır. Zorlukların üstesinden gelmek birbirimize kenetlendiğimizde zor olmayacaktır. Partimizin tarihi bu tür zorluklar içinde ısrarla, sabırla yürüyenlerin yarattığı değerlerle doludur. Biz de geleceğe bakarken sabırlı, bugünkü görevlerimizde inatçı ve ısrarlı olmalıyız. Yaratılan değerlerin üzerinden daha ileri seviyelere çıkmak için üyelerimiz partiye daha sıkı sarılmalıdır. Gelecek, sabırla, inatla zorluklar karşısında yılmayanların yarattığı değerlerle kazanılacaktır.” (Kömunist 56)

Proletarya Partisi'nin 7. Konferans'ından bugüne işlettiği sürecin kuşkusuz birçok temel noktası, ana halkası bulunmaktadır. Bu ana halkalardan biri ve aynı zamanda 7. Konferans'ın temel mantığını oluşturan yanlardan en önemlisi, kendi gerçekliğini kitlesine, yıllardır kendisine gönül vermiş taraftarlarına ve örgütlü militanlarına kavratma ve bu gerçeklik üzerinden gelişimin ve ileri sıçramanın dinamiklerini yaratmaktır. Bu bakış açısıyla ileri doğru atılan her adım, sınıf mücadelesi için yapılması gerekli olanlar ve mütevazı adımlar olarak değerlendirildi ve kitleye de böyle açıklandı. Bu süreçte olumlu, olumsuz bir dizi pratik-siyasal gelişme yaşandı, ancak bunların tümü mücadele ve parti gerçeği üzerinden değerlendirilerek şekillendirildi ve böyle ele alındı.

Bu gerçekliği kavramak, bu gerçeğe hükmetmek ve en önemlisi de bu gerçekle yürümek kuşkusuz kolay değildir. Sınıf mücadelesinin akışı ve bu akışa hükmetmede yaşanan tıkanma ve zaaf- lar, yetersizlikler ve yetmezlikler, beklentiler ve bu beklentilerin karşılığını bulamama gerçeğine rağmen yürümek zor olmaktadır. Hepimiz bilmekteyiz ki, bu yürüyüşü gerçekleştirmek için ne tek başına örgütlü olmak, ne de sadece görevlerimizi yerine getirmek yetmez. Bu yürüyüşü gerçekleştirmek için kendimize güven, halka güven ve en önemlisi de partiye güven gereklidir. Partiye güven olarak ifade edilen ise soyut değil, somut bir olgudur. Somuttur, çünkü sınıf mücadelesi denilen olgu, gerçekliğin üzerinden ilerleyen bir devrimdir.

Emperyalizmin ve yerli uşaklarının dünya genelinde estirdiği tasfiyecilik dalgası, “terör” çığırkanlığı ve geliştirdiği azgın saldırılar sadece ülkemiz topraklarında değil, tüm dünyada devrim mücadelesi yürüten birçok hareketi etkiledi ve hatta kimilerini belirledi. “Terör” çığırkanlığı ile birlikte gelişen saldırılar birçok hareketin sınıf mücadelesindeki dirayetini ve iradesini sınamadı, test etti, etmeye de devam etmektedir. Bu süreç kuşkusuz genele mal oldu ve sürecin öne çıkan karakteristik özellik-

leri genel olarak yaşandı. Ancak önemli ve belirleyici olan, bu gerçekliği kendi gerçekliğimizde görmek, kendi gerçekliğimizde analiz ederek sonuçlandırmaktır. Yani tek başına genel sonuçlarla yetinmeyerek, somutta ve pratikte bu durumun bize nasıl yansıdığını, nasıl yaşandığını çözümleyebilmektir. Bunu başarabildiğimiz oranda varolan üzerinden yürüme ve enerjimizi açığa çıkarma iradesini gösterebiliriz. Bunları görmeksizin ve kavramaksızın mücadelede, partiden genel beklentiler içine girmek, bu genel beklentilerle kendimizi var etmeye çalışmak ve en önemlisi de bu beklentileri bulamadığımız noktada hayal kırıklığına uğramak bir yanı sıra doğal görülebilir. “Güvenimiz somut olmalıdır” ifadesinin özü de bir anlamda burada yatmaktadır. Yani tüm yetersizliklere ve eksiklere, yanlışlara rağmen güvenmek asıl olanıdır. Parti tek tek olaylarda haklı olduğu için değil, sınıf mücadelesini temsil ettiği için güvenmek meselenin özüdür.

Sınıf mücadelesinde kendini ortaya koyan her irade kuşkusuz aynı biçimde, aynı oranda gelişim kaydetmez. Bu diyalektik gerçek yaşamın her alanında kendini yüzlerce kez göstermiş ve kanıtlamıştır. Neden mi? Çünkü sınıf mücadelesinin bilinçlere yansımaları aynı düzeyde ve

gerekliliklerini yerine getirmek ve bu gereklilikleri yerine getirecek iradeyi ve dirayeti göstermektir. Bunu göstermek veya gösterebilmek ise yine mücadeledeki duruşla, duruşumuzla, mücadeleyi kavrayışımızla alakalıdır. Bu kavrayışımız kitlelere olan güvenimizi de belirleyen bir noktadır. Devrimi yapacak olan esas güce güvenimizi kaybettiğimiz zaman, ya da bu konuda tereddüt yaşamaya başladığımız zaman, mücadelenin gerçekliğine olan inancı ve güveni kaybetmişizdir demektir. Bu oldukça açık bir gerçektir.

Kendimizi üstün ve ayrıcalıklı görme ruh haline girdiğimiz an, mücadelede varoluş temel nedenlerimizden birini de kaybetmeye başlamışız demektir. Bu durum ise kendisini her zaman için ka-

ba tanımlamalarla göstermez. Bu

çalardaki duruşumuzu görmezden gelecek “parti görevlerini yerine getirmiyor” sorgulaması bizi doğru sonuçlara götürmeyecektir. Şu bir gerçek ki bizim yerine getiremediğimiz her görev aynı zamanda partinin de görevlerini yerine getirememesi anlamına gelmektedir. En alttan en üste kadar biz gerekleri yerine getiremediğimiz zaman parti gereklerini yerine getiremiyor demektir. Bu anlamda kendimizi değerlendirirken ya da sorgularken “ben zaten örgütlülüğün şurasındayım” ya da “ben zaten örgütlü değilim, o yüzden de böyle düşünmememe gerek yok” deme hakkına ve lüksüne sahip değiliz.

Proletarya Partisi'nin bugün için mücadelede oynaması gereken rolü yeterince oynadığı gibi bir iddia söz konusu değildir. Örgütlü militanlarını ve taraftarlarını sorgulamaya götüren de bu noktanın kendisidir. Yani sınıf mücadelesinin bugünkü durumu ve Proletarya Partisi'nin

mücadelede bugün için gerçekleştiremediğidir. Ancak bu

Yani sorguladıkça Partiye daha fazla mı sarılıyoruz, yoksa hergün biraz daha mı uzaklaşıyoruz? Bu soruya verilen iki yanıt arasında oldukça net ayrım çizgileri vardır. Çünkü mücadeledeki duruşumuzun, samimiyetimizin bir ifadesidir, bu sorulara verdiğimiz yanıtlar.

boyutta olmamaktadır. Sınıf mücadelesini kavrayışımız ve onu ele alışımız, mücadeledeki gelişimimizi belirleyen temel noktalardan biridir. Bu, aynı biçimde Proletarya Partisi'ni kavrayışımız ve ele alışımızla orantılıdır. Sınıf mücadelesinden kopuk değerlendirmeyeceğimiz parti onun kopmaz bir parçası, onun bir sonucudur çünkü.

Yukarıda partiye güven için sadece örgütlü olmanın yetmeyeceğini vurguladık. Örgütlü bireyin kendine güven noktasının önemine değindik. Bir militanın tarihin akışı ile birlikte akmasını sağlayacak olan tek şey, yönünü belirlemesi ile mümkündür. Zira yönünü belirleyemediğinde tarihin güçlü akışı onu mutlak olarak bir durakta bırakacaktır. Bu yön eğer sınıf mücadelesinin akışı ve onun nihai sonucu ise o zaman

kitlelere giderken sergilediğimiz pratik duruşta, onların sorunlarına yaklaşım ve ele alışımızda, onları örgütleyiş tarzımızda kendini gösterir. Kitlelerin sorunlarını küçümseyip görmezden gelme ve sadece mücadele üzerine kurulu ajitasyonlar çekmek bu güvensizliğin yansıması değil midir mesela? Kitlelerin sorunlarını dinlemek, anlamak ve çözümlenmek yerine sadece kendi doğrularımızı anlatmak, sadece bunları kavratma çabası içinde olmak kitlelere nasıl baktığımızın çok somut örnekleridir. Ya da birkaç defa kapısını çaldığımızda ve yanıt alamadığımızda kızdığımız, küçümseyip “canı cehenneme” dediğimiz pratiklerin sayısı hiç de az değildir.

İşte Partiye güven bunlardan bağımsız ele almamayacak bir durumdur. Partinin parçalarını, oluşturduğumuz par-

hiç kimseye, hiçbir militanına güven duyup duymama gibi bir sorgulama zeminini vermez/vermemelidir.

Şu bir gerçek ki örgütlülüğümüze güven duyup duymadığımızı sorgulamaya başladığımız noktada asıl olarak kendimize güvenip güvenmediğimizi de sorgulamış oluyoruz. Partinin dirayetini sorgularken aslında kendi dirayetini sorguluyoruz, önderlik sorununu sorgularken, bulunduğumuz alanda görevlerimizi ne kadar yerine getirip, getiremediğimizi sorguluyoruz. Yani karşımıza koyup tartıştığımız ya da sorguladığımız her şeyin içinde biz aslında kendimizi, kendi duruşumuzu sorguluyoruz. Sorgularken ve yargılarken, değerlendirirken haklı bir zeminde olduğumuzu düşünebilir ve hatta haklı da olabiliriz.

Ancak mesele bu değerlendirmeleri ve sorgulamaları hangi zeminde, hangi duruş içinde ve nasıl yaptığımızdır. Proletarya Partisi'nin mücadeleye daha fazla hükmetmesi hedefiyle mi yapıyoruz, yoksa duruşumuzda var olan ideolojik hastalıkları gerekçelendirme hedefiyle mi?

Yani sorguladıkça Partiye daha fazla mı sarılıyoruz, yoksa hergün biraz daha mı uzaklaşıyoruz? Bu soruya verilen iki yanıt arasında oldukça net ayırım çizgileri vardır. Çünkü mücadeledeki duruşumuzun, samimiyetimizin bir ifadesidir, bu sorulara verdiğimiz yanıtlar. Açıktır ki olması gereken ilk yanıtıdır. Çünkü her bilimsel sorgulama bireyi ve örgütü daha ileriye taşımak

için yapılmalıdır.

Proletarya Partisi'nin 7. Konferansı'nın ardından örgütlediği "İbrahim'den Mehmet'e sınıf, önderlik ve parti bilincini kuşan" kampanyasını ve bu kampanya sürecinde hedefledikleri ve ortaya koyduklarını bu soruna ve zaafımıza müdahale olarak görmek ve değerlendirmek gerekir. Kuşkusuz bu temel noktaların hiçbirini bu kısa zamanda yaratmak ve oluşturmak mümkün değildir. Ancak bu süreçte örgütlülüğün önüne konulan hedeflerle bu zaafı aşmanın zeminini güçlendirmek, örgütlülüğe bu zemin üzerinden müdahale etmek önemlidir. Bu anlamıyla da yaşanan sorunların Proletarya Partisi tarafından görülmediği ya da müdahale

le edilmediği gibi bir düşünceye kapılmak, bunun üzerinden çeşitli fikirler geliştirmek doğru değildir.

Aslında bunu görebilmek ya da görememek tamamen bizim nereden ve hangi ideolojik duruşla baktığımızla ilintilidir. Yoksa yaşanan olumsuzlukları ve eksikleri sadece biz görmüyoruz. Nitekim Proletarya Partisi de 7. Konferansı'nda bu duruma çok net ifadeler kullanarak dikkat çekmiştir. Bu noktada yaşananları sorgulamanın ötesinde; atılan adımları, bu adımların öngörülen ve tüm örgütümüzün görevi olan yönelimle uyumunu görmek gerektiği, üzerinden atılamaz bir gerçekliktir. Bu, aynı zamanda yukarıda bahsettiğimiz, sorgulama sonucunda

geliştirdiğimiz tavrın doğru öz kazanmasına da hizmet edecektir.

Sınıf mücadelesinin bugünkü akışı ve seyri omuzlarımıza yükleyebileceğimizden daha fazla görevler üstlenmemizi emretmektedir. Bu görevleri yerine getirme cüretini böylesi süreçlerde ortaya koyabilmek oldukça önemlidir. Düşmanın tüm gücüyle etrafımıza örmeye çalıştığı cendere, her gün biraz daha ağırlaşmaktadır. Bu ağırlığı kaldıracak bir kapasiteye ise ancak ağırlığı anlayıp ona hükmedenler de var olur. Engelleri aşmanın daha ağır olduğu bir gerçek ise bu engelleri aşma iradesinin geleceği yaratacak olan olduğu da bir o kadar gerçektir.

PUSULA

İLKE VE ESNEKLİK ÜZERİNE KISA NOTLAR

"Tek doğru politika, ilkeye dayanan politikadır." Lenin yoldaşın doğru politikaya dair ortaya koyduğu bu özlü ifade gücünü nesnellikten alan, herhangi bir tartışmaya meydan bırakmayacak kadar açık ve berrak olan bir kuraldır.

Peki ilkeye dayanan politika ne demektir? İlkeye dayanan politika, sınıf çıkarlarını esas alan politikadır. İlkeye dayanan politika, proletaryanın kurtuluşunun Marksizm-Leninizm-Maoizm biliminin rehberliğinde olacağına inanan ve her yönüyle buna dayanan politikadır. Koşullar değişebilir. Değişen koşullar sınıf mücadelesi içinde yeni taktikleri gündeme getirebilir. Tüm bu değişimlere paralel olarak gündeme gelen yeni taktikler, yukarıda ifade ettiğimiz ilkeli anlayış ve yaklaşım üzerinde yükselmek zorundadır.

Her komünist partinin mücadelesine ilkeler yön vermelidir. Rüzgara göre yelken açan, koşullara göre politika yapma adına ilkeleri süreçlere feda eden bir partinin sınıf mücadelesinde başarı elde etmesi düşünülemez. Çünkü; sınıf mücadelesi ilkeler üzerinde yürür. Sınıf mücadelesinde bir parti gerileyebilir, yenilgi alabilir, ama eğer ilkeler üzerinde mücadele etmekte istekli ve kararlıysa, yenilgileri zafere dönüştürebilir. Burada zaferin temel harcını oluşturan olgu, ilkeli duruş ve yürüyüştür. İlkeli duruş, ilkeli yaklaşım, duraganlığa hareket kazandıran, sönmeye yüz tutan ateşi alevlendiren bir gücü, dinamiği içinde barındırır. Kısacası gücünü ilkelerden alan mücadele, başarıyı yakalamaya mahkumdur. Keza ilkeler üzerinde pratiğe yönelme yerine, pragmatizmin yön vereceği bir pratik kısa vadede belli kazanımlar elde etse de uzun vadede kaybetmeye mahkumdur. Çünkü böylesi bir pratiğin ilkesi ilkesizliktir.

Bu pratik çizgiyi izleyen partiler devrimci ilkeler üzerinde yaratıkları birçok değeri yok ederek sistemin bir parçası haline getirmişlerdir. Bu sonucu hazırlayan temel olgu, devrimci ilkelerden uzaklaşmadır. Marksizm-Leninizm-Maoizm'in ilkelerini sulandıran her parti öz olarak amacını karartır. Özgür bir geleceğin değil belirsiz bir geleceğin temsilcisi durumuna düşer.

Tüm bu veriler bize şu gerçeği gösteri-

yor; proletarya partileri de sınıf savaşımında çok ağır yenilgiler alabilir. Ya da mücadelede gerileyebilir. Silahlı, örgütlü güçlerini önemli oranda yitirebilirler. Sınıf savaşımı içindeki bu geriye düşüşün moral ve motivasyon bakımından hem örgütlü güçleri hem de ileri kitleleri olumsuz yönde etkileyeceği muhakkaktır. Böylesi dönemlerde geri çekilmeler, feda ruhunda zayıflamalar, olanakların daralması kaçınılmaz hale gelir. Bir diğer tehlike ise; koşulların yarattığı karamsar ruh haliyle herşeye sağdan bakma, yakınmayı bir erdem olarak görme anlayışının giderek yaygınlaşmasıdır. Burada görmemiz gereken en önemli nokta uğruna yaşamımızı ortaya koyduğumuz bir davaya karşı duyduğumuz inançsızlığın, bizi ilkeli yaşamdan uzaklaştırma pratiğine yönelttiğidir. Demek ki ilkeli yaşama, ilkeli militan duruşa yön veren Marksizm-Leninizm-Maoizm'de duyulan inançtır. Bu inancın proletaryanın davası uğruna yaşamımızı tereddütsüzce ortaya koymamız için bize verdiği sarsılmaz güçtür. Yani gücümüzü ilkelerimizden alıyoruz.

Herbirimiz günlük sosyal yaşamımızda ya da siyasal sohbetlerimizde sıkça şu söylemleri duyarız; "çok ilkeli bir arkadaş" ya da "o arkadaşın kurallara alerjisi vardır. Hiçbir ilkesi yoktur." Peki "çok ilkeli bir arkadaş" tanımlaması neye dayanıyor? Tabi ki söylemle pratiğin uyumuna, söylediği her şeyin arkasında durma ve gereklerini yerine getirmek için ortaya bir çaba, bir irade koyma gerçeğine. Elbette ki bu gerçekliği sağlayan bir ideolojik bakıştır, ideolojik duruştur. İdeolojik cephedeki bu sağlam duruş proletaryanın davası için mücadeleyi yaşamın merkezine koyma ve herşeyi buna tabi olarak ele alma ilkeli yaklaşımını bir zorunluluk, bir yaşam tarzı haline getirir. Peki günlük yaşayan, günlük düşünen, güce, ortama göre kendisine yön tayin eden bir bireyin ilkelerinden söz edebilir miyiz? Ya da böyle bir bireyin sınıf savaşımı içinde etki düzeyi var mıdır? En yalın tarzda ifade edecek olursak, tabi ki yoktur. Tam aksine bu bakış açısı ortamı zehirler. İlkesiz duruş, her şeyden önce bireyin savunduğu fikirlere karşı duyduğu inançsızlık, kendisine karşı beslediği güvensizlik ve değiştirme

eyleminde kendini bir özne olarak görme ve cesaretsizliğin ürünüdür.

Aslında tüm bu ilkesizliklerin altında yatan koca iddiasızlığı görmek gerekir. Kavrayışsızlıktan kaynaklanan ilkesiz pratik tutumlar ayrı bir tartışma konusudur. Burada bizim üzerinde durduğumuz, sarfedilen her üç kelimenin birinde ilke deyip ama gördüğü her ağacın gölgesinde yatmayı marifet sayan pratik yaklaşımlardır. Açık olan şu ki, sınıf mücadelesinde gerileyen partiler ya da tek tek bireyler ilkeli bir bakış açısına ve bu bakış açısının yön verdiği bir pratiğe ısrarla yönelirlerse kaybettiklerini yeniden kazanma şansına sahip olurlar. Ama ilkelerine sırtını dönen, ilkesizliği ilke haline getiren her parti ve birey sahip olduğu tüm ilerici değerleri kaybetmekten kendini-kendilerini kurtaramazlar. Çünkü sınıf kavgasında sahip olmaları gereken en büyük silahı yani ilkelerini kaybetmişlerdir.

İlke ve esneklik ilişkisi doğru bir tarzda kurulmazsa, hatalar-yanlışlar dizisi kaçınılmaz hale gelir. Hemen şunu belirtmeliyiz ki, sınıf mücadelesinde ilkelere dayanan esneklikler reddedilmez, bilakis savunulur. Eğer devrimci politika bilimsel sosyalizm kuramcılarının ifade ettiği gibi "somut şartlara" göre yapılacaksa, şartlar ilkeye dayanan pratik esneklikleri dayattığında Marksist-Leninist-Maoistler bunu yadsıyamaz tam aksine gerekeni yapmak zorundadırlar. Tüm mesele göstereceğimiz taktik esnekliğin zamanlamasını doğru yerde ve zamanda yapmaktır.

Bu tıpkı askeri taktiklerin uygulanmasına benzer. Askeri açıdan saldırı taktiğinin uygulanması gereken yerde geri çekilme, geri çekilme taktiğinin uygulanması gereken yerde saldırı taktiği uygulanırsa, askeri hamle başarısızlıkla sonuçlanır. Demek ki saldırı cüretini göstermek başarı için yeterli değildir. Başarı için saldırı cüretini doğru zamanla bütünleştirmek gerekir. İlkeli duruşta tutarlılık, politikanın pratik uygulanmasında esneklik, koşullara uygun olarak ele alındığında, somut ve güncel sorunlar üzerinde geniş güçlerin birlikte harekete geçmesi için pratik bir davranış birliğinin yaratılmasına da hizmet eder. Esnek yaklaşım, esnek tutum elbette ki bir uzlaşmayı içerir. Ama Marksist-Leninist-Maoistler her türlü ilkesiz uzlaşmayı reddederler. İlkeleri karartan, ilkelerin berraklığını yok eden-silikleştiren her türlü esneklik devrimci saflığı bozar, mücadeleye zarar verir. Yukarıda da döne döne ifade ettiğimiz gibi, değişen koşullar, değişen şartlar bizim önümüze ye-

ni taktiklerin uygulanması görevini koyar. Eğer bu taktiklerimiz ilkelere dayanıyorsa ve somut durumla uyumluysa bunları uygulamakta asla tereddüt etmemeliyiz. Değişen koşulların doğru analizini yapmayarak, buna uygun taktik hamle yapmada düşülen zafı pratik, başarısızlıkların yaşanmasına neden olur. Sınıf mücadelesinin tarihi bu yönlü tecrübelerle doludur.

Elbette ki her sorunda olduğu gibi, ilkelere yaklaşımda, politikanın pratik uygulanmasında izlenen esnek tutum vb. konularda proleter yaklaşım ile küçük burjuva yaklaşımlar arasında farklılıklar vardır ve olmak zorundadır. Burada bunun tartışmasına girmeyeceğiz. Ama Marksist-Leninist-Maoistler esneklik adı altında, ilkesizliği ilke haline getiren ve yine ilkeli davranma adı altında her türlü pratik esnekliği yadsıyan ilkel tutumlara karşı uyanık olmak zorundadır.

Bizim için en büyük ilke Marksizm-Leninizm-Maoizm bilimi ışığında halkın çıkarları ve kurtuluşu için savaşmaktır. Değişmeyen tek ilkemiz budur. Bu ilkeye hizmet eden, tüm pratik esneklikleri ve uzlaşmaları sınıf savaşımı içinde göstermek yanlış değil, doğrudur. Kendine güvenen, ilkelere inanan her devrimci parti, her devrimci militan halkın çıkarlarına hizmet eden ortak devrimci pratikler için gereken esnekliği gösterme ustalığını ve cesaretini göstermek zorundadır. Bu ustalığı, bu cesareti gösteremeyenler geniş yığınları birleştirip ortak çıkarları için savaşımına becerisini asla gösteremezler.

Bu konuda son sözü Lenin yoldaşa bırakalım: "Marks ve Engels'in bilimsel sosyalizmin kurucuları olarak kabul edilmeleri boşuna değildir. Onlar her türlü laf beliliğinin amansız düşmanıydılar. Bize sosyalizmin meselelerini (sosyalist taktik meseleleri de içinde olmak üzere) bilimsel olarak koymayı öğrettiler. Ve 1870'lerde Engels, Fransız Blankistlerinin, Komün'den sonra iltica edenlerin, devrimci manifestosunu tahlil ettiği zaman, onların 'uzlaşma yok' biçimindeki yüksekte atan beyanlarının boş bir cümle olduğunu, sözünü sakımsızdan açıkça söylemişti. Uzlaşma reddedilmemelidir. Mesele, şartların, bazen en devrimci sınıfın, en devrimci partisini bile kabule zorladığı bütün uzlaşmalardan geçerek, işçi sınıfının ve onun örgütlenmiş öncüsü olan komünist partisinin devrimci taktiklerini ve örgütünü, devrimci bilinç, azim ve hazırlıklılığını koruyabilmek, güçlendirebilmek, çelikleştirebilmek ve geliştirebilmektir." (Uzlaşmalar Üzerine)

Telafer ateş altında; Siz buna zafer mi diyorsunuz?

“Kaybolmuş bir halk, bir çöl, ölü bir kent.... Ve siz buna zafer mi diyorsunuz?”

“Daha saldırı başlarken, 8 Kasım 2004 günü halkın 200 bin kadarı kentten kaçmıştır ve kalan 100 bin kişi de en ileri teknolojilerle uygulanan işgalci ABD terörünün hedefi olmuştur. Sayıları açıklanmamakla birlikte tüm ajanslar sokakların sivil ölümlerle dolu olduğunu bildirmektedirler... Sokaklar kadın ve çocuk ölümleriyle doludur. Yaralılar ya öldürülmekte, ya da ölüme terk edilmektedirler. Ağır bir ceset kokusunun kaplamış olduğu kentte nefes almak neredeyse olanaksızdır. Saldırının yedinci gününde dahi Irak Kızılay'ına kent merkezine girme ve gıda ve ilaç yardımı yapma izni verilmediği için, kalan kent sakinleri susuzlukla birlikte açlığın da pençesine düşmüşlerdir.”

21 Kasım 2004'te ABD emperyalizminin işgalci askerlerinin Irak'ın Sünni kenti Felluce'ye yönelik gerçekleştirdiği ve adına da “Hayalet Öfke” dediği bir katliam gerçekleşmişti. İşte yukarıdaki cümleler katliamın ardından kente girenler tarafından kaleme alınmıştı. Bugün Felluce hala yaralarını sarabilmiş değil. Ancak onlar daha yaralarını saramamışken, bu kez çoğunluğunun Türkmenlerden oluştuğu söylenen Telafer kentine ABD ve kuklaları tarafından 2 Eylül tarihinden bu yana bomba yağdırılıyor. Yani Telafer

iki haftadır bombalar altında, ev ev yapılan arama ve cinayetlerle yaşamını sürdürmeye çalışmakta. ABD'nin mazereti ise her zamanki gibi “kentnin direnişi yuvası olması ve operasyonun direnişçileri bulmak için düzenleniyor olması”.

ABD ve Irak askerlerinin şüpheli gördükleri her şeye ateş ettiği, 20 yaşın üzerindeki erkekleri gözaltına aldığı, sadece iki günde 144 Iraklı'nın katledildiği, saldırıyı yöneten Amerikalı Tümgeneral Rick Lynch'in askerlere, direnişçileri bulmak için şüphelendikleri yerleşim birimleri yakınlarında kimyasal silah kullanma emri verdiği ve birçok bölgede napalm bombasının kullanıldığı Suriye ile sınır olan kentnin Suriye'den sızan yabancı savaşçıların lojistik üssü haline geldiği iddia ediliyor. Özellikle 5 Eylül'den sonra saldırılarını artıran ABD ve kukla Irak askerleri, 9 Eylül günü ise Irak'ın kukla başbakanı İbrahim Caferi'nin direkt emirleri doğrultusunda “operasyona başladı.” Halkın % 80'inin terk ettiği kentte yıkılmış binaların aralarında yatan cesetlerin büyük çoğunluğunun ise sivil halka ait olduğuna dikkat çekiliyor.

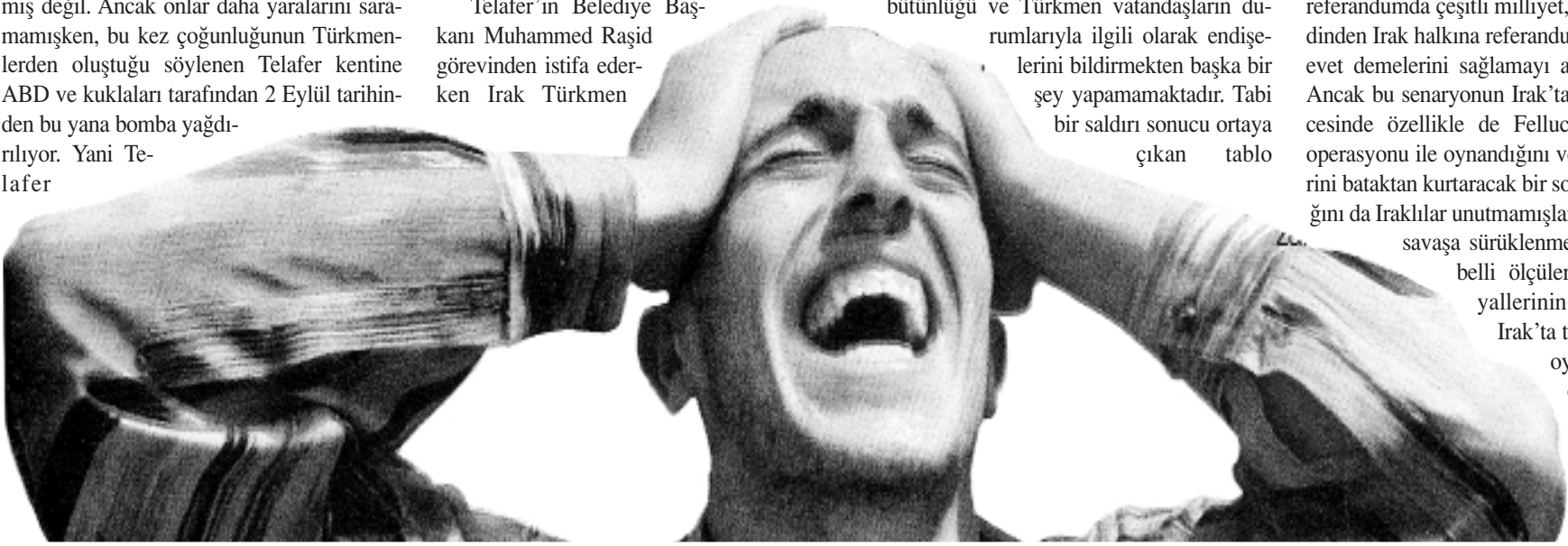
Telafer'in Belediye Başkanı Muhammed Raşid görevinden istifa ederken Irak Türkmen

Cephesi Suriye temsilcisi Ershad Salih yaptığı açıklamada hareketin amacını “Telafer'in gelecekteki haritasını değiştirmek” olarak açıklayarak “Dikkat edilirse seçimler öncesi Telafer'de operasyonlar yapılmıştı. Şimdi referandum öncesi de operasyon yapılıyor” diyerek önemli bir konuya dikkat çekiyor. Irak Savunma Bakanı Sadun Duleymi ise direnişin kaleleri durumunda olan Ramadi, Samarra, Rava ve Kaim halkına da gözdağı vererek “Oralara da geliyoruz” sözleriyle bundan sonraki hedeflerini de açıkladı.

Irak Kürdistanı'ndaki HPG güçlerine yönelik sınır ötesi operasyon gerçekleştirmek için ABD'ye yalvaran, bu olmayınca ABD'yi operasyon için ikna etmek için taklalar atan Türk devleti ABD ve kukla Irak hükümeti tarafından ağırlıklı olarak Türkmenlerin yaşadıkları kentte gerçekleştirilen katliama yönelik ise kılını kıpırdatmamaktadır. Türkiye halkının ABD'ye olan tepki ve nefretini bilen AKP hükümeti bir yandan bu nefret karşısında ABD ile eşit ilişkileri olduğu yalanıyla arada bir kabadayı çıkışlar yaparken diğer yandan uşaklık durumunu teyit edercesine, yapılan katliam karşısında ABD'ye Irak'ın bütünlüğü ve Türkmen vatandaşların durumlarıyla ilgili olarak endişelerini bildirmekten başka bir şey yapamamaktadır. Tabi bir saldırı sonucu ortaya çıkan tablo

üzerine gönderilen 5 tırlık yardım dışında. Ancak Telafer'e yönelik ilgisizlik sadece Türk devleti açısından yaşanmıyor, bunun yanında çeşitli, hatta devrimci ve demokratik uluslararası kurum ve örgütlerden de bu yönlü güçlü bir ses çıkmamakta. Bunu ise sadece anti-emperyalist, işgal ve savaş karşıtı mücadelenin görece zayıflığıyla açıklamaya çalışmak yüzeysel kalacaktır. Bu, sorunun bir yanı sıra kesinlikle daha önemli yanını ise saldırının gerçekleştirildiği bölgenin etnik yapısı ve buradaki halkın işbirlikçi liderlerinin Türk devleti ve gerici-faşist örgütlenmelerle ilişkisi oluşturmaktadır. Ancak nasıl ki Irak halkının direnişini emperyalist işgal karşıtı boyutuyla tamamen sahipleniyor ve destekliyorsak, Türkmenlere yönelik saldırılara sessiz kalmanın bir açıklaması olamaz/olmamalıdır.

Bu katliam operasyonu ABD emperyalistleri ve kuklaları bir yandan Irak hükümetini tanımayan bölge ve kentleri nasıl cezalandırdığını göstererek direnişe ve direnişçilere gözdağı vermekte, diğer yandan da iyice kızışan ancak bir türlü sonuçlanmayan Anayasa tartışmalarının ardından yapılacak referandumda çeşitli milliyet, etnik köken ve dinden Irak halkına referandumda anayasaya evet demelerini sağlamayı amaçlamaktadır. Ancak bu senaryonun Irak'taki seçimler öncesinde özellikle de Felluce'deki katliam operasyonu ile oynandığını ve fakat kendilerini bataktan kurtaracak bir sonuca ulaşmadığını da Iraklılar unutmamışlardır. Hızla bir iç savaşa sürüklenmeye çalışılan ve belli ölçülerde bunun sinyallerinin de verildiği Irak'ta tüm emperyalist oyunlar tükeninceye kadar oynanacak ama sonuçta kazanan Irak halkı olacaktır.

Guantanamo'da zorla müdahale işkencesi

ABD'nin bilinen en önemli askeri işkence adası Guantanamo üssü özellikle Afganistan işgalinin ardından, yakalanan “Taliban ve El Kaide üyelerinin” bu üsse götürülmesiyle gündeme gelmişti. Bu savaş esirlerinin götürülüş biçimleri, başlarındaki çuvalar, ellerindeki ayaklarındaki zincirler vs. orada yaşayacaklarının ve bugün yaşananların/ uygulamalarının işaretlerini veriyordu. Nitekim, Bush yönetimi bu uygulamalara ilişkin, Afganistan işgalinin hemen ardından özel yasalar çıkarmıştı. Tutukluların yargılanması için oluşturulan ve ABD ya da uluslararası hiçbir yargı sistemine bağlı olmayan özel mahkemeleriyle, tamamen Amerikan Savunma Bakanlığının kontrolü altında olan Guantanamo'da bir ayı aşkın bir süre önce tutuklular işkencelere son verilmesi ve yaşam koşullarının düzeltilmesi isteğiyle açlık grevine başlamıştı.

210 savaş esirinin başlattığı azlık

grevinin varlığını önce reddeden ve tam bir sessizliğe bürünen ABD ordusu 2. ayında açlık grevinin varlığını kabul ederek ayrıntılı açıklama yaptı. Açlık grevinde 210 tutuklu olduğu avukatlar tarafından açıklanırken ordu, bu sayının 87 olduğunu iddia etti. Ülkemizdeki egemenlerin tavrına benzeyen bu açıklamaların yanında emperyalizm ile

Guantanamo'da bu gelişmeler yaşanırken savaş ve işgal karşıtları Beyaz Saray önünde toplanarak Irak ve Afganistan'daki işkenceyi protesto etti.

uşaklarının nasıl da halklara karşı aynı yöntemleri birbirlerine ihraç ettiklerini gösteren kanıt, yine ABD ordusunun açıklamaları içinde yer alıyor.

Guantanamo üssündeki hapisane görevlileri açlık grevinde bulunan ve beslenmeyi reddeden savaş esirlerini “sakinleştirici ile uyuttuklarını” ve ardından tüple beslediklerini açıkladılar. Zorla müdahale mantığını “Bize onların sağlığını iyi durumda tutma görevi verildi ve yaptığımız budur” sözleriyle açıklayan hapisane sözcülerinden Jeff Weir, tutukluların iradelerini çiğnediklerinin ve zorla müdahale işkencesi yaptıklarını itiraf etti.

Guantanamo'da tutulan savaş esirleri 11 Ağustos'ta kaleme aldıkları açıklamada, açlık grevinin nedenlerini kamp koşulları, kendilerine yönelik insanlık dışı muamele ve Kuran-ı Kerim'e yönelik saygısızlıklar olarak sıralamışlardı.

MalcolmX Grassroot Hareketi'nden çağrı

MalcolmX Grassroots Hareketi tüm insan hakları örgütlerine, siyah topluluğa, işçi örgütlerine, kültür gruplarına vb. bir çağrı yaparak Katrina Fırtınasından sağ olarak kurtulan kız ve erkek kardeşleriyle dayanışma içinde olmaya çağırdı. Yoksul Siyah halkın “geride kalmasının kendi seçimleri olmadığına” dikkat çekilen çağrıda onların uluslararası olarak da geride bırakıldıkları söylendi. Yapılan çağrıda ayrıca ölenlerin de, ölümden kurtulup sefalet içinde, polis terörü altında, evsiz ve açlıkla boğuşarak yaşamlarını sürdürmeye çalışanların da Siyahlardan oluştuğuna; bu sürecin Yeni Afrikalı (Siyah) halk tarihinde kritik bir dönem olduğuna vurgu yapıldı.

Paris'te ortak basın açıklaması

“Hiçbir saldırı, özgürlük ve demokrasi mücadelesini engellemez...”

Almanya devleti, 5 Eylül tarihinde geniş çaplı bir operasyonla Özgür Politika Gazetesi'ni, Mezopotamya Haber Ajansı'nı ve MİR Müzik gibi kurumları polis ve özel teşkilatıyla bastı. Ayrıca Avrupa'da günlük çıkan Özgür Politika gazetesini yasaklayarak, demokrasi meselesinde ne kadar da “ileri” olduğunu bir kez daha ortaya çıkardı.

Bu saldırı ile yıllardan beri kendilerinin dünyaya “demokrasi” dersi verdiğini iddia eden başta Almanya olmak üzere diğer Avrupa Birliği ülkelerinin demokrasi ve insan hakları meselesinde ne kadar anti-demokratik bir ülkeler birliği olduğu bir kez daha tarih karşısında ispatlanmış oldu. Bu saldırılar plansız ve programsız yapılan saldırılar

değildir. Bunların perde arkasında yatan gerçeklik bir yandan ordunun 30 Ağustos'ta yaptığı ve Roj TV gibi Kürt medyasını hedef gösteren açıklamaları iken, bir diğer yandan ise Almanya'da yaklaşan erken genel seçimlerde SPD'nin oy avcılığına çıkarak, şoven ve gerici kesimlerin oylarını almak için yapılan seçim yatırımlarıdır. Çünkü uzun yıllardır Almanya'da çıkan ve dağıtım yapılan Özgür Politika gazetesi, şimdiye kadar aynı yayın politikasını izlemesine rağmen bu türden bir yasaklama girişimi ile karşılaşmamıştır.

Nihayetinde düzenlenen saldırıların karşısında tavır sergilemek amacıyla Paris'te İşçi-köylü, Atılım, Devrimci Demokrasi, HÖC ve Odak okur ve üyeleri 6 Eylül akşamı saat 18:00'de bir basın açıklaması düzenledi.

Basın açıklaması, devrim ve

sosyalizm mücadelesinde şehit düşenlerin anısına yapılan bir dakikalık saygı duruşuyla başladı. Ardından yapılan konuşmada “bu saldırılar tüm demokratik kurumlara, muhalif basına yönelik saldırılardır” denildi. “Özgür basın susturulamaz”, “Yaşasın halkların kardeşliği”, “Yaşasın devrimci dayanışma” ve Türk devletiyle Avrupa Birliği'ni teşhir eden sloganların atıldığı basın açıklamasında “Avrupa Birliği'nin Yeni Kölelik Antlaşmalarını Kabul Etmiyoruz”, “Özgür Politika Susturulamaz” vb. dövizler taşındı. Özellikle son saldırı özgülünde tüm anti-demokratik uygulamalara karşı bir kez daha Avrupalı emperyalistlerin baskıları teşhir edilerek, halkımızın bu duruma tepkisiz kalması noktasında çağrı yapılmaya etkinlikle sona erdi.

(Paris İK okurları)

Kızıl Meydanda eylem

Kızıl Meydan'da toplanan yaklaşık iki bin kişi, ellerinde orak-çekiçli bayraklar ve Lenin, Stalin posterleri ile bir gösteri düzenledi. Rusya Komünist Partisi ve illegal Bolşevik Parti önderliğinde gerçekleştirilen gösteride, Putin'in politikaları eleştirildi. Çeçenistan savaşı, Irak'ın işgali, son dönemde artan işsizlik, enflasyon ve yolsuzluklardan Putin'in sorumlu olduğunu belirten grup, Kızıl Meydan'dan Kremlin Sarayı'na doğru yürüyüşe geçti. Burada polis barikatı ile karşılaşan grup barikata yüklendi, polisin coplarla ve göz yaşartıcı gazlarla saldırdığı grupta birçok kişi yaralandı. 10 kişinin gözaltına alındığı olaylar sırasında yüzleri maskeli Bolşevik Parti militanları ara sokaklarda toplanarak eyleme de-

vam etti.

Bolşevik Parti, eylem ve ardından çıkan çatışma ile ilgili yaptığı açıklamada; Putin iktidarının gerçek yüzünü bir kez daha ortaya koyduğunu ve mücadelenin Rusya'dan kapitalizm sökülüp atılacağı kadar ve tekrar, tüm iktidar Sovyetlere geçinceye kadar süreceğini, eskiden olduğu gibi Kremlin'de, emekçilerin orak-çekicinin dalgalanacağını, bunun için gerektiğinde Bolşeviklerin yaşamlarını feda edeceklerini belirtti.

Evrensel Bakış

ALMANYA SEÇİMLERİNİN SONUCU VE GÖSTERDİKLERİ

Seçim fiyaskosu içinde iktidar için son poker kozları da çökmüş çare olamaz!

İktidar hırsının girdabında dalan hala SPD'li başbakan Gerhard Schröder ve CDU Başbakan adayı CDU Başkanı Angela Merkel arasında tam bir poker kavgası başlamış durumdadır.

Seçimlerin birkaç gün ertesinde detaylı analizler yapmak pek mümkün olmasa da, genel olarak söylenebilir ki;

Almanya seçimleri, hem iktidar ve hem muhalefet partileri açısından tam bir fiyasko ile sonuçlanmıştır. Seçimler bitti ama... sistem partilerinin 'yönetememe krizi' derinleşti ve daha üst bir evreye yükselmekle kalmadı, parlamenter düzen politik anlamda geçici de olsa 'felç' oldu.

Seçim komitesinin resmi sonuçlarına göre sandıklara yansıyan durum şöyledir:

CDU/CSU: %35,2 (225 Sandalye), SPD:% 34,3 (222 Sandalye), FDP:% 9,8 (64 Sandalye), Yeşiller:% 8,1 (51 sandalye), Sol/PDS:% 8,7 (54 Sandalye), Diğerleri:% 3,9

613 sandalyelik Almanya parlamentosunda salt çoğunluk olan 307 sandalyeyi kimse tek başına alamadığı gibi ikili ittifaklarla buna ulaşmak mümkün görünmemektedir. Bu durumda birçok koalisyon ihtimalleri tartışılmaktadır. Ne var ki; bunların içinde iki ihtimal en gerçekçidir. Büyük koalisyon SPD/CDU/CSU koalisyonu veya yeniden seçim. Bundan daha az gerçekçi ihtimal de CDU/CSU-FDP-Yeşiller ittifakıdır. Bütün bu durumlar şunu göstermektedir ki, Almanya 2. Paylaşım Savaşı sonrası en büyük hükümet krizi ile karşı karşıyadır. Patronlar cephesinden bu durum 'felaket' olarak adlandırıldı bile.

Yönetememe krizi; yani kitlelerin fiili

olarak eskisi gibi yönetilmek istememele-ri ve burjuvazinin eskisi gibi yönetemez durumda olmasıdır. ATIF, KRW eyaleti seçimleri ertesi gündeme gelen erken seçim kararının ardından tavrını deklare ettiği açıklamasında bu krize dikkat çekmiş ve şunları bildirmişti:

“Almanya'yı, SPD/Yeşiller hükümetinin halk/sosyal değerler düşmanı politikalarından kaynaklı, büyük bir kin ve nefret dalgası sarmış durumdadır. SPD yüz binlere varan oranda üye, taraftar ve seçmen kaybına uğramaktadır. Bütün diğer burjuva partiler de bu durumdan nasibini almaktadırlar. Medya tarafından alternatif olarak gösterilen muhtemel CDU/CSU ve FDP koalisyonu ancak hükümet krizinden çıkmak için bir imdat freni misyonunu üstlenebilir. Aynı zamanda seçimler sonrası büyük koalisyon (SPD/CDU) kurulma ihtimali de yüksektir.”

İlginçtir ki; hükümet olma ya da yeni hükümette yer alma sevdası ile 'kendilerinin kazandıklarını diğerlerinin ise kaybettiklerini' söylemeyen parti yoktur. Aslında kaybedenler halk düşmanı sosyal-siyasal yıkım politikalarını derinleştirme ekseninde fikir birliği ve işbirliği oluşturmuşlardır. Sol/PDS hariç hepsi sosyal-siyasal yıkımı derinleştirme doğrultusunda birleşmişlerdir. Sol ittifakı kitlelerin hoşnutsuzluğunu arkasına almayı becerse de, bu parti Willy Brandt'a ait ortanın solunu oluşturma hayalini O. Lafontaine ve G. Gysi'nin ağızlarından seçim akşamı resmen deklare etmekle durduğu fay hattının kırılmasını da açıkça göstermiş oldu.

Muhtemel hükümet modelleri içinde sayılan büyük koalisyon, trafik lambası koalisyonu (SPD-Yeşiller-FDP), Karma

koalisyon (CDU-FDP-Yeşiller) ya da SPD-Yeşiller-Sol/PDS gibi denge arama girişimleri, yönetememe krizinin derinleşmesini engelleyemeyecektir artık. 61 milyon seçmenden 15 milyon civarında bir kitlenin seçimlere gitmemesi ve ilk defa seçimlere katılma hakkını elde eden 18 yaşına girenlerin katılım oranlarının sürekli düşmesi ve genel olarak genç seçmenlerin burjuva siyaset tarzına ilgisizliği düşündürücü ve ciddiye alınması gereken bir durum olsa gerekir.

Almanya'da faaliyet yürüten göçmen örgütlerimiz seçim sonuçlarını daha detaylı değerlendirerek adımlarını ve gelecekteki görevlerini kısa zamanda netleştirecektir. Ancak bu kısa evrede söylemek gerekirse ezilen/emeği gaspedilen bütün emekçiler ve göçmenlere yapılan saldırılar açısından durum daha iyi gitmeyecektir. Tersine bu seçim ve yönetememe krizlerinin sonuçları kitlelerin sırtına yüklenerek içinden çıkılma yolu denenecektir. Ama kitle hareketleri seçim sonuçlarını iyi okur da, parlamento dışı ve gerçek muhalefeti birleştirebilirlerse rüzgar emekçiler lehine dönebilir. Bu açıktır ve durum doğru idrak edilmelidir. Saldırı ve mücadeleyi geliştirme imkanları diyaletik olarak birbirinin önkoşullarıdır. Çünkü Siemens bu seçim kargaşasında 10.000 işçiyi işten atacağını açıklamıştır. Patronlar yeni tehditlerle hem kendi kukla partilerini hem de kitleleri tehdit etmeye ve 'Almanya'nın menfaati için uyuşmanın yollarını' arama gibi sahte sorumluluk çağrılarını dillendirmeye başlamışlardır bile. Bu sahte sorumluluk safsatalarına karşı işçilerin kendi meselelerini ciddiye alan sorumlulukları da sömürü yöntemlerinin anti-tezi olarak mücadele geliştirecektir

Bu durumda söylenebilir ki; Bu seçim Almanya'nın uluslararası prestijini zedelemiş, iç dengesini ciddi biçimde sarsmıştır. Sonuçlar emeğe ve onun haklarına karşı Agenda 2010 adı altında başlatılan salvo atışlarına karşı bir cevap olmuş ve

bu yıkım yasalarının iptalini isteyen kesimlerin gerekçelerini güçlendirmiştir. O halde sosyal yıkım karşıtı hareket tarzımızı bu sonuçlar kapsamında yeniden değerlendirmek ve birliği genişletme taktikleri geliştirmek durumundayız. Bizim ve birçok göçmen demokratik kurumların açıktan destekledikleri MLPD/Açık liste birinci tercih oylarında yaklaşık 16 bin, ikinci tercih oylarında 45 bin alarak en son katıldıkları 94 seçimlerine oranla iki kat artış sağlamışlardır. Özellikle doğuda oylarını artırmışlardır. Bu parti Hartz IV yasalarına karşı aktif tavırları sayesinde yerli devrimci demokrat kitle tarafından desteklense de, birçok taraftarı tercihlerini baraj sıkıntısından dolayı başka partilerden özellikle de sol partiden yana yapmışlardır.

Buna rağmen MLPD ve diğer devrimci yerli kamuoyu ile Agenda 2010, anti-terör yasaları, göçmen hakları, savaş/küreselleşme karşıtı mücadeleler içinde daha güçlü buluşmanın potansiyeli gelişmektedir. Önümüzdeki kısa, orta ve uzun vadeli dönemde Almanya'da burjuvazinin yönetememe krizine ve genelde Avrupa ve dünya çapında derinleşen ekonomik-siyasal krizlere paralel olarak kitle mücadeleleri yelkenlerine rüzgar depolayarak yükseleceklerdir. Bu nedenle açıkça söylenebilir ki, kaybeden burjuvazi, kısmi de olsa kazananlar emeği gasp edilen ve horlanan kol ve fikir emekçisi milyonlarca yığınlar olmuştur. En azından kamuoyunda mücadele nabzı yeniden atmaya başlamıştır. Bundan sonraki süreç parlamento dışı sol/devrimci/muhafif güçlerin kendilerini bir irade olarak ortaya koymalarına bağlıdır. Anti-emperyalist (anti-kapitalist), anti-faşist mücadelenin uluslararası odaklarda ve ortak paydalar da buluşma fırsatları bu seçim sürecinde ve sonuçlarında görüldüğü gibi güçlenerek belirginleşmektedir. Önemli olan gelişmeleri ve fırsatları doğru okumak ve süreci ezilen dünya halkları lehine ilerletecek eylem ve birlikleri fiili büyütme.

Dumanlı'dan Kadıvakkı'na...

Diinin anlamını tamamlayan bugündür!

27 Eylül 1998'de Tokat Almus'a bağlı Varzıl köyü yakınlarında, Tokat ile Sivas arasında yükselen Dumanlı dağında TKP/ML TİKKO gerillaları ile TC askerleri arasında çıkan çatışmada gerillalardan Bahattin Günel (Eyüp), Leyla Karakoç (Nilüfer), Ümit Güner (Ümit) ve Zeynel Çalpar (Bakış) Karadeniz'i kızıştıranlar arasında yazdılar adlarını tarihe.

Bahattin Günel, Tokat Almus'a bağlı Dadukta (Çambulak) köyü doğumludur. Bir süre milislik yaparak gerillaya yardımcı oldu. Çalışmak için gittiği İstanbul'da TMLGB'de örgütlendi. Daha sonra 1994'te gerillaya katıldı. Çalışmaktan zevk alarak çalışmak, "olmaz" denilen olur hale getirmek, emeğin bilincinde olmak onda somutlaşan özelliklerdi. 27 Eylül'de O, birlik komutanı olarak son mermisine kadar çatışarak yoldaşlarıyla birlikte kucakladı Karadeniz'i.

Leyla Karakoç, sınıf mücadelesi içerisinde kadının duruşu anlatılırken, her daim örnek verilecek yiğit ve savaşçı bir kadındır. Evli ve iki çocuğu olmasını mücadele önünde bir engel olarak görmemiş ve gerillaya katılmıştır. Bu

noktada feodal evliliğini bitirme kararını veren de kendisidir. 1996'da gerillaya katılır. Dersim doğumlu olan Leyla Karakoç, ezilen emekçi kadınların prangalarını kırmasında örnek alınan tavrıyla hafızalarda hak ettiği yeri edinmiştir.

Ümit Güner, Mersin Tarsus doğumludur. Proletarya Partisi'nin düşünceleriyle '95 yılında üniversitede okuduğu Simav'da tanıştı. Kısa bir dönem TMLGB'nin Çukurova Bölge Sorumluluğu'nu yaptı. '98 yazında gerillaya katılırken "düzenin hiçbir olanağı benim için hiçbir şey ifade etmiyor. İnsanlaşmanın tek yolu savaşta yerini almak. Bu yolda tereddüt etmeyeceğim" diyerek sınıf mücadelesinin engin denizine atılmıştı.

Zeynel Çalpar, Tokat Almus'a bağlı Gevrek köyünde doğdu. Bulunduğu lisede faaliyet yürüttü. O, yaşı değil insanın yüreğinin büyüklüğünün önemli olduğunu ortaya koydu, yaşamı ve ölümüyle.

Üç yıl sonra tarihler yine 27 Eylül'ü gösterdiğinde, 1998'de yazılan yalın destanın aynı emekle farklı ellerde yazılışı ortaya çıkıyordu 2001'de. Tokat Almus Kadıvakkı köyünde TC askerleriyle

TKP/ML TİKKO gerillaları arasında çıkan çatışmada Mehmet Şahin ve Cihan Fındık şehit düşüyordu.

Mehmet Şahin, 1974 Tokat Merkez'e bağlı Bağderesi köyü doğumludur. Mücadeleyle 1994 yılındaki tanışıklığını 1996'da gerilla saflarına katılarak devam ettirdi. İki kış dışarda geçirmesine, ayaklarının soğuktan yanmasına, aylarca süren soğuğa, açlığa, yorgunluğa göğüs gererek kendi gücünün farkına vardı. 27 Eylül'de ölümün üstüne gözünü kırpmadan gidendi O.

Cihan Fındık, 1979 Dersim Pertek doğumludur. Köyü gerillayla iç içedir. İstanbul'a gittiğinde de ilişkiye geçer ve TMLGB'de örgütlenir. İşçi alanında çalışma yürütür ve bir süre sonra ilişkisi kopar. İzmir'de TMLGB'de tekrar örgütlenir. Çocukluk düşlerini yerine getirir ve 2000 yazında gerillaya katılır. Sinan Günel'in hesabını soracak eylem minde olduğunu duyunca heyecan ve sevinçten yerinde duramaz. Mehmet ve Cihan bu görevi yerine getirirken şehit düşse de, yoldaşları Kadıvakkı'nda gerçekleştirdikleri eylemle onların görevini tamamlamıştır.

Tam da kavganın mücadelenin kolektifliğine, sürekliliğine uymaktadır bu durum. Bayrağı bugün taşıyan düşüğünde, yarın onun yerine gelen hem o boşluğu doldurmak hem de daha yukarı taşımak sorumluluğuyla karşı karşıyadır. Bu noktada şehitlerimizi anmak, verdikleri mücadeleyi bugün daha yükseklere taşımakla mümkündür. Bu yüzden geçmişin anlamının tamamlanması bugünkü gelişen pratikle mümkün olacaktır.

KAVGADA ÖLÜMSÜZLEŞENLER...

Ergin Altın: TKP/ML saflarında mücadele yürüten Altın, 1954 Ardahan Hanak Suluçayır köyü doğumludur. 30 Eylül 1978'de Ardahan'ın Damal ilçesinde Seyfettin Çelik adlı bir faşist tarafından katledildi.

Cuma Polat: 2 Ekim 1979'da DDKD'li sosyal faşistler tarafından Siverek'te katledildi.

Osman Özcan Doyuranlar: Haziran 1982'de gözaltına alındı, Ekim ayı içerisinde Lüleburgaz'da işkencede katledildi.

Amutka Şehitleri: Dersim Hozat Amutka mezarında 26 Eylül 1983'de çıkan çatışmada TKP/ML TİKKO gerillaları Ali Karadağ, Aziz Süer ve Murat Diri şehit düştü. İhbarcıları iki ay sonra TKP/ML tarafından ölümle cezalandırıldı.

Hıdır Yeter: 1963 yılında Dersim Hozat Taçkirek (Kavuktepe) köyünde doğdu. 25 Eylül 1986'da Erzincan Tercan'a bağlı Yollarüstü karakolu baskını sırasında çıkan çatışmada yaralandı ve işkencede katledildi.

Mustafa Tekin: Dersim Nazimiye Pane (Bostanlı) köyünde doğdu. 6 Ekim 1987'de Edirne'de Meriç nehrini geçerken boğularak yaşamını yitirdi.

Kemal Yıldırım: 1931 Erzincan Tercan doğumludur. 1967'de Almanya'ya gitti. 1976'da ATİF kurucuları arasında yer aldı. 5 Ekim 1991'de yakalandığı hastalık nedeniyle yaşamını yitirdiğinde Parti Aday Üyesiydi. Şehit düştükten sonra Onur Üyeliği ile taçlandırıldı.

Aslan Yıldız: TKP/ML taraftarıydı. Dersim Ovacık Karaoğlan köyü doğumludur. 1994 yılının Ekim ayında kontrgerilla tarafından kaçırılarak katledildi.

Pülümür Şehitleri: 1990 yılı sonlarına doğru olası bir TC-Irak savaşında "haksız savaşı haklı iç savaşa çevirme" ilkesi doğrultusunda TKP/ML'nin halk savaşına katılma çağrısına yanıt verenlerin içinde, TMLGB'de örgütlü bulunan Medet Hoşafçı, Yılmaz Talayhan, Halil Erciyas ve Ayhan Altunbaş da vardı. Diğer birliklerle buluşmak üzere Dersim Pülümür ilçesinde konakladıkları sırada ihbar edilirler ve çatışmaya girmeden 3 Ekim 1990'da katledilirler. İhbarcıları daha sonra TKP/ML tarafından ölümle cezalandırıldı.

Ölüm Orucu Şehitleri: Özlem Durakcan, 28 Eylül 2001 (DHKP-C), Zeynep Arıkan Gülbay, 27 Eylül 2001 (DHKP-C), Ali Rıza Demir, 27 Eylül 2001 (DHKP-C), Ayşe Baştımur, 28 Eylül 2001 (DHKP-C), Mustafa Coşkun (tedavi olurken şehit düştü), 3 Ekim 2001, TKP(ML).

İlyas Has: 12 Eylül AFC'sinin birçok devrimciyi katlettiği darağaçlarında Devrimci-Yol'un önderlerinden İlyas Has, 7 Ekim 1984'te ölümsüzleşti.

Osman Yaşar Yoldaşcan: 1949 Giresun doğumludur. ODTÜ'de öğrenci gençliğin mücadelesinde yer alır. Daha sonra işçiler içinde çalışma yürütür. 1977 Mayıs'ında yoldaşlarıyla TİKB'yi kurdu ve seçilen MK içinde yer aldı. 29 Eylül 1980'de İstanbul Bağcılar'da kurulan pusuya çatışarak yanıt verdi ve şehit düştü.

"Yıllardır sizi bekledim, gözlerim yollarda kaldı"

Partizan Şehit ve Tutsak Aileleri olarak bir süredir olanaklarımız ölçüsünde diğer illerde bulunan şehit ailelerimizi ziyaretlerimizin bir parçası olan Dersim'de de birçok ailemizi ziyaret ettik. Bunlardan 92 yılında Erzincan'da şehit düşen Özlem Sürgeç'in annesiyle söyleşi yaptık.

- Bize Özlem yoldaşı anlatır mısınız?

- Hoş gelmişsiniz, sefa gelmişsiniz. Özlem'in burada çok sevdiği, iyi anlaştığı bir arkadaşı vardı. Yıldız'dı ismi. (Yıldız Ayrıcı) Birlikte büyüdüler, birlikte okuyup lise diplomalarını aynı gün aldılar, aynı gün de gerillaya gittiler. Özlem beni kandırdı, dedi ki "ana biz diplomalarımızı birine gösterip geleceğiz." Oysa ki dağa çıkmışlar. Ben komşuya gitmişim. Eve bir de geldim ki kız

yok. Kardeşine sordum, bilmiyorum dedi, aradık ta-

radık yok. Birkaç zaman sonrasıydı, bana telefon açtı. Dedim ki "yavrum gel, teslim ol asker seni arıyor", bana kızdı "anne sen deli misin ben bu yolda ölürüm yine de o zalimlere teslim olmam" Öyle inançlıydı.

- Sizlerle ilişkileri nasıldı?

- Babasından biraz çekinirdi, çünkü babası devrimcilere kızardı. Çok çektim babasının elinden ama bana, kardeşlerine çok düşkündü, ailede benzeri yoktu. Biz komşularla biraz tartışsak bize kızardı. "İyi geçinin, konuşarak sorunlarınızı çözün" derdi. Evde sessizdi ama dediğinde de inatçıydı.

- Gerillalarla, devrimcilerle ilgili neler anlatırdı size?

- Bize sırrını çok vermezdi. Yıldız'la daha çok dertleşirdi. Hep birlikte gezerlerdi onların köyünde. Sık sık bostana girerlerdi. Ben ne bileyim ki orada gerillayla konuşmuş. Eve geldiğinde sanki yüzünde güller açardı. Bize devrimcilerin köylerde gezdiğini, çok iyi insanlar olduğunu, haksızlıkları ortadan kaldıracaklarını anlatırdı. Ne bileyim ki kendi de dağlara sevdalanıp gidecek?

Vurulduğu zaman biz geç haber aldık. O zaman köyde bir arkadaşı vardı. O kadar üzülürdük ki. 8 gün ağzına lokma koyma-

dı, çok ağladı. Onun olduğunu anlamamışlar. Gaziantep'li bir aileye, asker "bu sizin kızınızdır" demiş. Onlar da memleketlerinde toprağa vermişler. Sonra bize haber geldi ki O, Özlem'miş. Gittik mezar tespiti yaptırıldı, ama buraya getiremedik yavrumu, orada kaldı. Şimdi madem ki geldiniz kızımın mezarını buraya getirirseniz sizden başka şey istemem.

- Bize söylemek istediğin başka bir şey var mı?

- Valla benim Partizanlara gönülüm kırılmış. Neden dersin? Beni 10 sene sonra mı hatırladınız, bu birincisi. Yıllardır sizi bekledim, gözlerim yollarda kaldı. İlk defa bu sene sizler geldiniz, gönülüm sevindi. Gelmediniz diye çok üzülürdüm. Artık saçlarım beyazlandı, yaşlandım. İnan ki Düğün Baba şahit olsun, kalbim yine de kırık. Kalbim yaralı ama aklım Partizanlarda kaldı. Bunu hiç unutmayın, gidin arkadaşlarınıza da söyleyin. İyi yaptınız, ama çok zaman geçti. Yine de her zaman gelin kapım açıktır. Diğer Partizancılara da Allah bileklerine kuvvet versin. Hiçbiri ölmesin... Anaların canı yanıyor ama mücadeleye devam etsinler. Diyeceğim budur. Gazeteni de getirin ben de göreyim.

Partizan Şehit ve Tutsak Aileleri

Zulmün ve direnişin iç içe geçtiği yer: **ULUCANLAR**

olayın oluşumunu şöyle aktarmaktadır:

-Ankara Merkez Kapalı Cezaevi'nde 4. ve 5. koğuşlarda kalmakta olan siyasi mahkumların büyük bir kısmının uyumakta olduğu bir sırada 26 Eylül 1999 günü sabaha doğru saat 04:00'te, 6. ve 7. koğuşların çatılarından hiçbir uyarı yapılmadan tarama atışı başlamıştır.

-Ateşten korunmak için 4. koğuşa geçmeye çalışan mahkumların üzerine, 4. koğuşun yanındaki 3. gözetleme kulesinden hedef gözetilerek ateş edilmiş ve bu atışlarda Halil TÜRKER ve Abuzer ÇAT isimli tutuklular yaşamlarını yitirirken, Ümit ALTINTAŞ ve Zafer KIRBIYIK yaralanmışlardır.

-Mahkumlar, yaralı arkadaşlarını da taşıyarak 4. koğuşun havalandırmasına ve koğuş içine çekilmeye çalışmışlar, ancak görevliler (Robokop giysili polis ve askerler, özel tim elemanları, gardiyan ve sivil giysili kişiler) yayılım ateşi ve hedef gözeterek ateş etmeye devam etmişlerdir. Bu sırada Nevzat ÇİFTÇİ ve Önder GENÇASLAN koğuşa girmeye çalışırken yaralanmıştır.

-4. koğuşun havalandırmasına ve koğuş içine çekilen siyasi mahkumların üzerine uzun bir süre ateşli silahlar ve

mahkumlar yaralanmayı göze alarak koğuşa çekilmişlerdir. Ancak buna rağmen gaz ve köpükten bile kendilerini koruyamayan insanların üzerine yoğun bir şekilde ateş edilmeye devam edilmiştir.

-Saat 11:00 sıralarında içerde kalmaları mümkün olmayan siyasi mahkumlar yoğun ateşe rağmen dışarı çıkmaya karar vermişlerdir. Kol kola girerek dışarı çıkan insanların üzerine ateş edilmeye devam edilmiş ve bu sırada birçok siyasi mahkum üzerlerine sıkılan kurşunlar ile yaralanmıştır.

-Bir kısım siyasi mahkumlar yaralı olduklarından veya yoğun ateş nedeniyle koğuşta kalmış ve içeri giren görevliler tarafından ateşli silahlarla taranmışlardır. Aziz DÖNMEZ bu tarama esnasında öldürülmüştür. Havalandırmaya çıkan siyasi mahkumlar ise robokop giysili ve kar maskeleri takmış yüzlerce görevli tarafından, demir ve plastik coplara, itfaiyenin kullandığı kancalı demirlerle ve silah dipçikleriyle dövülmüşlerdir.

-Sistemli işkenceye tabi tutulanların isimlerinin görevliler tarafından bilindiği, bunların ayıklanarak ayrı bir bölmeye götürüldüğü, bu kişilerin aralarında Habib GÜL, İsmet KAVAKLIOĞLU, Cemal ÇAKMAK'ın da bulunduğu, bu kişilerin koğuş temsilcileri oldukları, Habib GÜL ve İsmet KAVAKLIOĞLU'nun burada dövülerek öldürüldükleri belirtilmiştir. Cemal ÇAKMAK'ın ise kafasına ve bacağına kurşun sıkılmış, öldü sanılarak bırakılmıştır.

- Bazı anlatımlara göre telsizlerden, "20-30'unu gözden çıkarıdık, ateşli kullanın, gaz kullanın" şeklinde anonslar geçmiştir.

Avukatların yazdığı raporların sonuç kısmında "hamama götürülene kadar Cemal ÇAKMAK ve İsmet KAVAKLIOĞLU'nun hiçbir yara almadıklarına onlarca mahkum tanıklık etmesine rağmen, darp ve ateşli silah yaralanması nedeni ile ölmüş olduklarından, etkisiz hale getirildikten sonra infaz edilmiş oldukları; ölenlerden Önder GENÇASLAN, İsmet KAVAKLIOĞLU, Nevzat ÇİFTÇİ ve Mahir EMSALSIZ'in hayatlarının burulmuş olduğunun ve başkaca işkence izlerinin tarafımızdan tespit edilmiş olması, Ankara Merkez Kapalı Cezaevi'nde mahkumların planlı ve öldürmeye yönelik bir saldırı, işkence ve infaz olayıyla karşı karşıya kalmış olduklarının ortaya çıktığı sonucuna varmış bulunmaktayız" denilerek katliam ortaya konulmuştur.

Katliamın boyutlarını gizlemek için, cenazeleri kaçırılmış, otopsilere avukatların girme talebi reddedilmiştir. Cenaze törenleri, yeni saldırı alanlarına çevrilmiş, anaların, evlatlarının ölüsünü mezarlara ağıt yakarak koymasına dahi izin verilmemiştir.

Ulucanlar'da şehit düşen Halil Türker, Tokat Merkez'e bağlı Bolus (Aktepe) köyünde 1973 yılında doğmuştur. Küçük yaşlarda çalışmaya başlamıştır. Tokat Devlet Hastanesi'nde çalışırken sendikal örgütlenme çalışmaları yürütmüştür. '97 yılında gerçekleştirilen bir eylem sonrası gözaltına alınmış ve tutuklanarak Ulucanlar Hapishanesi'ne konulmuştur. Burada kaldığı iki yıl boyunca Parti temsilciliğini layıkıyla yerine getirmiştir. Başından aldığı kurşunla şehit düşerken, yüzündeki gülümseme her koşulda teslim alınamazlığın bir işareti olarak yerleşmiştir hafızalara...

GÜN'DE DÜN..

23 Eylül

1969. Ortadoğu Teknik Üniversitesi (ODTÜ) öğrencisi **Taylan Özgür** İstanbul'da polis kurşunuyla öldü.

1974. Şilili şair **Pablo Neruda**, askeri diktatörlükçe gözaltında katledildi.

26 Eylül

1990. Eski Milli İstihbarat Teşkilatı (MİT) müsteşar yardımcısı **Hıram Abas** İstanbul'da Devrimci-Sol tarafından ölümlü cezalandırıldı.

29 Eylül

1976. İstanbul Profilo Fabrikası işçilerine polis saldırdı. **Yakup Keser** adlı işçi öldü.

1 Ekim

1949. Mao Zedung önderliğinde Çin Halk Cumhuriyeti kuruldu.

1964. İstanbul Üniversitesi Senatosu, öğrenci tepkisi üzerine, harç zammını geri aldı.

1976. Tüm Öğretmenler Birleşme ve Dayanışma Derneği, TÖB-DER genel merkez ve şubeleri kapatıldı.

2 Ekim

1968. Meksika'da üniversite işgali. Meksika güvenlik güçlerinin müdahalesi üzerine yüzden fazla öğrenci öldü.

1980. Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu (DİSK) avukatlarından Ahmet Veziroğlu emniyette ölü bulundu(!) Bursa Emniyet Müdürlüğü, Veziroğlu'nun Emniyet binasından atlayarak intihar ettiğini iddia etti.

1984. 12 Eylül 1980 sonrası ilk grev Tuzla'da iki tersanede başladı.

3 Ekim

1981. Belfast'ta, İrlanda Cumhuriyet Ordusu (IRA) tutuklularının yaptığı açlık grevi bitti. Açlık grevi 7 ay sürmüştü ve aralarında Bobby Sands'in de bulunduğu 10 IRA üyesi ölmüştü.

5 Ekim

1972. İstanbul'daki Demir Döküm fabrikasında 2500 işçi greve çıktı.

6 Ekim

1970. Adana'da Güney Sanayi Fabrikası'nda çalışan 3500 işçi 300 me-muru rehin aldı.

26 Eylül 1999 tarihinde, Ankara Ulucanlar Hapishanesi'nde saat 03:00 sıralarında bir katliam yapıldı. İnsanların uykuda olduğu gecenin en karanlık saatinde, devlet dört duvar arasındaki tutuklulara karşı ilk defa silah kullandı. Otomatik tüfeklerle, kimyasal gazlarla, köpüklerle, dipçikle, copla şiddetin her tür-lüsünün uygulandığı bu vahşi katliamda on devrimci tutsak katledildi.

Olayın öncesinde, Ulucanlar Hapishanesi 4 ve 5. koğuşlarında kalan devrimci tutsaklar 40 kişilik koğuşlarda 100 kişinin kalmasının sağlıklı olmadığını dile getirerek, hapishane idaresinden koğuş talep ettiler. Günlerce tutsakların taleplerine karşılık vermeyen idare, bir süre sonra görüşmeleri de keserek bu talepleri geri çevirmiştir. Bunun üzerine fiili olarak boş bir koğuşa geçen tutsakların eylemi "hapishanede tünel kazıyorlar" denilerek katliam hazırlığı için bahane edilmiş ve 26 Eylül gecesi planlanan katliam gerçekleşmiştir. Elleri kalaslarla, coplara, bombalarla, silahlarla savaş alanına dönen hapishanenin hamamı da işkencehaneye çevrilmiş, işkenceler burada da devam etmiştir. Sağ kalan tutsaklar başka hapishanelere işkence eşliğinde sevk edilmiş, tedavileri dahi yapılmamıştır. Devlet bununla da yetinmemiş, sakat ve yaralı tutsaklara "birbirinizi öldürüyorsunuz" diyerek yıllara varan davalar açmıştır.

TKP/ML'den Halil TÜRKER, DHKP-C'den, İsmet KAVAKLIOĞLU, Ahmet SAVRAN ve Aziz DÖNMEZ; TKP(ML)'den Mahir EMSALSIZ, Önder GENÇASLAN; TKİP'den Nevzat ÇİFTÇİ (Habib GÜL), Ümit ALTINTAŞ, TİKB'den Zafer KIRBIYIK, MLKP'den Abuzer ÇAT bu katliamın sonunda ölümsüzleşerek tüm dünyaya TC faşizminin görüntülerini sundular ölümleriyle. Tanınmaz hale getirilmiş ve işkence yapılmış cesetler, TC demokrasinin göstergesi oldu.

Avukatlardan oluşturulan bir heyet

gaz bombaları ile saldırıldıktan sonra sabaha doğru itfaiye tarafından önce su, ardından köpük sıkılmaya başlanmıştır. Havalandırmada yaralılar olmasına rağmen buna dikkat edilmemiştir. Saat 10:00 civarına kadar sıkılan su ve köpük bir adam boyuna varmış, bundan sonra havalandırma ve koğuş duvarları patlayıcılarla patlatılarak açılan deliklerden siyasi mahkumların üzerine yayılım şeklinde ateş edilmeye devam edilmiştir. Bu arada yoğun bir şekilde göz yaşartıcı gaz ve biber gazı bombalarının yanında köpük gazı sıkılmaya devam edilmiştir.

-Köpük ve yoğun ateş altında tüm

Diyarbakır katliamı

24 Eylül 1996 tarihinde de Diyarbakır Hapishanesi'ne saldıran devlet, 10 PKK tutsağını vahşice katletmişti. Bu katliamda Edip Direkçi, Nimet Çakmak, Erkan Perişan, Rıdvan Bulut, Hakkı Tekin, Ahmet Çelik, M. Sabri Gümüş, Cemal Çam, Kadir Demir, Mehmet Aslan yaşamını yitirmişti. Katliamı protesto etmek için 2 tutsak Vedat Aydemir ve Hamdullah Şengüner kendilerini yakarak şehit düşmüşlerdi.

Kadına doğrultulmuş silah: TECAVÜZ...-1-

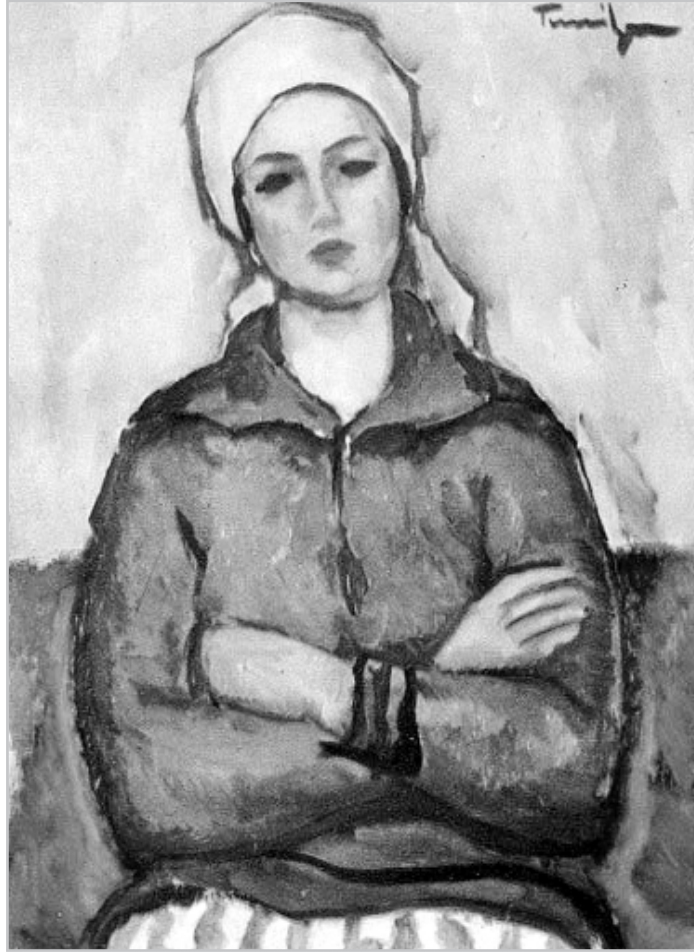
Tecavüz kelimesinin yanına hiçbir sözcük getirmeden bile kadınlar açısından ürkütücülüğü, yarattığı çağrışımlardan kaynanalıyor. Bu yüzden tecavüz tehdidine maruz kalmış, tecavüze uğramış kadınların pekçoğu üç noktalı suskunluklara bırakıyor kendini, bırakmayanlarsa konuşmaya başlamadan yutkunup öyle başlıyorlar söze...

Peki dile getirilmesi neden bu kadar zor bir olgu tecavüz? Bu zorluk, uygulanan şiddetin yarattığı fiziksel acıyı anımsamaktan mı, yoksa tecavüze uğranıldığının açıklanmasından sonra toplumun vereceği tepkiden mi kaynaklanıyor? Sanırız toplumun tecavüze uğramış olan kişiye bakışı, böylesi bir saldırıya mağdur kalmış kadınların hakkını aramasını engelliyor.

Tecavüzün bir kadın üzerinde yarattığı psikolojik travmayı anlayabilmek için öncelikle çocukluktan itibaren hangi değer yargılarıyla yetiştirildiğine bakmak gerekiyor. Burjuva demokrasisinin hakim olduğu, feodalizmin tasfiye edildiği ülkelerde bu durum, kadınların kendini daha rahat ifade etmesini sağlasa da, bu tip ülkelerde özellikle göçmen nüfus ya da ezilen ulustan olanlar için durum pek iç açıcı değil. Amerika'da eğer bu saldırıya maruz kalmış bir beyaz Amerikalı iseniz, yasalar sizden yana, daha rahat olabilirsiniz. Ancak siyahi ya da Asyalı yahut Latin Amerikalı "kara kafa"lardan biri iseniz, şikayetçi olmak için gittiğiniz karakolda devlet kaynaklı şiddete de uğramanız hiç uzak bir olasılık değil. "Demokrasinin beşiği" olduğunu söyleyen AB ülkelerinde de halen Çingeneler en temel haklardan, vatandaşlık haklarından bile mah-

rum olarak yaşıyor, ve Çingene kadınları için uygulanan şiddet kanıksanmış durumda. Dolayısıyla şu an için en demokratik görülen ülkelerde bile tecavüz, kadın bedenine yöneltilmiş ama oradan kişiliğini parçalamayı hedef edinmiş olan bir saldırı...

Kapitalist sermaye birikimini tamamlamış, feodalizmi tasfiye etmiş olan ülkeleri bir kenara koyup Asya'nın ve Afrika'nın faşizmle, feodalizm veya yarı-feodalizmle yoğrulmuş olan topraklardaki kadınların durumuna baktığımızda ise, tecavüzün kadının

yaşamının tümünü hatta ölümüne dek varan bir sürecin etkileyicisi olduğunu görmek mümkün. Ataerkil aile yapısının getirdiği babadan oğula geçen mi-

ras sistemi ve soyun erkek çocukla devam ettiğine inanılması, daha doğmadan kız çocuklarının "istenmeyen" ilan edilmesine neden oluyor. İngiltere'de pekçok hastanede Asyalı ve Ortadoğulu göçmenlere ultrason esnasında çocuğun cinsiyeti söylenmiyor. Doktorlar bunu ailelerin çocuğun kız olduğunu öğrendiklerinde annenin ve çocuğun zarar görebileceği endişesiyle yaptıklarını belirtiyorlar. Türkiye'de yapılan cins ayrımcılığı ise bunlardan hiç aşağı kalır değil, "kocasına bir oğul veremediği için" mutsuz olan hatta bu yüzden

baskı gören kadınların sayısı hiç de az değil ne yazık ki.

Doğmadan başlayan bu istenmeme hali, doğduktan sonra kız çocuklarına yönelik baskılarla, en baştan "söz dinleyen ve namuslu" kadınlar yetiştirmenin ilk adımlarını oluşturuyor. Kız çocukları sıkı denetim altında tutulmalı çünkü kocalarına verecekleri bir "hazine" taşıyorlar ve etraf hırsızlarla dolu! Daha küçüklükten itibaren kutsanan erkek cinselliğinin yerini kadın tarafında bastırılmış bir cinsellik alıyor. Psikolog Erdal Atabek'in kitabına koyduğu isim çıkıyor böylelikle ortaya: Kışkırtılmış erkeklik, bastırılmış kadınlık. Kız çocuklarına söylenen "ört eteğini" nin erkek çocuklarındaki karşılığının "göster bakayım amcana" olması, bir tarafta cinselliğin utanılacak ve saklanılacak birşey olarak algılanmasına sebep olurken, diğer tarafta kendini ayrıca-

lıklı ve üstün hissetmeye, kadınları ikinci cins olarak görmeyen temellerini oluşturuyor.

Oluşturulan bu temel, her toplumsal değer yargısının değişiminde olduğu gibi çok uzun yıllarla uzun süren mücadelelerle kısmen değiştirilebiliyor. Bu toplumsal değer yargılarının değişmesi için, öncelikle üretim ilişkilerinin değişmesi gerekiyor. Yani köyde ayıp olduğu için çalıştırılmayan, evden dışarı çıkartılmayan kadın, yoksulluğun ittiği şehirde yaşam koşulları daha da güçleştikçe, kocasının "gönlü olmasa da" çalışma hayatının içinde, ücretli köle olarak yer alıyor. Bu yönüyle pekçok feministin dile getirdiği "kadınların özgürleşmesi ekonomik özgürlüğün kazanılmasıyla olur" belirlenmesi şehirlerde yaşayan orta ve üst sınıf dışındaki kadınlar için geçersiz bir önerme oluyor. Çünkü şehirde ücretli işçi olan kadın, erkeğin emrinden bir süreliğine çıktığında patronun emrine giriyor ve ücretli sömürü düzeninde asla emeğinin karşılığını alamıyor. Kaldı ki ataerkil egemen sistem nedeniyle kadınlar çalışsa hatta iyi bir geliri olsa bile, ne şiddetten ne de iradelerinin yok sayılmasından kurtulamıyorlar. Yapılan araştırmalarda üniversite mezunu ve çalışan kadınların da diğer çalışmayan ve eğitimsiz kadınlar kadar şiddete maruz kaldığının ortaya çıkması ülkemizdeki yarı-feodal yapının ne kadar güçlü olduğunu gösteriyor.

Çocuklukta kadınlarda bastırılma, erkeklerde kışkırtılma olarak yansıtılan cinsellik, yaş ilerledikçe doğal içgüdülerle değer yargılarının çarpışması şeklinde açığa çıkıyor. Bundan sonrası ise tam anlamıyla burjuva-feodal sistemin insanı, insanca olan herşeyi nasıl kirlettiğini ve ikiyüzlülüğe sevk ettiğini gözler önüne seriyor...

Devam edecek

13 Gule'nin galası yapıldı

Mardin Kızıltepe'de jandarma tarafından evinin önünde babası Ahmet Kaymaz ile birlikte öldürülen 12 yaşındaki Uğur Kaymaz anısına Gelincik Yapım tarafından hazırlanan "13 Gule" (13 Kurşun) isimli belgesel filmin galası, Kızıltepe'de yapıldı.

Kızıltepe Belediyesi Ana-Çocuk Sağlığı Salonu'nda yapılan galaya yaklaşık 300 kişi katıldı.

Gösteriminden önce "13 Gule" hakkında kısa bir konuşma yapan belgesel filmin yapımcısı ve yönetmeni Mehmet Hatman, dünyada yaşanan savaşlarda hep çocukların öl-

dürüldüğüne ve bunun en büyük acısını da annelerin yaşadığına vurgu yaparak, konuşmasını şöyle sürdürdü:

"Bunun en çarpıcı örneği de Kızıltepe'de 12 yaşında 13 kurşun ile öldürülen Uğur Kaymaz'dır. Bu olayda, Uğur'un annesinin acısı ve ailesinin acısıydı. Ama bana göre bu acı çocukların acısıydı. Hem çocuğunu hem eşini kaybeden bir annenin acısını ön plana çıkarmaya çalıştık ve arkadaşlarımızın ağzından çocukların duygusuyla Uğur'u anlatmaya çalıştık."

Hatman, bu olayın hafızalardan

silinmemesi ve çocukların bir daha öldürülmemesi için böylesi bir çalışmaya yaptıklarını ifade etti.

Hatman'ın konuşmasından sonra 32 dakika süren "13 Gule" gösterildi. Katılımcılar arasında çok sayıda çocuğun olması dikkat çekerken, gelen çocuklar baştan sona kadar belgesel filmi dikkatlice izlediler. Başta Uğur Kaymaz'ın annesi Makbule Kaymaz ve ninesi Emine Kaymaz olmak üzere birçok katılımcı belgesel filmin başından sonuna kadar gözyaşlarına hakim olamadı. Filmin gösterimi, "Şehit namirin" sloganı ve alkışlarla sona erdi.

Adana'da festival coşkusu

Adana'nın Yüreğir İlçesi'ne bağlı Karşıyaka Mahallesi'nde düzenlenen Karşıyaka 4. Kültür Sanat Halk Festivali 11 Eylül günü yapılan açılış etkinliği ile coşku içinde başladı.

Çoğunluğu Arap nüfusunun yaşadığı Karşıyaka Mahallesi'ndeki boş bir alanda düzenlenen festivalin çalışmalarını çoğunlukla mahalle halkı yürüttü. Hazırlanan platform üzerinde sahne alan tiyatro ve halk oyunları grubunun gösterileri büyük ilgi gördü. Grup Yolculuk ve Grup Nidal da müzik dinletisi sunarak, katılımcıları coşturdu. (Mersin)

“Onlar sesimiz, soluğumuz, ışığımızdır!”

TKM Eylül ayı etkinlik programı dahilinde olan “Devrimci Halk Sanatçıları Anma” etkinliği 17 Eylül Cumartesi günü saat 16:00’da gerçekleştirildi. Etkinlik, halkın sanatçısı olmanın devrim mücadelesinden bağımsız olamayacağını ve bunun en somut örneğinin ise Eylül ayında yitirdiğimiz devrimci sanatçıların zulme karşı sergiledikleri duruş olduğunun belirtildiği açılış konuşmasıyla başladı. Ardından devrimci sanatçıların yer aldığı slayt gösterimi gerçekleştirildi.

Sanatları gibi yaşamlarını da devrimci bir çerçevede inşa eden ve bu uğurda birçok bedeli ödemiş olan Pablo Neruda, Victor Jara, Ruhi Su, Yılmaz Güney ve Süleyman Okay’ın yaşamları ve eserleri anlatılarak kısa bir şiir dinle-

tisi yapıldı. Söyleşiyle devam eden programda, devrimci şair Süleyman Okay’ın oğlu Arif Okay da bir konuşma yaparak babasının mücadele ile tanışma sürecini, görüşlerini sanatına nasıl yansıttığını ve bu uğurda ödediği bedelleri anlattı. Ardından şair Güngör Gencay da konuşmasında çürümüş politik iktidarların, sanatçılara yönelik tutumlarını tarihsel arka planıyla örneklendirerek teşhir etti. Şair Bayram Balcı’nın Süleyman Okay ile olan anılarını anlatmasının ardından etkinliğe ara verildi.

Hatay Güney Rüzgarı dergisi sahibi Mehmet Ali Solak ve Süleyman Okay’ın kızı Hürriyet Okay’ın gönderdiği mesajların okunduğu etkinlik TKM’nin sunduğu Ruhi Su türküleriyle sona erdi.

(Tohum Kültür Merkezi)

“Filistin halkıyla kardeşlik ve dayanışma köprüsü kuruyoruz”

● **Derneğin kuruluş amaçlarını anlatırsınız? Hangi ihtiyacın ürünü olarak ortaya çıktı derneğiniz?**

Fusun Bandır: Dünyada emperyalizmin küreselleşmesi çerçevesinde özellikle Ortadoğu ülkelerine yönelik Amerikan patentli saldırıların ve oraları işgal etmenin sürdüğü bir süreçte Filistin halkının direnişinden yola çıkarak İsrail’in Amerikan destekli işgaline karşı bugün Filistin’in direnişi Ortadoğu’daki bütün halklara örnek teşkil etmiştir. Bizler de Türkiye’de yaşayan duyarlı kişiler olarak Filistin halkının sorunlarına sahip çıkmak, bu sorunları ülke ve dünya gündemine taşımak, dünyadaki diğer ezilen halklarla birlikte Filistin halkıyla birleşebilmek için, ülkemizden de bir el uzatmak amacıyla bu derneği kurduk. Bundan sonraki süreçlerde Filistin halkına yönelik yardım ve dayanışma kampanyaları örgütlemeyi düşünüyoruz. Bununla beraber, kardeş okullar, kardeş aileler tespit ederek Filistin halkının sorunlarına gösterilen duyarlılığı somutlamak gibi düşüncelerimiz de var.

● **Dernek olarak ne gibi çalışmalar ve etkinlikler yapmayı düşünüyorsunuz?**

FHDD’nin kuruluşu 5-6 aylık bir süreçte dayanıyor. Bu süreçte ülkemizdeki pek çok demokratik kurumla ilişkiye geçildi. Ayrıca Filistin’deki Kızılay’la ilişkiye geçildi. Şu anda Derneğin kuruluş aşamasını tamamlamış, tüzel kişiliğimizi kazanmış durumdayız. 25 Eylül’de yapacağımız geceyle derneğin kuruluşunu kamuoyuna duyurmayı amaçlıyoruz. İntifadanın yıldönümünü özellikle seçtik. Çünkü biraz önce söylediğimiz

Uzun bir zamandır kuruluş çalışmalarını devam ettiren Filistin Halkıyla Dayanışma Derneği (FHDD), geçtiğimiz günlerde tüzel kişilik kazanmasının ardından, hem Filistin intifadasının yıldönümünde intifadayı selamlamak, hem de derneğin açılışını duyurmak amacıyla 25 Eylül’de Kadıköy Halk Eğitim Merkezi’nde bir gece düzenliyor. Gece öncesi hem derneğin misyonu hem de gecenin içeriği ile ilgili olarak FHDD Genel Başkanı Fusun Bandır ve FHDD Genel Sekreteri Emriye Demirkır’ın Taksim’de yer alan dernek binasında görüşlerini aldık...

gibi dünyada çocuğuyla, kadını erkeği yaşlıyla direnen bir halkın intifadasını selamlamak istedik bu geceyle. İntifadanın yıldönümü olan 27 Eylül’de ise Taksim’de bir basın açıklaması yapmayı planlıyoruz.

Bundan sonraki süreçte de Filistin’deki direnişin devam edeceğini düşünüyoruz, çünkü İsrail bugün göstermelik olarak Gazze’den çekilmiş olsa da, oraya bir gözetleme merkezi kurdu ve şehir hala denetiminin altında. Keza Batı Şeria bugün Filistin’in asla vazgeçmeyeceği bir yeri oluşturuyor, İsrail’se buradan halen çekilmiş değil. İsrail’in bu geri çekilme oyunlarının boşa çıkartılması gerektiğini düşünüyoruz.

Filistin halkının yanında olduğumuzu göstermek, İsrail işgaline karşı olduğumuzu duyurmak için böyle bir etkinlik tertipledik. Etkinliğe Filistin büyükelçisiyle birlikte Ortadoğu ülkelerinin büyükelçilerini de davet edeceğiz. Müzik grupları ve sanatçılar yer alacak. İntifadanın yıldönümünü hep birlikte kutlayacağız.

● **Peki siz, kuruluş çalışmalarınızdan bahsedebilir misiniz biraz? Derneğiniz hangi kurumlardan destek alıyor?**

Emriye Demirkır: Öncelikle ilk etapta şunu vurgulamak gerekiyor, Ortadoğu’nun kanayan yarısı durumunda olan Filistin halkının işgal sonrası yaşadığı dram ve buna karşı gelişen direniş tüm dünyada olduğu gibi ülkemiz emekçilerinin ve yoksul halkın ilgisini ve desteğini alan bir olgu. Dolayısıyla ülkemiz topraklarındaki yoksul Filistin halkına ve onların direnişlerine olan genel destek ve sempati düşünüldüğünde, farklı çevrelerin ortak bir çalışmada bir arada olmasının daha yararlı olacağını altını çizmek gerekiyor. Bu yüzden derneğimiz, pek çok farklı bireylerin bir araya gelerek oluşturduğu ortak bir çalışmanın ürünü. Bu farklılıkların hem ortak çalışma kültürünü geliştireceğini hem de, Filistin sorununa yönelik daha geniş bir duyarlılık yaratılmasında katkı sağlayacağını düşünüyoruz.

İşte bu düşünceyle biraraya gelen bireyler olarak yaklaşık 5 aylık bir çalışmanın so-

nucunda FHDD’yi kurduk. Derneğin içeriğinde aynı zamanda en baştan beri bizi destekleyen aydınlar, yazarlar ve sanatçılar var. Derneğin inisiyatif olarak kendini kamuoyuna deklare ettiği süreçte, basına açıklanan bildiriye Şebnem Korur Fincancı’dan, Tarık Ziya Ekinci’ye, Mehmet Bekaroğlu’dan, Akın Birdal’a, Haluk Gerger’dan, Temel Demirel’e, Şanar Yurdutapan’dan Veysi Sarısözen’e kadar pek çok aydın var. Bunun yanı sıra çeşitli mesleklerden çok sayıda kişinin desteğini aldık. Avukatlar, doktorlar, işçiler, öğretmenler, gazeteciler bize destek sundular. Kurum olarak Tohum Kültür Merkezi, BEKSAV gibi kültür merkezlerinden, Deriş Tuzla Şubesi, Limter-İş, Tekstil-Sen gibi sendikalardan, Çağdaş Gazeteciler Derneği ve Çağdaş Hukukçular Derneği gibi meslek örgütlerinden destek aldık. Ayrıca ülkemizde yaşayan çeşitli mesleklerden Filistinlilerden de destek alıyoruz, onlarda bu derneğin yararlı olacağını dile getirdiler.

Derneğimizin yeri Taksim’de bulunuyor, biz Filistin sorununa duyarlı tüm insanlarla birlikte çalışmak ve üretmek istiyoruz, dolayısıyla yeni katılımlara açtık. Amacımız derneğin zamanla daha büyüterek yaygınlaşması, şu an oldukça yeni bir çalışma bu.

● **Derneğinizi kamuoyuna duyurmak için neler yapacaksınız?**

Az önce arkadaşımın söylediği gibi ayın 25’inde yapacağımız gecenin amaçlarından biri de bu. Ayrıca 27’sinde yapacağımız eylem de bundan sonra yapacağımız gibi, Filistin sorunuyla ilgili, orada yaşanan tüm gelişmelere ülkemiz ayağından müdahil olmak ve kamuoyu oluşturmak amacını taşıyacak. Bu noktada Ortadoğu’da ve Avrupa’da bulunan pek çok demokratik kitle örgütüyle ilişkili olduğumuzu, aynı zamanda onlarla birlikte enternasyonal bir faaliyet yürüteceğimizi söyleyebiliriz. Emperyalizmin dünya çapında ezilen halklara yönelik artan saldırganlığı, buna karşılık ezilen halkların da biraraya gelmesini zorunlu kılıyor kuşkusuz. Ancak amaçları itibarıyla daha dar bir çalışma bu ve Filistin sorunu üzerinden bir

duyarlılık yaratmayı amaçlıyor.

Önümüzdeki süreçte yoğun bir şekilde üye yapma çalışmalarımız devam edecek ve derneği alabildiğine kitleleştirmek için elimizden geleni yapacağız. Ayrıca yine yukarıda belirttiğim çerçevede, eylem ve etkinlikler örgütlemeye devam edeceğiz.

● **Düzenleyeceğimiz gecenin içeriğinde neler var?**

Gecede Nurettin Güleç, Hasan Sağlam’ın yanı sıra Grup Vardiya, Koma Denge Hevi ve Gulasor Halk Oyunları Ekibi’nin yanı sıra Filistin’den gelen konuk sanatçılar da yer alacak. Filistin sorununa duyarlı tüm insanları gecemizde bizimle birlikte olmaya davet ediyoruz. Çünkü bugün Filistin halkını savunmak, ezilen Kürt halkını savunmaktır, yurtlarından edilmiş ve kıyımlara maruz kalmış Ermenileri, Rumları savunmaktır. Kısaca ezilen halkların çıkarları ortak, bu yüzden bu yönde yapılan tüm çalışmalar sadece o ülkenin halkına değil, tüm ezilen halklara hizmet etmektedir.

● **Verdiğiniz bilgiler için teşekkür ediyor, çalışmalarınızda başarılar diliyoruz.**

Biz teşekkür ediyoruz, kendimizi ifade etmemize olanak sağladığınız için.

Yıkımlar İstanbul Belediyesi'nin başına bela olacak!

Yaz boyunca ülkenin dört bir yanında özellikle İstanbul'da yaşanan yıkım terörü hala gündemden düşmüş değil. Özellikle değerli hale gelen, geçmişte tapu tahsis belgeleri verilmiş semtlerde emekçilerin evlerinin "Bunlar işgalci, halkın malını çalıyorlar" denilerek yıkılmasının ardından emeğine ve evine sahip çıkan emekçiler de, çeşitli yollarla haklarını aramaya devam ediyor. Halil Karaçaylı da bu insanlardan biri.

13 Eylül Salı günü İstanbul İHD binasında ailesiyle beraber basın açıklaması düzenleyen Karaçaylı, elinde Ağustos ayındaki yıkımdan bu yana elde ettiği belgelerle basının karşısına çıkarak bir açıklama yaptı.

Karaçaylı, İstanbul Belediyesi'nin arsa bedelini tahsis ettiği, her türlü vergisini aldığı evi için yıkım kararı alındığını, yıkım günü bunun kendisine tebliğ edildiğini, hiçbir hukuki norma uygun olmadan evinin yıkıldığını anlattı.

Belediye yetkililerinin daha önceden yıkımlar için halkla pazarlığa giriştiklerini ve davacı olanların hiçbir hakkının verilmeyeceğini söylediklerini belirten Karaçaylı, bu hukuksuzluk konusunda gerek yurtiçi gerek yurtdışı tüm yargı yollarına başvuracağını söyledi.

Açıklamanın ardından basınla sohbet eden Karaçaylı, aynı zamanda sorduğumuz soruları da yanıtlarak İstanbul Büyükşehir Belediyesi'nin emekçi semtlere nasıl saldırdığını bir kez daha gösterdi bize.

Yıkılan evlerinin arazisine mezarlık yapılacağını söyleyen Karaçaylı şunları anlattı; "Hangi avukata gittiysem 'buraya mezarlık yapılmaz' dedi. 'Niye' diye sordum. 'Çünkü mezardan rant sağlayamaz' diyorlar. Ben şahidim 2002 yılında bir mezarı 15 milyara sattılar. Bunu avukata söyleyince 'doğru' dedi, hemen bir hesap yaptı, metrekaresi 5 milyara geliyor. 'Evet burası mezarlık yapılırsa' dediler. Adamlar belediyeciliği, para kazanmanın yollarını, halkı aldatmanın yollarını çok iyi bulmuşlar."

Karaçaylı ayrıca emekçi semtlere yöne-

lik bu saldırılar arasındaki ekonomik bağları da kuruyor; "Neden bu gecekondu mahalleleri yıkılıyor" diyor ve devam ediyor "Avukat tutup bizimle uğraşamazlar diyorlar, evlerini yıkar gideriz diyorlar. Oraları

kendileri kullanıyorlar. Hepsi bu işi iyi biliyor, belediye başkanları, milletvekilleri, alayı müteahhit. Ya villalar, köşkler yapacaklar ya da çok katlı binalar yapıp parça parça satacaklar."

"32 haneden hepsini korkuttular, 'sizin dairenizi de vermeyiz (Evleri yıkılanlara daire verileceğine dair belediyenin önceden yasal açıklaması vardır), evinizi yıkarız, evinizi siz yıkmazsanız yıkım parası alırız, 1,5 milyar lira yıkım parası alırız' dediler. Millet'in yarısı bir de 1.5 milyar para ödememek için çıkıp çatıya kendisi kendi evini yıktı."

Sohbetin devamında burjuva medyanın yıkımlar üzerine yaptığı çarpıtmalara da değinen Karaçaylı; herkes fotoğraf çekti. 'Bakın kendi evlerini kendileri yıktılar' dediler. Ben yıkmayacağımı söyledim ve son-

ana kadar da gitmeyeceğimi söyledim. Kepçeyi vurana kadar da elimi bile dokunmadım. Kepçeyle evimi yıktılar, eşyalarımın da hepsini çöpe attılar. Hepsinin yenisini alıyoruz, faturalıyoruz. Ben kanuni yollardan bütün haklarımı arayacağım. Türkiye'deki kanuni yollar biterse AİHM'e kadar yürüyerek bile giderim."

Söz başlamışken yıkımı izleyen televizyon ve gazetelerin tavırlarını değerlendirmesini istemeden kendisi devam ediyor ve medyaya yansımaya Belediye eliyle yapılmış hukuksuzluğu da şöyle anlatıyor;

"O gün televizyonlar çarpıtarak anlattı. Geldiler o yıkım günü, o kadar çok şey olmuştu ki hiçbirini göstermediler. Ben yıkım kararını gösterin diyorum. Avukatım sordu. 'Yok ki!' diyorlar. Avukat polise diyor ki 'Sen buraya ne görevle geldin?', 'Eyüp Merkez Mahallesi'ne yıkıma geldik', o zaman görev kağıdını göster diyoruz 'Eee, yok ki!' diyorlar."

Belediyenin yıkımdan sonra zorluk çıkarıp çıkarmadığını, bu durumu nasıl açıkladığına dair sorularımız ise belgeleriyle beraber yanıt buldu. Elinde Tapu Tahsis Belgesi, Tapu Belgesi, Emlak Değer Tespiti'ne varana kadar bir dizi belgeyi taşıyan Karaçaylı, belediyenin, evlerini yıktığı halka diğer resmi işlerde kendi önlerine konan engelleri ise şöyle anlatıyor;

"Elektrik ve su sayaçlarını iade etmek için TEK'e ve İSKİ'ye gittik, bizden yıkım kararını sordular. Sonradan biz de yıkım kararını isteyince 'Yıkım kararı yok ki!' denildi. Belediye'ye soruyoruz buraları ne yapacaksınız diye, 'Buraları size 10-15 milyara mezar olarak satacağız!' diyorlar. İnsanın ağırına gidiyor, bir de dalga geçiyorlar."

Anlaşmayan 24 kişiydik ve bir avukatımız vardı. Şu anda bir tek biz kaldık. Bunları 'dairenizi vermeyiz, paranızı vermeyiz, gidin önce avukatınızı azledin' diyerek korkuttular. Bunlar da avukatı azletti. Ondan sonra Necmettin ve Abdulkadir Yılmaz isminde iki kişi bunlara resmi makamda 'Yalvar lan bakayım, sana daire vereceğim ha, demek avukat tutarsınız ha' diyerek karşıladı. Bu muamele yüzünden kalp krizi geçiren var."

Halen direnen veya hukuki mücadele veren var mı diye sordüğümüzde kira yardımı alması gerektiği halde yıkılan gecekondularda kiracı olarak bulunanların şu anda Merkez Çarşısı'nda çadıra yaşadıklarını öğreniyoruz. Anlaşılan o ki arsa bedelinden kısımlar, kira parasından da kısmıştı! Kadir Topbaş'ın kiracıları mağdur

etmediklerini ve hatta 1 yıllık kira yardımı yaptıklarını söyleyen açıklamasını hatırlatan Karaçaylı; bunların yalan olduğunu ve hiç kimseye kira yardımı yapılmadığını söylüyor. Kimsenin mağdur edilmeyeceğine dair açıklamaların olduğunu da söyleyen Karaçaylı soruyor; "Peki bu insanların durumu ne, attın sokağa öylece kaldılar."

Bu süreçte kimsenin yanlarına kanuni haklarıyla ilgili olarak gelmediğini belirten Karaçaylı 23 gün sonra iki pankart astılar diye gelip buldukları çadırdan götürüldüklerini belirtti. Aynı muamelelere örnek veren Karaçaylı, yıkım günü medya gidince kaşının patlatıldığını ve bu sırada memurların 'Hadi gelsin de medyan kurtarsın seni' dediğini söyledi.

Şimdi ise kendilerine başta verilen bir dairenin yanısıra bir daire daha verilmek istendiğini belirten Karaçaylı; tapu tahsis belgesinin tek taraflı fesh edilemeyeceğini ve bu yönüyle zaten yıkımın yasadışı olduğunu anlatıyor.

Aynı zamanda tapusu veya tapu tahsis belgesi olmadığı halde davacı olmayarak çok rahat daire alanların adlarını da sayan Karaçaylı; 2002 yılında oturdukları yerlerin biraz ilerisindeki bir arazinin mezarlık yapılmak üzere Belediye tarafından istimlak edildiğini, daha sonrasında ise 70 tane mezar yapıldığını anlatarak sözlerine şöyle devam etti; "O zaman, 2002 yılında, mezar başına 15 milyara anlaşılar. Bitmemiş mezar içinde bu fiyat, bitmemiş mezarı adam alacak, yapıp satacak. Ondan sonra benim kapımın önünde ölçüm yapmaya başladılar. Burayı ne yapacaklarını sorunca buraların da mezar olacağını söylediler. Bu sefer ben de imza kampanyası yaptım, topladığım imzaları Valilik'ten tutun da bütün gazete ve televizyonlara, her yere gönderdim; hiç kimse ilgilenmedi. Kanal D'yi arayıp durumu bildirdik ve bizim oralar televizyona çıktı. Derken üç kişi geldi, yanlarında da bir tapu kadastro memuru; sordu 'Buraları televizyona çıkarın sen miydin?' diye, sonrasında da buraların onun tapulu malı olduğunu söyledi. Adamın haberi olmadan adamın 3000-4000 metrekaresine yerine devlet usulsüzlük yapıyor."

Evinin yıkılmasının ardından alacağı miktarın sorulması üzerine Karaçaylı "Değer tespit yaptırarak, hakimini, katibini, memurunu hepsini getirdik. Bütün işleri kanunen yaptırarak. Enkaz kaldırım olarak 24 milyar, arsa bedeli olarak ise 84 milyar almam gerekiyor. Artı bizim yıkımdan 3 gün öncesine kadar emlak vergileri vb. alınmıştı. Onları saymıyorum. Buyurun burada ayrıca tapu, tapu tahsis belgem ve değer tespit raporu da var!" dedi.

Yıkımdan önce Savcılığa da gittiklerini belirten Karaçaylı, Savcının cevabını bize aynen şöyle aktarıyor; "Adamı öldürmeden ben cezasını verebilir miyim, veremem. Önce öldürecek ben sonra ceza vereceğim. Önce yıkacak, sen sonra bana geleceksin. Peki bu halde yıkabilir mi, yıkamaz, imkanı yok!" (İstanbul)

Hatay'da okul yıkımına tepki

2005-2006 yılı eğitim-öğretim yılı Hatay'da da eylemlerle başladı. 45 yıllık geçmişe sahip Kurtuluş Lisesi'nin kapatılarak, yerine özel lise statüsündeki Necmi Asfuroğlu Lisesi'nin açılmasını protesto eden öğrenci ve veliler okulu basarak, ana yolu trafiğe kapattı.

Kurtuluş Lisesi'nin yıkılması ile açığa kalan yüzlerce öğrenci ile velileri okul bahçesinde bir araya gelerek "Başka okul

istemiyoruz", "Delikanlı Necmi buraya gelsin" ve "Kurtuluş Necmi'ye mezar olacak" sloganları attı. Öğrenci velilerinden Suzan Yiğit, okulun değiştirilmesinin öğrencilerin psikolojisini bozduğunu kaydederken, diğer bir öğrenci velisi Nazmi Altunöz ise çocuklarının mağdur olduğunu belirterek, sorunun bir an önce çözülmesini ve öğrencilerin eski okullarına dönmelerini istediklerini dile getirdi.

Yeni eğitim-öğretim yılı sorunlu başladı!

2005-2006 eğitim öğretim yılının başladığı ilk günlerde, daha okullar açılmadan her yıl olduğu gibi bu yıl da sorunlar yaşanmaya devam ediyor. Eğitim-Sen Samsun Şubesi yaşanan sorunlara değinen basın açıklamasını 9 Eylül günü

gerçekleştirdi. Eğitim-Sen şube yöneticisi Yahya İş, sendika binası önünde yaptığı konuşmada, okullarda yaşanan teknik altyapı sorunlarına ve öğretmen açığının geçmişte olduğu gibi yeni dönemde de yaşanmaya devam ettiğine değinerek

“Türkiye’de hala 8 bin 325 okulda ikili, 17 bin 636 okulda da birleştirilmiş sınıflarda eğitim verilmektedir. Toplam derslik açığı 94 bin 441’dir” dedi. Açıklamanın ardından “Eğitim hakkımıza sahip çıkalım” bildirisi dağıtıldı. (Samsun)

3. Geleneksel 1 Mayıs Mahallesi Kuruluş Festivali üzerine kısa bir değini

Bilindiği gibi 1-2-3-4 Eylül 2005 tarihlerinde gerçekleştirilen 3. Geleneksel 1 Mayıs Mahallesi Kuruluş Festivali özü itibariyle mahallenin kuruluşu ve egemenlerin yıkım saldırılarına karşı yaratılan şanlı 2 Eylül direnişini konu edinmişti. Bu anlamıyla günümüzde moda haline gelen sıradan festivallerden oldukça farklı bir mahiyete sahipti. Öyle ki bu farklılık gerek festivalin hazırlayıcıları, gerek festivale icap edenler, gerekse de sanatçısından, panelistine, tiyatrosundan, standına, sesine, soluğuna, rengine, coşkısına kısacası hemen her şeyine yansımıştı. Bu anlamda 4 gün boyunca yoğun bir emekle hazırlanıp halkımızın ilgisine sunulan 3. Geleneksel 1 Mayıs Mahallesi Kuruluş Festivali’nde olumlu/olumsuz çıkarılacak yığınla dersler vardır. Onun içindir ki; festivalin örgütleyicileri olarak bugün önümüzdeki devrimci görev, pratiğin sesine kulak vererek yine pratiğin yakıcı öğretilerinden azami derecede yararlanarak pratik görevlerimizi yerine getirirken doğru bir rota yakalamaktır.

Gerek festival programının oluşturulma aşamasındaki yapılan tartışmalar, gerek festival öngününde yapılan tartışmalar ve takınılan tavırlar, gerekse de festival boyunca tutum ve davranışlarımıza dair bütünlüklü düşüncelerimizi ileriki sayılarımızda daha derli toplu ve derinlemesine ele alıp ve bir bütün olarak devrimci kamuoyuna sunacağız. Esasa ait değerlendirmemizi gelecek sayılara bırakmamızın esas nedeni; festivalin örgütleyicilerinin festival değerlendirmesini bu yazı kaleme alındığı tarihe kadar henüz tamamlamamış olmasındandır. Festivalin örgütleyicileri festival değerlendirmesini belli gündem başlıkları şeklinde başlatmış, belli bir aşamaya getirmiştir. Bu değerlendirme sonuçlandıktan sonra devrimci kamuoyuna ortak bir deklarasyonla sunulacaktır. Ve inanıyoruz ki, bu sunu sonrasında da bu konu belli bir süre gündemimizde kalmayı sürdürecektir. İyi de olacaktır. İyi olacaktır çünkü, kavram kargaşasının yaşandığı, sapla-samanın birbirine karıştırıldığı bir süreçte kimin neyi savunduğu ne yaptığı belli oranda açığa çıkacak-bilinecektir.

Yukarıda da belirttiğimiz gibi ayrıntılara dair bütünlüklü değerlendirmemizi ileriki sayılarımıza bırakmakla birlikte bu sayımızda kısaca da olsa belli

noktalara değinmeyi gerekli gördük. Bugün bu yazıda değindiğimiz konular da dahil festivale dair her konuya ileride tekrar değinileceğini düşünerek değinilerimizin detaylarına girmeyeceğiz. Öze dair belli konuların altını çizmekle yetineceğiz. Öncelikle eksikliklerimizin altını çizecek olursak;

Programımızın müzikal kısmında mahalle halkının ilgisini çeken halk müziği sanatçısı yetersizdi. Daha çok devrimci müzik grupları programı oluşturulmuştu.

Programı birlikte oluşturmuş olmamıza rağmen ortak programa ilgisizlik, standların başında programcıkların oluşması bir eksiklik olarak sırtıyordu.

Ajıtasyon/propaganda serbestliğinin sınırlarını zorlayarak kullanılması ancak eylem birlikteliğinin ihmal edilmesi, aynı oranda sahiplenilmemesi ciddi bir eksiklikti. Özellikle yürüyüş esnasında ve festival boyunca bazı dostlarımızın festival programı ve gündemine dair slogan, bildiri, pankart, döviz, söylem vb. pratiğinden uzak, tamamen kendi gündemleriyle sınırlı kalmaları doğru bulmadığımız bir tutumdur.

Festival programının oluşmasında ciddi emeği ve katkıları olan Güzelleştirme Derneği’nin festivalin öngününde yanlış bir anlayışı tüm yapılara dayatması ve tabi ki bu yanlış anlayışın kabul görmeyişi sonucu festivalden çekilmesi, bununla da yetinmeyip “zorunlu açıklama...” adlı bildiriyle bunu kitlelere yayması yanlış olarak savunulur, kabul edilebilir bir tutum değildir. Bu konu, festival değerlendirmesinin özel gündemlerinde olduğu için şimdilik değinip geçeceğiz. Ortak tutum belirlenip deklare edildikten sonra kısa da olsa bu konuya tekrar değineceğiz.

Ciddi anlamda programı aksatmasa da teknik konularda eksikliklerimiz vardı.

Tüm bu eksikliklerimize bir de hava muhalefetini ekleyerek yetersiz kaldığımız durumları geçip olumluluk olarak öne çıkan durumların altını çizelim.

Bir kere bu festival başından itibaren örgütleyicileri, katılımcıları ve tüm programı itibariyle devrimci bir öze sahipti. Adını değiştirmeye, içeriğini boşaltmaya çalışan anlayışlara karşı; bir önceki yıllardaki olumlu devrimci yanları korunmuş, nitelik olarak daha da devrimcileştirerek nitelik olarak bir üst

aşamaya sıçratılmıştır. Bu, festival açılış konuşması metniyle böyleydi. Festival çağrı broşürleri, pankart ve afişlerimizle böyleydi. Müzik dinletilerimiz, tiyatro, şiir, panel ve sinevizyon gösterimimizle böyleydi. Festivale katılan kitlenin genç, dinamik, enerjik ve coşkulu aynı zamanda politik oluşuyla böyleydi. Tüm hava muhalefetine karşı standlarımızın zenginliği ve gördüğü ilgiyle böyleydi.

Uzunca bir dönemdir tabu gibi uzak durulan, önerildiğinde de “mahalle kaldırmaz...” vb. gerekçelerle her seferinde reddedilen eylemde birlik ajıtasyon ve propagandada serbestlik ilkesinin hayata geçirilmesi; tüm yapıların kendi pankart, flama ve dövizleriyle kortejlerini oluşturması ve yürüyüşün devrimci bir tarzda sonuçlanmış olması düşmanlarımızın heveslerini kursağında bırakmış, dostlarımıza güven vermiştir.

Bu festival örgütlenme aşamasında bazı dostlarımızın, tartışmaları yanlış bir zemine çekmesi, festivalin örgütleyicilerini son ana kadar yanlış zeminde sürdürülen tartışmaların içine boğması dolayısıyla bir dizi teknik hazırlıkların aksamasına neden olması ve festivalin bir hayli gergin bir ortamda başlaması tüm bunların üstüne bir de Türkiye ve T. Kürdistanı’nda sıcak gündemlerin yaşanıyor olması, şovenist histerinin ayyuka çıkarak yakma, yıkma ve toplu linç girişimlerinin yarattığı gerilim atmosferi doğal olarak festivale de yansdı. Yer yer program dışı eylem ve pratiklerin sergilenmesine yol açtı. Ülkedeki gelişmeleri bir bütün olarak göz önünde bulundurduğumuzda bu reaksiyonlar bir yere kadar anlaşılır bir durumdur. Burada asıl üzerinde durmak istediğimiz/altını çizmek istediğimiz durum, yanlış tartışmalar sonucu gergin başlayan ve dışımızdaki gelişmelerden kaynaklı genel gündemdeki gerilimin tırmanması, bunun kaçınılmaz olarak festivale yansımalarına karşın festivalimizin oldukça güven verici bir ortamda ve düzeyli geçmesidir. Bir önceki festivallerde yaşanan problemler bu festivalimizde yaşanmamıştır. Festivalin olgunluk içinde ve düzeyli bir şekilde; planlandığı gibi sonuçlandığı tüm katılımcıların ortak gözlemidir. Böylece “devrimciler bir arada hiçbir işi sonuna kadar götürmez, birbirlerine girerler...” safsatasını boşa çıkarıp, pratiğin

diliyle “hayır biz devrimciler ilkelerimize bağlı kaldığımızda her şeyin en iyisini yapmaya muktediriz” diyerek bu safsatayı yayanların suratlarına bir tokat gibi indik.

Yaşamın birçok alanında bu kadar farklı anlayışları böylesine geniş bir program etrafında birleştirme başarısını göstermek oldukça zordur. Bu anlamıyla da olumlu yönde çıkarılması gereken önemli dersler vardır. Hapishanelerde, Sendikal alanda ve buna benzer farklı konularda çoğu zaman böylesi birliktelikleri yaratamıyoruz. Bizler bu birlikteliği 1 Mayıs Mahallesi 3. Geleneksel Kuruluş Festivali’nde belli oranda başarabildik. Bu başarımızın altında yatan olgular; festivalin örgütleyicisi durumundaki tüm yapıların kendi dışındaki düşünce ve anlayışlara önem vermesi, ortak dilin yakalanması ve yine ortak yanlarımızın açığa çıkarılıp ürüne dönüştürülmesi için gösterilen/ortaya konulan yoğun emektir. Bu emeği kimse yok saymasına, buna saygısızlık etmesine izin vermemeliyiz. Ortak emeğimize sahip çıkmamız gelecekte yapacağımız güçlü eylem birlikteliklerimizin zeminini yaratacaktır/güçlendirecektir.

Sonuç olarak kısaca bir kez daha belirtmek isteriz ki 3. Geleneksel 1 Mayıs Kuruluş Festivali bir dizi eksikliklerine rağmen bugüne kadar yapılan birçok festivalden ayırt edici bir özelliğe sahiptir. Festivalimizin bu ayırt edici yanından/özelliğinden kaynaklı rahatsızlık duyanlar da oldu, sevinip mutlu olanlar da. Hemen belirtelim ki biz Partizanlar festivalin bu ayırt edici özelliğinden kaynaklı sevinçliyiz. Eğer festivalin böyle bir niteliğe bürünmesine nazikane katkımız olmuşsa bundan kıvanç duyarız. Devrime hizmet eden, devrimci tarzın yaratılmasında ısrar eden bu yönlü eylemlerde bulunmak onur kaynağımız olur. Bugüne kadar olduğu gibi bundan sonra da bulduğumuz her alanda katıldığımız tüm eylem ve etkinliklerin devrimci niteliğini yükseltme, devrimci özünü koruma tutumumuzu devam ettireceğiz. Dünyada ve ülkemizde moda haline gelen sivil toplumcu anlayışların karşısında olmaya, devrimci birlikteliklerin korunup kollanmasına aynı kararlılıkla devam edeceğiz.

1 Mayıs Mahallesi İşçi-köylü okurları

İşçi-köylü'den

ABD'Lİ GENERALLER GÖREV DAĞILIMI YAPTI VE GİTTİ

ABD'nin üst düzey generallerinin Türkiye'ye gelip "PKK ile mücadelede esaslı mesajlar vereceği" söylentileri yaklaşık iki aydır gündemdedi. Sonunda 8 Eylül tarihinde beklenen ziyaret gerçekleşti. ABD'nin Avrupa Kuvvetler Komutanı Orgeneral James Jones ile ABD Merkezi Kuvvetler Komutan Yardımcısı Lance Smith bu tarihte Ankara'ya geldi. Daha öncesinden basına yansıyan bilgilere göre ABD Merkezi Kuvvetler Komutanı John Abizaid de bu ziyarette yer alacaktı. Ancak kendisi Katrina kasırgasının ardından sular altında kalan New Orleans'a "yardım" görevini yerine getirmek için ülkesinde kalmaya karar verince(!) yardımcısını Türkiye'ye gönderdi. Bu "anamlı" ziyaretin basına yansıdığı kadarı ile gündemleri; ABD'li generallere Türkiye'nin Irak'ta yaşanan son olaylara bakışının anlatılması, PKK'nin son eylemleri ve Irak'taki varlığı ve "Terörle Mücadele"nin uluslararası boyutu oldu. Ayrıca ABD'li generaller NATO'nun yeniden yapılanması kapsamında kurulan Terörizmle Mücadele Mükemmeliyet Merkezi'ne katılım belgesini imzaladı. Dediğimiz gibi bunlar bu ziyaretlerin basına yansıyan, yansıtılmak istenen başlıkları. İşin perde arkasında çok daha ayrıntılı saldırı planlarının ve bu planlar dahilinde Türkiye'ye verilen yeni görevlerin, biçilen yeni rollerin olduğunu tahmin etmek zor değil. Bu ziyaretin Türkiye'de yaşanan gelişmeler bir yana, Türk hakim sınıflarının ABD'den "PKK için operasyon talep ettiği" ve işgalci ABD'nin Telafer'e yönelik giriştiği katliam saldırısının olduğu bir dönemde olması da değerlendirmelerde yer alması gereken bir

gelişme. Bu "tesadüf" ABD'den operasyon talebinde bulunan Dışişleri Bakanı Abdullah Gül tarafından da "Nasıl Telafer'de silahlı direnişler var diye operasyonlar yapılabiliyorsa, başka teröristlerin bulunduğu yerlerde de operasyonların yapılması gerekir. Bu bizim beklentimizdir" sözleri ile dile getirildi. Ancak Türk hakim sınıflarının bu "talebine" karşılık ABD'nin "Bu adamları dikkatle izliyoruz, elimizdeki istihbaratı Türkiye ve Irak ile paylaşıyoruz. Ama şimdi Irak'ta elimiz dolu" cevabı ABD'nin soruna yaklaşımını ve vermeye çalıştığı mesajları ortaya sermektedir. Yine bu gelişmelerle beraber İncirlik Üssü'nden sürekli asker rotasyonu yapıldığı ve "bilinmeyen bir şeyler" in taşındığı basına yansıyan önemli haberler arasında. ABD'nin 50 yılı aşkındır tepe tepe kullandığı İncirlik Üssü'nün bu şekilde kullanımının genişletilmesi elbette ki yapılan bu diplomatik görüşmelerin başlıca konularından birini oluşturuyor.

Gündeme oturan diğer bir ziyaret ise Türk Silahlı Kuvvetleri'nin üst düzey komutanlarının "halkla kucaklaşma" şiarı ile Türkiye Kürdistanı'na yönelik gerçekleştirdikleri seferler oldu. Genelkurmay Başkanı Hilmi Özkök, Kara Kuvvetleri Komutanı Orgeneral Yaşar Büyükanıt, Jandarma Genel Komutanı Fevzi Türkeri gibi isimlerin de aralarında bulunduğu ziyaretçiler, Erzincan, Erzurum, Van ve Elazığ'ı ziyaret ederek halka "terörist"leri şikayet etti, halkı "terörist"lerden ayırdıklarının mesajını verdi ve "gönümüz hep Anadolu insanı ile doludur" dediler. Geçtiğimiz haftalarda oldukça sert açıklamaları ile gündeme gelen Öz-

kök'ün görece daha "yumuşak" açıklamalar yaptığı ziyaretleri, yine geçtiğimiz haftalarda gerçekleşen Başbakan'ın bazı "aydın"larla yaptığı görüşme ve Diyarbakır ziyaretini, PKK'nin eylemsizlik kararı ile birlikte değerlendirmek en doğru yaklaşım olacaktır.

Ülkemizde yaşanan son gelişmeleri kastederek "Bu nahoş gelişmeler karşısında hepimiz üzüntü duyuyoruz. Bunu yapanlar hiçbir şekilde Türk ulusunu da, bir şehri de, kişileri de temsil etmiyor. Halkın huzurunu kaçırmak isteyenlerin halkı sevdiğini söylemeleri tamamen hayal mahsulüdür" diyen Özkök'ün açıklamalarında veya devletin bu "halkla kucaklaşma" maskaralığında bir farklılık yok aslında. Bu gerçeği görmek için Başbakan'ın geçtiğimiz haftalarda yaptığı Diyarbakır ziyaretinde sarfettiği "Kürt sorunu demokratikleşme sorunudur" sözlerinin ardından yaşanan gelişmelere şöyle bir göz atmak yeterlidir.

Özellikle Türkiye Kürdistanı'nda operasyonlar artarak devam etmekte, birçok ilde yapılan operasyonlarda DEHAP il ve ilçe yöneticileri gözaltına alınarak tutuklanmakta, egemenlerin emperyalist efendilerinden feyiz alarak hazırladıkları yasalar daha resmileşmeden hayata geçirilmekte, en demokratik eylemlere dahi saldırılmakta, insanlar sokak ortasında silahla katledilmekte, ırkçı-şoven saldırı dalgası bizzat devlet eli ile örgütlenmekte ve geliştirilmektedir. Ancak tüm bunlar karşısında halen daha fazla taviz verilmesi gerektiğini savunanlar da yok değil. Örneğin ÖDP Genel Başkanı Hayri Kozanoğlu, "Bir aylık sürenin kalıcı çözüm doğrultusunda adımlar atmaya yeterli olmadığı çok açık görülmüştür. PKK eylemsizlik kararını süresiz uzatmalı, gelinen aşamada sorunun çözümü için gerekli taleplerin politik mücadeleyle elde edilebileceğini görmelidir" diyerek reformistlerin süreçteki politikalarını, silahlı mücadeleye olan düşmanlıklarını gözler

önüne sermektedir.

Hazırlanan Terörle Mücadele Yasası da bu saldırı dalgasının içinde önemli bir yerde durmaktadır. 12 Eylül Askeri Faşist Darbesi'nin 25. yılında bu yasa ve daha birçok uygulama ile 12 Eylül'ün ölmeyen ruhunun bugün bütün Türkiye'de kol gezdiğini söylemek yanlış olmaz. Çünkü daha önceki yazılarımızda da değindiğimiz gibi bu yasa birçok maddesi ile 12 Eylül koşullarını aratmayacak durumda. Örneğin Terörle Mücadele Kanunu'yla "güvenlik nedeniyle sürgün etme yetkisi"nin yasallaşacağı basında yer alıyor. Bu, sürgünlerin, zorla göç ettirme politikasının artık yasalarda da yer alarak çok daha rahat hale getirilmesinden başka bir anlam ifade etmiyor. Zaten devlet yetkililerin yaptıkları açıklamalar da, son süreçte yaşanan saldırıların artacağına yönelik veriler sunuyor. Kanal D'de bir açıklama yapan Başbakan'ın "Olaylar karşısında güvenlik güçlerimizle hükümet olarak sakin kalmamız mümkün değil. Operasyon yapılması gereken zamanda yapılır. Eylemler bu şekilde devam ettiği sürece tabi ki güvenlik güçleri dozunu ona göre ayarlayacaktır" ve yine Erdoğan'ın "Bu işin bir bedeli olacaktır. Ama biz bu bedeli yerinde, zamanında, olması gerektiği şekilde öderiz de, ödetiriz de" sözleri açık bir tehdit içermektedir.

Devletin bu açıklamalarına ve son dönem yaşanan saldırılara baktığımızda sürecin egemenler cephesinden nasıl işletildiğinin ve bundan sonra nasıl işletileceğinin de özünü yakalamak mümkün. Özellikle bizzat devlet ile geliştirilen ırkçı saldırılar karşısında geniş birliktelikler yakalamak ve karşı duruşu bu şekilde örmek önemlidir. Birçok ilde çeşitli devrimci çevreler ile ortak yapılan etkinlikler, bundan sonra Kürt halkına destek için örgütlenecek legal, illegal eylemler, Terörle Mücadele Yasası ile ilgili vb. konuların gündemleştirilmesi sürece müdahalenin ana noktalarıdır.

Coca-Cola içme, zulme ortak olma!

Coca Cola'nın nakliyat işini yapan 110 işçi örgütlendikten kısa bir süre sonra sendikacı oldukları için işlerinden atılmışlardı. 3 ayı aşkın bir süredir işlerine sendikacı olarak geri dönmek için yaptıkları direnişe demokratik kitle örgütleri, siyasi partiler, devrimciler ve sınıf dostları da destek vererek Coca Cola işçisiyle dayanışmayı büyütüyor. İşçiler Coca Cola'nın emek düşmanı yüzünü teşhir eden bir dizi eylem yapmış ve Coca Cola içmeme kampanyası başlatmıştı. Başlatılan kampanyayı da-

ha geniş kesimlere duyurmak ve Coca Cola işçisinin haklı ve kararlı direnişine destek olmak için ESP, BDSP, Devrimci Hareket, DHP, EHP, HKP, HKM, TKP, Kaldıraç ve Alınları 10 Eylül tarihinde Taksim Tramvay Durağı'nda bir eylem yaptılar.

"Atılan işçiler geri alınsın", "Coca Cola içme, zulme ortak olma", "Kahrolsun ABD emperyalizmi" vb. dövizler açarak kanlı Coca Cola'yı içmeme çağrısı yapan kitle "Sömürünün simgesi cola şişesi", "Direnişin simgesi Cola

işçisi", "Yaşasın Coca Cola direnişimiz" sloganlarıyla Coca Cola'nın işçi ve sendika düşmanı uygulamalarını protesto etti. Açıklamayı okuyan Ülkü Gündoğdu, anayasal haklarını kullanarak sendikaya üye oldukları için işten atılan 110 işçinin direnişine destek verdiklerini söyledi.

Direnişleri boyunca çoğu kez polis gazlı coplu saldırısına maruz kalan Coca Cola işçilerinin emperyalizmin simgelerinden biri olan Coca Cola'ya karşı sürdürdükleri mücadelenin karar-

lılıkla, sonuca ulaşana dek süreceğini belirten Gündoğdu "Coca Cola'yı boykot kampanyası devam ediyor. Biz bu kampanyayı desteklediğimizi duyuruyoruz. İçinde Kolombiyalı sendikacıların, Filistinli, Iraklı çocukların kanı bulunan Coca Cola'yı içmeyeceğimizi ve içirtmeyeceğimizi duyuruyoruz. Coca Cola patronları derhal yasalara riayet etmeli ve atılan işçiler geri alınmalıdır" dedi. Açıklama sonrası kitle yere Coca Cola dökerek, sloganlarla alandan ayrıldı. (H. Merkezi)

Biraz daha özele inerek geçtiğimiz hafta kamuoyunu meşgul eden TÜPRAŞ'ın özelleştirmesine gelirse; Koç Türkiye'de komprador burjuvazinin en palazlanmış kesimlerinden birini temsil ederken, Shell ise dünyanın en büyük petrol devlerinden biri. Ayrıca TÜPRAŞ Türkiye yüzde 69'luk payı ile ülkemizin lideri durumundadır.

Diğer tüm kurumların özelleştirilmesinde olduğu gibi TÜPRAŞ'ta da talip alıcı firmaların asıl niyeti, kendi ürettiği ürünleri ithal edip TÜPRAŞ'ın ağı yardımıyla ürünlerini ülkemizde rahatlıkla pazarlamaktır.

Rakamlarla

özelleştirme gerçeği

Hızla işsizleştirme, sendikasıylaştırma, uzun ve yoğun çalışmalarla özdeş olan özelleştirmelerin yarattığı işsizliğin boyutunu anlamak için aşağıdaki tabloyu incelemek yeterlidir. (Tablo 1)

Bu tablo bir bütün olarak okunduğunda

görünen gerçek şudur; yapılan özelleştirmeler sonucunda her dört işçiden birisi işsiz kalmıştır. 1990 yılında KİT'lerde çalışan sayısı yaklaşık 640 bin iken, 2001 yılı itibari ile aynı kurumlarda çalışanlarının yaklaşık 390 bine düştüğü göz önüne alındığında özelleştirmenin boyutu daha iyi anlaşılabilir olur.

Yine bugün açısından çeşitli araştırmalar ve egemenler cephesinden yapılan açıklamalar incelendiğinde, toplam 39 KİT'in 15'inin, KİT'lerin 77 iş-

letmesinin 67'sinin özelleştirme kapsamına alındığı görülmektedir. Bu işletmelerde istihdam edilenlerin yaklaşık yarısına denk gelen 175 bin çalışan ise özelleştirme kapsamındadır, yani daha açık bir ifade ile potansiyel işsiz olarak görünmektedir ve her an kapı önüne konulmakla karşı karşıyadır.

İşçilerin birliğini zedeleyen engel: İşsizleşme korkusu

Ancak yukarıda açmaya çalıştığımız konuları tek yanlı değerlendirerek özelleştirmenin tek başına basit bir işsizleştirme olduğunu düşünmek yanlıştır. İşsizlik ve buna bağlı olarak ortaya çıkarılanlar sadece özelleştirme politikasının sonuçlarıdır. Özelleştirmenin temel hedefi emekçiler üzerinde işsizlik korkusu yaratarak işçi sınıfını birbirine düşman etme, kimliksizleştirme, karaktersizleştirme ve yabancılaştırmadır.

(Tablo 1)

Özelleştirilen işletmelerde işsizleşme düzeyi

Kurum adı	Yıl	Çalışan sayısı	Yıl	Çalışan sayısı
-Sümer Holding İşletmeleri (14 İşletme toplamı)	1996-1998	4.807	2001	2.760
-Çimento Fabrikaları (24 Fabrika toplamı)	.....	6.737	2003	1.335
-İskenderun Demir Çelik	2001	8.220	2003	7.767
-KARDEMİR	1995	5.417	2002	3.919
-SEKA Bolu İşletmesi	2000	247	2003	71
-POAŞ	2000	3.822	2002	1.029

Erdemir işçisi yol kesti

✓ Erdemir'in satışını engellemek amacıyla Ereğli'de başlatılan eylemler sürüyor. Erdemir işçilerinin "satışa karşı" 11 Eylül'de yaptığı yürüyüş de oldukça kitleseldi.

Halkın da destek verdiği Erdemir işçilerinin yürüyüşünde ayrıca, mahkeme kurulması kararı da alındı. AKP hükümetinin protesto edildiği yürüyüşte işçiler, "Erdemir'e uzanan eller kırılсын", "Vur vur inlesin, hükümet dinlesin", "Ampuller sönecek, hükümet gidecek" gibi sloganlar attı.

* 15 Eylül'de Ereğli Demir Çelik Fabrikalarını incelemek üzere Corus'tan gelen on yetkilinin fabrika sahasında yapmak istedikleri gezi ise, işçiler tarafından engellendi. Türk Metal Sendikası Genel Başkan Yardımcısı Mahmut Taşdemir, firma yetkililerinin, zırhlı araçlarla Erdemir sahasını gezdiklerini ve üretim birimlerine alınma-

dıklarını söylediler.

* Erdemir işçileri ayrıca, İstanbul-Ankara TEM Otoyolu'nu Bolu Dağı kesiminde, iki şeritli olarak trafiğe kapadılar.

Yaklaşık 1000 kişiden oluşan ve slogan atan işçiler, Bolu dağı kesiminde yolu iki şeritli olarak trafiğe kapadılar. İstanbul-Ankara yolunun Bolu Dağı kesiminde 5 km'lik araç kuyruğu oluştuğu öğrenildi.

Yaklaşık 2 saat süren eylemin ardından yol İstanbul yönüne de trafiğe açıldı.

İşçiler, eylemlerine son verdikten sonra uzun bir araç konvoyuyla geri döndü.

(H. Merkezi)

Tüpraş işçisi Ankara'da

"Gün gelecek devran dönecek AKP millete hesap verecek", "Suskun Türk-İş istemiyoruz", "Asıl kavga şimdi başlıyor" şeklinde sloganlar atıldılar.

Açıklamanın ardından Memleket Nöbeti Çadırı işçiler tarafından kaldırıldı.

* 12 Eylül gecesi TÜPRAŞ'ta 1 ve 4 numaralı vardiyalarında çalışan yaklaşık 500 işçi otobüslerle Ankara'ya hareket etti. Sabah da Tüpraş ve Petkim'de çalışan işçiler işyeri kapılarında toplanarak işbaşı yapmadılar. Petkim B kapısında toplanan işçilere hitaben bir konuşma yapan Petrol-İş Sendikası Aliğa Şubesi Mali Sekreteri Mehmet Salih Aydın, "Üzerinden 25 yıl geçmesine rağmen izleri hâlâ silinemeyen 12 Eylül zihniyeti tarih olarak bugün ne yazık ki Tüpraş'ın satışıyla gündemde" dedi.

(Ankara)

"Tüpraş'ın özelleştirilmesine hayır!"

✓ Çevre illerden Ankara'ya gelen Petrol-İş üyesi yaklaşık 1000 kişi, TÜPRAŞ ihalesi nedeniyle Özelleştirme İdaresi önünde eylem yaptı.

İşçiler "Ölmek var, dönmek yok" sloganını atarak TÜPRAŞ'ın özelleştirilmesini protesto etti.

✓ Kocaeli'de D-100 Karayolu önünde toplanan Petrol-İş Sendikası üyeleri yolu kısa süreli trafiğe kapatarak, buradan Kocaeli Büyükşehir Belediyesi önünde kurulan nöbet çadırına kadar yürüdü. TÜPRAŞ'ın satışını protesto eden emekçiler, "Türkiye uyuma TÜPRAŞ'a sahip çık" şeklinde slogan attı. (Ankara)

Liman işçisi iş bıraktı

✓ Liman işçileri, limanların özelleştirmesini protesto ederek Mersin, İzmir ve İskenderun'da 12 Eylül tarihinde iş bıraktı. Mersin Limanı'nın özelleştirme kapsamına alınmasını, "İşyerini terk etmeme" eylemiyle protesto eden liman işçileri, 11 Eylül'den itibaren bu eylemi 1 günlük iş bırakma eylemine çevirdi.

Gece yarısı iş bırakan işçiler, sabah saatlerinde Mersin Limanı A Kapısı önünde bir araya geldi. Liman önünde toplanan yaklaşık 300 işçi, liman kime verilirse verilsin mahkeme sonuçlanana kadar işyeri terk etmeme eylemini sürdüreceklerini ifade ettiler. Özelleştirme kapsamında İzmir ve İskenderun limanlarında çalışan işçilerde 8 saat süreyle iş bıraktı. (Mersin)

Özelleştirme; sermayeye daha fazla yoksullara

1980 sonrası Özal dönemiyle birlikte hız kazanan neo-liberal politikaların günümüzde yaygın bir uygulamasını oluşturan özelleştirme çalışmaları sonucunda devletin "kambur" olarak nitelendirdiği ancak gerçekte ülke ekonomisindeki yeri oldukça önemli olan kurumlar bir bir sermayeye peşkeş çekiyor. Özellikle ağır sanayi, petro-kimya gibi alanlarda yapılan özelleştirmelerle hem dışa bağımlılık artırılıyor, hem de binlerce kişinin işsizliğe itilerek, yoksulluğun derinleştirilmesine hizmet ediyor.

TÜPRAŞ'IN KISA TARİHÇESİ

Tüpraş'ın temelleri, 44 yıl önce Türkiye Petrolleri Anonim Ortaklığı (TPAO) ile Amerikalı akaryakıt dağıtım şirketi Caltex ortaklığı ile atılmıştı.

İzmit, Tütünçiftlik'te İstanbul Petrol Rafinerisi (İpraş) adıyla kurulan şirketin, yüzde 51 hissesi TPAO'ya, kalan yüzde 49'u da Amerikalı Coltex'e aitti. ABD'li ortak, kuruluş anlaşmasındaki gibi 10 yıl sonra ortaklıktan ayrıldı.

Payı, TPAO tarafından satın alındı ve böylece İpraş, tümüyle ulusal bir kuruluş haline geldi. 1983'te İpraş'ın ana sözleşmesi Tüpraş ana sözleşmesine dönüştürüldü. O tarihe kadar TPAO'ya bağlı olarak faaliyet yürüten İzmir ve Batman rafinerileri ile yapımı devam eden Kırıkkale Rafinerisi de Tüpraş'a devredildi.

Türkiye'nin en büyük şirketi

Türkiye'nin en büyük 500 şirketi sıralamasında her zaman ilk sırada yer alan Tüpraş, 2005 yılının ilk yarısında beklentilerin üzerinde net bir kâr sağladı. Geçen yılın aynı dönemine göre şirketin cirosu yüzde otuz üç, net satışları yüzde otuz sekiz, net kârlılığı ise yüzde 61 oranında arttı. Yılın ilk yarısını 293,2 milyon YTL net kârla kapattı. Tüpraş'ın yılın ilk altı ayında işlediği ham petrol miktarı ise geçen yılın aynı dönemine göre yüzde 8.6 artarak, 10.6 milyon tondan 11.5 milyon tona çıktı.

Özelleştirme saldırıları tüm hızıyla sürerken emekçilerde tepkilerini sokaklarda ortaya koymaya devam ediyor. Özelleştirmeden kaynaklı artacak işsizlik ve yoksullaşma önümüzdeki dönem yaşanacak en yakıcı sorunların başında gelecek gibi görünüyor. İşsizlik, bir veba hastasının ölümü gibi işçi sınıfının üzerine çökerken ve işsizler ordusunun sayısı her geçen gün biraz daha artarken, özelleştirmeyi basit olarak kamu yatırımlarının özel sektöre devir işlemi olarak algılamak ya da "yabancı sermaye olmadık-

tan sonra sorun yokmuş" gibi göstererek bir anlamda egemenlerin ekmeğine yağ sürmek doğru değildir. Özelleştirme, etkisi ve sonuçları itibari önemli bir yıkım hareketinin yine en önemli adımlarından birisidir. Kısacası özelleştirme politikasının yaratacağı yıkım, görünenden daha büyük ve daha etkileyicidir. Ve bu yıkım hareketinin en önemli sonuçlarından birisi de işsizliktir.

Özelleştirme eşittir, işsizlik ve yoksulluk

Daha önceki yazılarımızda da sıkça vurgusunu yaptığımız gibi özelleştirme saldırısının en önemli sonuçlarından biri işsizlik sorunudur. Ki bu, sonuçta ülkemizin bugünkü gerçekliği düşünüldüğünde oldukça önemli bir sonuçtur. İşsizlik sorunu, bugün "yakıcı bir sorun" olarak egemenlerin gündemindeymiş gibi gösterilmeye çalışılsa da bu, gerçeği yansıtmayan bir durumdur. Çünkü egemenlerin işsizlikten kaynaklanan bir sıkıntılarını yoktur. Tam aksine onlar için işsizlik iştahlarını kabartan, sömürünün olanaklarını artıran bir gelişmedir ve bir yandan işçileri diğer yandan da işsizleri kontrol altına almanın önemli bir aracıdır. Bu açılarından bakıldığında egemenlerin güya işsizlik oranını düşürmek için

yaptıklarını iddia ettikleri icraatlar, tiyatro sahnesindeki bir oyun olmaktan öteye gitmemektedir. Kısacası egemen sınıfların ezen ve ezilenleri kastederek sıkça dile getirdikleri "hepimiz aynı gemideyiz" söylemi basit bir ikiyüzlülüğten başka bir şey değildir.

Sonuçta yedek işgücünü oluşturan işsizler ordusu eninde sonunda egemenler için önemli olan rekabeti ortaya çıkarılmaktadır. Ücretleri baskılandırmak, işçileri ve işsizleri kontrol altında tutmak, işçi ve işsizler arasında yıkıcı bir rekabet yaratmak için emperyalist-kapitalist sistemin her zaman işsizler ordusuna ihtiyacı vardır. Çünkü, işsiz ile işçi arasındaki rekabet ve yine işsiz ile işsiz arasındaki rekabet egemenlerin elinde önemli silahlar ve işsizler, egemenlerin gereksinimlerini karşılamak üzere, daima sömürülme-ye hazır bir insan kitlesini oluşturur.

Özelleştirmeler birbirini etkiliyor

Yukarıda özelleştirme basit bir devir teslim işi değildir dedik. Öyle ki özelleştirmenin hem üretimde bulunduğu sektör açısından hem de çalışanları ve onların yakınları açısından oldukça önemli etkileri ve sonuçları vardır.

Örneğin Et ve Balık Kurumu (EBK) özelleştirilerek sadece devlet et, süt, pey-

nir üretiminden vazgeçirilmemiştir. Bunun yanında tarım ve hayvancılık politikalarının belirlenmesinde özel sektör tek yetkili kılınmıştır. Yani EBK'nın özelleştirilmesi ile tarım ve hayvancılık politikalarının belirlenmesi özel kesime devredilmiştir. TEKEL'de de aynı durum söz konusudur. TEKEL'in özelleştirilmesi ile birlikte artık tütün üretimi politikasını özel sektör belirleyecektir. Sayıları on binlere varan tütün üreticisi ise özel sektörün insafına terk edilmiş olacaktır. Bu gerçeklik neredeyse bugün özelleştirilen veya özelleştirme kapsamında olan tüm kurumlar için geçerlidir.

Özelleştirmede şimdilik son hamle; Tüpraş Koç-Shell'e satıldı!

Tüpraş'ın yüzde 51'inin özelleştirilmesi ihalesini, 4 milyar 140 milyon dolar teklif eden Koç-Shell Ortak Girişim Grubu (OGG) kazandı. 12 Eylül tarihinde sonuçlanan ihale sonrası işçiler ve emekçiler birçok eylem yaptı.

Genel olarak değerlendirdiğimizde TÜPRAŞ'ın özelleştirilmesi ile kaybedenin sadece bu kurumda çalışan işçiler olmadığını, aynı zamanda tüm toplumun bu saldırılardan etkileneceğinin altını yukarıda çizmeye çalışmıştık.

Devamı sayfa 31'de